

THEOPHILI GOLII

GRAMMATICA GRÆCA,

SIVE

EDUCATIO PUERILIS LINGUÆ GRÆCÆ.

Pro Gymnasio ARGENTINENSI primùm conscripta, ab Authore aucta & recognita,

Dein sæpius recusa, tandemque hac novissima editione, prioribus correctiore, distinctiore & auctiore ex recensione aliorum edita, ut præfatio jam addita docet.

AMSTÆLODAMI,

Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS,
CIↃ IↃ CC XXXII.

TYPOGRAPHUS
LECTORI.

Ti olim probrosum erat, Athenas non vidisse, aut visis, delectatum non fuisse, & Lysippus Comicus talibus inde modis ora indignantia solvit,

Ἐι μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, ςέλεχος εἶ.
Ἐι δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι, δ' ὄνος.
Ἐι δ' ἐυαρεςῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιον.

Tu truncus es, si non Athenas videris:
Si visæ Athenæ non inescant, asinus es:
Si non grave has relinquere, es cantherius.

Sic meritò nobis dicendum esset, si omnes noveris linguas, & Græcam ignorares, omnium artium liberalium rudis, Musarumque expers esses.

Quoniam ut in Sibyllæ foliis extat.

Ἐξ Ἰάδος γαίης ἕξει σοΦὸν Ἰταλίησιν.

Ex Ionum terra sapiet quondam Itala tellus.

Græcia enim, seu Pandionia tellus, olim erat *Musarum domus*, & doctæ Athenæ *Græciæ ocellus*, ubi Pallas præsidebat, ubi communis omnium hominum schola, totiusque sapientiæ commune emporium erat; unde *humanitas*, *doctrina*, *religio*, *fruges*, *jura*, *leges ortæ*

atque in omnes terras distributa putentur, ut Cicero pro Flacco loquitur, cujus verba etiam erant, *nos ea quæ consecuti sumus, his studiis & artibus esse adeptos, quæ sunt nobis Græciæ monumentis disciplinisque tradita.* Hinc Romani legatos miserunt in Græciam, ut bonas ibi leges notarent, secumque Romam transferrent, inde quoque Jus XII. Tabb. apud Romanos extitit, fons omnis publici privatique juris, & absolutum veluti corpus juris Romani, quod Cicero omnium philosophorum bibliothecis anteponit. Ut ergo Athenæ eloquentiâ inclytæ erant, & *in urbe Athenarum nata & alta erat eloquentia*; ut idem Tullius fatur, imo sicuti ex hoc παιδευτηρίῳ πάντων ἀνθρώπων non tantum gloriosissimi Romani suas bene vivendi ac imperandi regulas, leges ac instituta, omnemque fere suam hausere scientiam; sed & omnia mysteria sapientiæ, eloquentiæ, cunctæque omnium generum doctrinæ ad omnes orbis terras emanarunt: sic ex cognitione linguæ Græcæ omnis fere petitur scientia.

Hinc quamplurimi viri doctissimi demonstrarunt linguam Græcam non tantum utilem, sed cognitionem ejus quam maximè omnibus sapientiæ cultoribus necessarium esse; sicuti & nuper doctissimus Outhovius, Campensium Pastor ac Rector meritissimus, in Oratione sua auspicali, *de necessitate studii linguarum, præsertim Hebrææ, Græcæ & Latinæ, earum que scientiarum, huc pertinentium*, multis verbis ac rationibus ostendit, linguæ Græcæ scientiam ac studium necessarium esse Theologis, ad pandenda oracula divina; Jurisconsultis, ad rectè intelligenda jura, ex Græcia petita, partimque etiam Græcis literis conscripta; Medicis, quorum tota scientia à Græcis maxime sit exculta auctoribus, & à

Græcis

Græcis desumta; sic etiam philosophis, imo omnium bonarum artium amantibus ac cultoribus.

Licet Cajo Mario, tertio urbis Romæ conditori ac Jugurthæ, Cimbrorumque debellatori, magis placeret hostes ferire, præsidia agitare, nihil metuere, nisi turpem famam, hiemem & æstatem juxta pati, humi requiescere, eodem tempore inopiam & laborem tolerare; & sic trophæa erigere, victorum præmia auferre, quam Græcas literas discere, Græcâ facundiâ, aut urbanis munditiis, quas parvi faciebat, sese exercere, sicuti Sallustius de eo refert; imo licet Pomponius Lætus, Romanæ linguæ ac vetustatis magnus amator, linguam Græcam propterea attingere non ausus fuerit, ne quâ peregrinitate Latinam contaminaret; tamen illi viri, qui ipso Pomponii ævo ex clade Constantinopolitana Græcas literas, Grajamque scientiam Italiam intulere, aliter judicabant, nullamque maculam ex conjunctione linguæ Latinæ cum Græca timuerunt; sed auctores fuerunt, ut Grajorum scientia per Europam sit disseminata. Optandum modo esset, ut omnes, qui animum studiis & rebus honestis intendunt, veram utilitatem optimumque fructum hujus Atticæ linguæ probè perciperent, ejusque pravæ ac perversæ opinionis fascino non ita dementati essent, ut cum illis linguæ Græcæ osoribus, qui nullam hujus linguæ intelligentiam habent, non dicerent, *Græca sunt, legi non possunt.* Utinam Atticæ Musæ cum Homero ac Hesiodo non exularent nostris scholis.

Quod ut non fieret, desudarunt idcirco ac adlaborarunt non tantum ex venerandis priscæ Orientis gloriæ ruderibus illi illustrissimi ac doctissimi literarum Heroës in tradendis, docendis ac instituendis Græcarum literarum scientiis, imo præscribendis hujus linguæ regulis;

ſed & quam plurimi doctiſſimi Grammatici inſequentibus temporibus omnem navarunt operam in concinnandis optumis regulis, quæ ad docendam diſcendamque hanc linguam Græcam pertinent. Notum enim eſt, quid, poſt Theodorum Gazam, Manuëlem Chryſolorum, Conſtantium Laſcarem, Demetrium Chalcocondilam, Didymum Alexandrinum, Doſitheum Magiſtrum, qui de tota re Grammatica tres libros compoſuit, alioſque, quorum catalogum J. Albertus Fabritius in Bibliotheca Græca recenſet, ac in Aldinis Grammaticorum collectionibus vider[illegible]ſſumus, recentiores viri grammatices ſcientiſſi[illegible], puta Angelus Caninius, Nicolaus Clenardus, cujus grammaticam Græcam obſervationibus auxit Steph. Moquotus ac edidit Franciſcus Creuxius Lemovicis 1665, Martinus Cruſius, Conr. Daſypodius, Nic. Friſchlinus, Phil. Melanchthon, Lucas Loſſius, Jac. Gretſerus, Otto Gualtperius, Petrus Ramus, Joh. Rhenius, Franc. Sanctius, Franciſcus Vergara, Georg. Henr. Urſinus, Fred. Sylburgius, Joh. Caſp. Suicerus, Olphardus Belida, Ger. Joh. Voſſius, Joh. Paſor, aliique fecerunt, ut digna Grajorum lingua à philomuſis apprimè addiſci poſſet, omnes in eo laborarunt, ut methodum facilem aſſequendæ ac tradendæ Grammaticæ Græcæ in uſum ſtudioſorum præſcriberent.

Attamen cum hanc doctrinam puerilem in multis adhuc mutilam ac non perfectam reliquerint, & mult linguæ Græcæ cupidi, ſeu decumanis grammaticis, ſei grammaticorum difficultatibus ac obſcuris quibuſdam regulis revocantur ac deterrentur, malentes potius ne ceſſariâ illâ linguâ carere, quam iſtas difficultates im probis perrumpere laboribus, idcirco alii viri docti, n

ado

lescentes nimiis obstaculis remorerentur, breviorem faciliorem viam excogitarunt. Sic Doctissimus Jaous Wellerus in usum discentium linguam Græcam ammaticam perpolivit, in qua faciliorem methodum oposuit, cum pro decem declinationibus, quot vulomnes Grammatici statuere, tantummodo tres, & o tredecim conjugationibus, sex nempe Barytonis, bus circumflexis, & quatuor in μι, unam tantum cessariam statuit, cujus methodi ipse rationes dat in a præfatione ad Lectorem. His rationibus insistens ctissimus Johannes Verwey Gymnasiarcha Gaudanus eritissimus *Novam viam docendi* ... a ante paucos nos publicam fecit, in qua tribus declinationibus & abus conjugationibus omnem flexionem comprehent; in eo igitur tantummodo à Wellero discedens, od verba in μι ad secundam conjugationem refert, ias Wellerianam methodum omnibus aliis longe prært. Et sic laudatus G. Outhovius ad hanc instituendi tionem nuper etiam, anno nempe 1729. *linguæ Græ-æ Rudimenta*, methodo Welleriana composita, ediit, una cum *significatione verborum Mediorum*, de ua in omnibus Grammaticis ac Rudimentis, adhuc ltum fuit silentium: quare optandum esset, ut aliquis x cohorte virorum doctorum Græcam linguam docenium, in usum Scholarum Grammaticam ederet, in qua hæc res fusius tractaretur, ac doceretur.

Interim cum Grammatica Græca doctissimi Theophili Golii, Professoris Ethices Argentorati, nati anno 1528, ac denati anno 1600, sæpius edita, ut anno 1609 pro Schola Argent. anno 1692. Amstel. denuo anno 1714, multis laudatissimis studiorum Rectoribus arriserit, eo inprimis nomine, quod doctrina illius per

 quæ-

quæstiones & responsa proposita, viva quædam vid
retur κατήχησις, & non muta præceptio, ut ladat
Verwey quoque observat, qui & ipse puer eam didici
& Scholarum clavo admotus docuit, & quia illa ip
Golii Grammatica adhuc in variis Gymnasiis ac Schol
docetur, denuo illam, jam divenditam, prælo nostr
subjecimus, ac in usum Scholarum ac studiosorum ed
mus, una cum Hadriani Amerotii opusculo de decl
nationibus & conjugationibus Græcis secundum præc
pua idiomata ex variis grammaticis collecto. Insuper ac
junximus quoque Epitomen Prosodiæ Græcæ M Joseph
Langii, Mathematici, ac Professoris ling. Græcæ Fr
burgi in Brisgovia, qui natus Cæsarismonti anno 161
floruit, & varia scripta in publicum emisit, ut Tyrocy
nium Græcarum literarum, Adagia, Florilegium, Ele
mentale mathematicum, notasque in Juvenalem & Per
sium, & cujus Prosodia etiam apparet in edition
anno 1714. Tandem adjecimus huic nostræ edition
M. Michaëlis Boschii *Appendicem* de dictionibus encli
ticis & synencliticis Græcorum: non dubitantes quin
ni nostri labores omnibus Græcæ linguæ amantibus grat
fuerint. Vale.

EDU-

EDUCATIO PUERILIS LINGUÆ GRÆCÆ.

DE ORTHOGRAPHIA.

Quot ſunt literæ apud Græcos?

Viginti quatuor.

Quæ?

Figura.	*Nomen.*		*Poteſtas.*
Α α	Alpha	ἄλφα	a
Β ϐ β	Vita vel Bita	βῆτα	b
Γ γ Γ	Gamma	γάμμα	g
Δ δ	Delta	δέλτα	d
Ε ε	Epſilon	ἐψιλὸν	e tenue
Ζ ζ	Zita	ζῆτα	z
Η η	Ita	ἦτα	i ſeu e longum
Θ θ ϑ	Thita	θῆτα	th
Ι ι	Iota	ἰῶτα	i
Κ κ	Kappa	κάππα	c & k
Λ λ	Lambda	λάμβδα	l
Μ μ	My	μῦ	m
Ν ν	Ny	νῦ	n
Ξ ξ	Xi	ξῖ	x
Ο ο	Omicron	ὀμικρὸν	o parvum
Π π ϖ	Pi	πῖ	p
Ρ ϱ ρ	Rho	ῥῶ	r
Σ σ ς	Sigma	σίγμα	s
Τ τ ⁊	Tau	ταῦ	t
Υ υ	Ypſilon	ὐψιλὸν	y

Figura.	*Nomen.*		*Poteſtas.*
Φ φ	Phi	φῖ	ph
Χ χ	Chi	χῖ	ch
Ψ ψ	Pſi	ψῖ	pſ
Ω ω	Omega	ὤμέγα	o magnum.

LITERARUM DIVISIO.

Quomodo dividuntur illæ literæ?

In Vocales & Conſonantes.

Quot ſunt Vocales?

Septem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Quæ ſunt Conſonantes?

Reliquæ omnes.

VOCALES.

Quæ ſunt Vocalium diviſiones?

Tres.

Quæ eſt prima diviſio?

Vocales aliæ ſunt longæ: ut η, ω: aliæ breves: ut ε, ο: aliæ ancipitis: ut α, ι, υ.

Cur dicuntur ancipites?

Non ideo: quòd ad cujusvis arbitrium, ut quidam exiſtimant, in unâ eadémque dictione & corripi & produci queant: ſed eo modo δίχρονα, id eſt, bitemporeæ ſunt, quo omnes vocales apud Latinos: ita quòd in hac dictione omnino producantur, in illâ corripiantur; in quibusdam etiam modo productæ, modò correptæ inveniantur, ubi rectè & propriè ancipites dicuntur.

Quæ eſt altera diviſio?

Vocales aliæ ſunt mutabiles: ut α, ε, ο: aliæ immutabiles: η, ι, υ, ω.

Quo

Quomodo mutantur vocales?

α & ε mutantur in η: ο mutatur in ω.

Quæ est tertia divisio vocalium?

Vocales aliæ sunt præpositivæ: propterea quod in diphthongis præponantur: ut α, ε, η, ο, ω: aliæ subjunctivæ, quòd subsequantur: ut ι & υ.

DIPHTHONGI.

Quid fit ex vocalium conjunctione?

Diphthongus.

Quot sunt diphthongi?

Duodecim.

Quomodo dividuntur?

In proprias, & improprias.

Quot sunt propriæ?

Sex: αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.

Quot sunt impropriæ?

Totidem: ᾳ, ῃ, ῳ, υι, ηυ, ωυ.

NOTA. Diphthongi aliquando disjunguntur, quoties duobus in apice punctis notantur, ut παϊς, ἄϋπνος: ἡ ὄϊς: τὸ ὄϊς.

Quæ est altera divisio Diphthongorum propriarum?

Diphthongi propriæ, aliæ sunt mutabiles, aliæ immutabiles.

Quæ sunt mutabiles?

αι, αυ, οι.

Quomodo mutantur?

αι mutantur in η.
αυ mutantur in ηυ.
οι mutantur in ῳ.

Quæ sunt immutabiles?

ει, ευ, ου.

CONSONANTES.

Quomodo dividuntur Consonantes?

In Mutas & Semivocales.

Quot sunt Mutæ?

Novem: π κ τ, β γ δ, φ χ θ.

Quomodo dividuntur Mutæ?

In tenues, medias, & adspiratas.

Da tenues. π κ τ.
Da medias. β γ δ.
Da adspiratas. φ χ θ.

Ἀντιστοιχείωσις. { π κ τ Tenues. / β γ δ Mediæ. / φ χ θ Adspiratæ. }

NOTA. Ordo harum diligenter est observandus, quia earum multus usus est in dignoscendis characteristicis conjugationum, temporumque formationibus, cum in iis aliæ in alias mutantur. Nam aliquando tenues mutantur in medias vel adspiratas, & è contrario.

Quomodo dividuntur Semivocales?

In Liquidas & Duplices.

Quot sunt Liquidæ?

Quatuor: λ μ ν ρ.

Quot sunt Diplices?

Tres: ζ ξ ψ.

Nam { ζ / ξ / ψ } valet { δς, Æol. σδ: ut, φράσδω.
κσ: ut γυναικς: γσ, ut ἅρπαγς: χς, ut θρίχς.
πς, ut ὤπς: βς, ut φλέβς: φς, ut κατῆλιφς. }

Restat quod vocatur γράμμα μοναδικὸν, id, litera singularis, hoc est nec liquida nec duplex.

DE

DE PROSODIA.

Quid docet Prosodia?

Rationem accentuum, & syllabarum quantitatem.

Quot sunt consideranda in accentuum ratione?

Tria: Accentus sive Tonus, Spiritus, & Passiones.

Accentus.

Quot sunt Accentus apud Græcos?

Tres: Acutus, ut Θεός, πατήρ, λόγος, τύπτομαι: Gravis, ut τιμὴ, τὼ, τὰς: Circumflexus, ut τιμῶ, μοῦσαι, σῶμα.

Quot loca occupat Acutus?

Tria: ultimum, ut Θεός: & tunc vocabulum est ξύτονον. Penultimum, ut λόγος: & vocabulum est ροξύτονον. Antepenultimum, ut φιλόστοργος: & est προπαροξύτονον.

Quot loca occupat Gravis?

Unum tantùm, videlicet ultimum: ut τιμὴ, & ocabulum dicitur βαρύτονον.

Quot Circumflexus?

Duo: ultimum, ut τιμῶ, & vocabulum appellatur ερισπώμενον: penultimum, ut βοᾶτε, & fit προπερισπώμενον.

NOTA. Omnis dictio uno tantum notatur accentu, cæteræ verò syllabæ, quæ non scriptum habent accentum, intelliguntur habere gravem, ide Accentus Syllabicus vocatur.

Excipe dictiones Encliticas.

Unde autem cognoscitur qui accentus in hac, vel illâ di-ctionis syllaba sit notandus?

Ex regulis cùm generalibus tùm specialibus.

Da Regulas Generales.

I. *Dictio monosyllaba naturâ longa circumflectitur: brevis*

brevis verò, aut positione longa acuitur: ut φῶς, νοῦς, ὅς, ἅλς.

II. *Dissyllaba priorem naturâ longam, sequente brevi, circumflectit, ut* βρῶμα, χρῆμα, πῆχος.

III. *Naturâ longa ante finalem naturâ brevem, vel positione longam, si tonum habeat, circumflectitur,* ἑστῶτες, δῆμος, αὖλαξ.

IV. *Brevis ante finalem longam acuitur: ut* ἔρως.

V. *Brevis ante finalem brevem, aut longa ante finalem longam, si tonum habeat, acuitur: ut* λόγος, ἥρως, ἑστώτων.

VI. *In Polyssyllabis, ultimâ existente longâ, acuitur penultima: ut* εἰρήνη, ἀνθρώπῳ.

Excipe Attica, ut Μενέλεως, λέξεως.

VII. *Ultimâ vero existente brevi, acuitur antepenultima: ut* ἄνθρωπος, μαρτύριον.

EXCEPTIONES.

1. Verbalia in ος, derivata à præterito medio, & cum nominibus composita, si activi capiuntur, accentum habent in penultima: ut θεοτόκος, θεομάχος, ἀνδροφόνος, λαοτρόφος, σπερμολόγος, σαρκοφάγος.
2. Participia præteriti passivi etiam acuunt penultimam: ut, τετυμμένος, γεγραμμένος.
3. Sic etiam verbalia in ιος & ιον: ut λεκτέος, λεκτέον: ποιητέος, ποιητέον.
4. Et quædam alia: ut ἐναντίος, ἀθρόος, οὐρανόθε, οὐρανόθι, οὐρανόθεν: & similia.

VIII. *Diphthongi finales* αι *&* οι, *nullâ sequente consonante, in accentuum ratione habentur breves, ut* μοῦσαι, ἄνθρωποι, τύπτομαι.

IX. Ευ *&* ου *finales, nullâ sequente consonante, si tonum scriptum habeant, circumflectuntur: ut* βασιλεῦ, ἐμοῦ, ὑδαμοῦ, φεῦ.

Excipe ἰδού, ἰού, acutitona.

X. *Particulæ,* α, εὖ, δυς, *in compositione accentum retra-*

trahunt: ut παιδευτὸς, ἀπαίδευτος: τακτὸς, δύστακτος: κινητὸς, δυσκίνητος.

Sic ἑκὼν, ἀέκων: λόγος, ἄλογος, δύλογος.

XI. *Dictiones encliticæ rejiciunt accentum in præcedentem dictionem: ut* ἤκουσά σου, εἶπέ μοι.

Quod si particulas encliticas præcedat dictio ultimam habens circumflexam, encliticæ nativum accentum prorsus amittunt: θεοῦ σου, θεοῦ ἐστι.

Sunt autem encliticæ ex Nominibus τὶς, τινὸς, *infinitum:* ἦλθέ τις, εἴ τινα. *Et cum æquivalentibus,* του *&* τῳ *pro* τινὶ.

Ex verbis, εἰμὶ, φημὶ, *in toto præsenti,* φέρτερός εἰμι. *Exceptâ secundâ personâ* φὴς.

Ex Pronominibus, μοῦ, μοὶ, μὲ, σοῦ, σοὶ, σὲ, οἱ, μὶν, σφί, σφίσι, σφὲ, σφωὲ, σφέας.

Ex Adverbiis, ποθὲν, ποθὲ, ποτὲ, πῶς, πῶ, πῆ, ποῦ, *& similia interrogativa infinitè sumpta: ut,* ἦλθέ ποσεν οἶδά πως.

Ex Conjunctionibus, τε, τοι, γε, κε, κεν, νυ, περ, ῥα, θην.

XII. *Quædam omnino carent accentu:* ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, εἰ, οὐ, οὐκ: *nisi sequatur enclitica: ut,* οὔκ ἐστι πόνων ἀνάπαυσις.

XIII. *Ultima acuta fit gravis, ob sequentem dictionem: ut,* θεὸς ἡμῶν.

Excipe τίς interrogativum, quod semper acuitur: τίς ἐποίησε. Item cùm sequitur dictio enclitica: ut, θεός σου, θεός ἐστι.

XIV. *Ex acuto & gravi fit Circumflexus in contractione: ut,* βοάετε, βοᾶτε.

Excipe τ̃ λητόα, λητώ.
Et dualia in ω, quæ semper acuuntur, etiam contracta: τὼ νόω, νώ, à νόος, mens: τὼ νῶ, νώ ab ἐγώ.

XV. *Ex gravi verò & acuto, non fit Circumflexus: ut,* βοαέτω, βοάτω: ἑσταώς, ἑστώς.

REGULÆ SPECIALES.

Hactenus regulas de Accentibus generales enumerâsti: jam speciales quoque recense.

Speciales regulæ tripartitæ sunt: aliæ enim ad Nominum declinationes pertinent: aliæ ad Verba: quædam etiam ad Præpositiones.

REGULÆ DE DECLINATIONIBUS.

I. *Nominativi accentus fermè in obliquis manet in eadem syllabâ, nisi regula generalis impediat: ut,* λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ: ἡ εἰρήνη, τῆς εἰρήνης, τῇ εἰρήνῃ, ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ἀνθρώπου, *accentu in penultimâ propter ultimam longam ex Regulâ generali.*

II. *Genitivi & Dativi in Declinationibus parissyllabicis ultimam circumflectunt, si in ea accentum habuerint: ut,* ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς.

Idem judicandum de Genitivo dissyllabo duali, & plurali quintæ declinationis: ut, ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τοῖν χειροῖν, τῶν χειρῶν.

Excipe Genitivum singularem quartæ declinationis, ut, λαὸς, τοῦ λαῶ: νεὼς, τοῦ νεώ.

III. *Substantivorum primæ & secundæ Declinationis Genitivus pluralis circumflectit ultimam,* ὁ αἰνείας, τῶν αἰνειῶν: ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν.

Excipe ὁ χλούνης, τῶν χλούνων: ὁ χρήστης, τῶν χρήστων: οἱ ἐτησίαι, τῶν ἐτησίων.

IV. *Adjectiva secundæ declinationis, derivata à masculinis tertiæ declinationis, Genitivum pluralem parem habent masculino: ut,* ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων, ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

Quod si masculinum sit quintæ declinationis, ultima Genitivi fœminini circumflectitur: ut,

ὁ ἡδὺς,

ὁ ἡδὺς, ἡ ἡδεῖα, τῶν ἡδειῶν:
ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τῶν μελαινῶν:
ὁ τύπτων, ἡ τύπτουσα, τῶν τυπτουσῶν.

V. *Quintæ Declinationis Genitivi & Dativi dissyllabi, accentum sortiuntur in ultima: Nominativi autem, Accusativi & Vocativi in priore: ut,* ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα: τὼ χειρὲ, ταῖν χειροῖν, αἱ καὶ ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, καὶ τὰς χεῖρας.

Excipe Participia, θεὶς, θέντος, θέντι: ὢν, ὄντος, ὄντι.
Item: τῶν παίδων, τῶν τρώων, τῶν πάντων, τοῖς πᾶσι, τῶν δᾴδων, τῶν δμώων, τῶν φώτων, τῶν κρήτων.

VI. *Vocativus in* ες, *à propriis in* ης, *est* προπαροξύτονος: *ut,* ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες: ὁ ἡρακλῆς, ὦ ἥρακλες.

VII. *Irregularia sunt,* ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν: ὁ δεσπότης, ὁ μηλιέτης, ὦ δέσποτα, μηλίετα.

Etiam ἡ μήτηρ, θυγάτηρ, τῆς μητέρος, θυγατέρος.

Sic ὦ ἄνερ, σῶτερ, πάτερ, θύγατερ, δήμητερ: *quæ singula peccant in regulas tam generales, quam speciales suprà positas.*

REGULA DE VERBIS.

I. *Verborum & Participiorum accentus observandi sunt in conjugatione verborum: ut,* τύπτω, πιέω, τίθημι. *Nam idem accentus manet & in eadem syllaba, qui & in qua syllaba fuit in themate, nisi regula aliqua generalis impediat.*

II. *Præterita & Aoristi, priore longâ, servant accentum in compositis eodem in loco: ut,* εἶχον, κατεῖχον: εἶκα, ἀφεῖκα: εἶμαι, ἀφεῖμαι: ἧκα, συνῆκα. *Præter* οἶδα, σύνοιδα.

III. *Omnis Imperativus acuitur in antepenultima, si eam habeat: ut,* παράμενε. *Si verò eam non habeat, acuitur in penultima:* μένε.

Excipe Aoristum secundum medium γενοῦ.

Et hæc quinque εἰπέ, λαβέ, ἐλθέ, εὑρέ, ἰδέ: ad differentiam tertiæ personæ Aoristi secundi Imperativi.

IV. *Monosyllaba longa, relicta post apocopen, acuuntur: ut,* χρῆμι, χρή.

Post aphæresin autem circumflectuntur: ut, ἔφλω, ἔφης, ἔφη, φλῶ, φῆς, φῆ, & ἦν, ἧς, ἧ.

At brevia sunt acuta, ἔφαν, βάν.

V. De ἐστί.

Persona ἐστὶ *in principio orationis, aut immediatè postposita his dictionibus* οὐκ, ὡς, καὶ, εἰ, ἀλλὰ, τοῦτο, *remittit accentum in priorem syllabam: ut,* ἔστι πόλις, καὶ ἔστιν, ἀλλ᾽ ἔστι. ὡς ἔστι.

Alioqui remittit accentum in præcedentem dictionem: ut, ἄνθρωπός ἐστι, σῶμά ἐστι.

De Præpositionibus.

Præpositiones dissyllabæ, quando postponuntur suis casibus, transferunt accentum: ut, θεοῦ πάρα, πάρνασον κάτα.

Excipe διὰ *ad differentiam accusativi nominis* Ζεὺς τὸν Δία. *Idem fit, quando ponuntur pro Verbis compositis: ut,* πάρα *pro* πάρεστι: ἔπι *pro* ἔπεστι.

Huc pertinet Appendix de dictionibus Græcorum Encliticis in fine positis sub signo.

Spiritus.

Quot sunt Spiritus?

Duo: Asper sive densus, ut ἅμα, & Lenis sive tenuis, ut ἐγώ. In majusculis literis notatur literâ H divisâ: ut Ⱶ ρμα, Ⱶ ρχή.

NOTA. I. Omnis Vocalis vel Diphthongus ab initio dictionis alterum è Spiritibus possidet.

II. Consonans ρ initio dictionis adspiratur: ut, ῥώμη. In medio verò si geminetur, priùs ρ lævigatur, alterum adspiratur: ut, πύῤῥα.

PASSIONES.

Quot ſunt Paſſiones?

Tres: Apoſtrophus, Hyphen, Græcis ὑφ' ἓν, Diaſtole.

Quid eſt Apoſtrophus?

Eſt nota vocalis aut diphthongi rejectæ, & ob ſequentem vocalem: ut πάντ' ἔλεγον, pro πάντα ἔλεγον. Aliquando rejicitur etiam à principio ſequentis dictionis: ut, ὦ 'πόλλω, pro ὦ Ἀπόλλω: ἀρετή 'στι, pro ἐστὶ.

Rejiciuntur autem per Apoſtrophum ſolùm vocales breves: ut, ε, ο: aut ancipites correptæ: ut, α, ι: Item diphthongi finales, αι & οι, quæ in accentuum ratione habentur in fine pro brevibus.

REGULA.

Si poſt Apoſtrophum ſequitur vocalis adſpirata, tùm præcedentis dictionis muta tenuis mutatur in adſpiratam: ut, ἀφ' οὗ pro ἀπὸ οὗ, π mutatum in φ: ſic καθ' οὗ, pro κατὰ οὗ: νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην.

Quid eſt Hyphen?

Eſt nota, quâ dictiones duæ naturâ diviſæ conjunguntur. Ejus figura eſt hæc ‿: vel ut alii, hæc -: ut: πασι‿μελοῦσα, ὅπως-οῦν. Dicitur ὑφ' ἓν brevitatis causâ, pro ὑφ' ἓν μέρος λόγου, id eſt, ſub unâ orationis parte.

Tale eſt iſtud Virgilii, *ante‿malorum.*

Quid eſt Diaſtole?

Eſt nota, quæ ponitur ſub compoſitis, quæ dirimenda ſunt. Ejus figura ea, quæ vulgo (præſertim apud Typographos) *virgula* appellatur: ut, ὅ, τι ad differentiam ὅτι Conjunctionis: τό, τε, ad differentiam Adverbii τότε.

DE QUANTITATE SYLLABARUM GENERALIA QUÆDAM.

Quotuplex est ſyllaba ratione quantitatis?

Triplex. Vel longa eſt, vel brevis, vel anceps.

Unde cognoſcis ſyllabam longam?

Ex longâ vocali, *η*, *ω*: aut diphthongo, quæ omnis longa eſt: aut poſitione. Interdum tamen & vocales illæ longæ, & diphthongi corripiuntur.

Quando id fieri ſolet?

Cùm in fine dictionis nudæ poſitæ, & ſubſequens dictio incipit à vocali: ut in his verſibus:

Τιώνη ἐγὼ δέκε πέρσῃ ἐτήτυμα μυθήσαίμην.

Et: Καὶ νὺ τάδ' αἴκ ἐθέλῃς, ὀπιδέρκεται, ὐδὲ ἐλήθει.

II. Diphthongus etiam, vel vocalis ſimplex naturâ longa, ſequente aliâ vocali, in eadem dictione, ſæpe corripiuntur: ut apud Pythagoram:

Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁ πόσα φθόνον ἴσχει.

Unde dignoſcis ſyllabam brevem?

Ex vocali brevi *ε* & *ο*: ut θεὸς. Fit autem, ut breves ejuſmodi ſyllabæ apud Græcos producantur in qualibet cæſurâ.

Unde deprehendis ſyllabam ancipitem ſeu communem?

1. Ex accentu: ut, τὸ μέλι, μέλιτι, *ι* corripit, & τιμὰς, *α* producit.

2. Ex apoſtropho, qui tantùm deſecans vocales breves, ancipites arguit correptas: ut, in ἐπὶ, κατὰ, μάλα, ἵνα: ancipites corripiuntur, quia ſæpius per apoſtrophum reperiuntur avulſæ, ἐπ', κατ', μαλ', ἵν': ſicuti quoque eadem in Præpoſitionibus, Adverbiis & Conjunctionibus, in univerſum ferè corripiuntur.

3. Ex autoritate quæ ex Homero & Hesiodo, Poëtarum principibus, petenda est.

Dic Regulas quasdam generales de vocalibus communibus.

REGULA.

I. Μν, κλ, πλ, *præcedente vocali brevi, veluti naturâ cum liquidis, communem syllabam faciunt: ut,* Θήβης Αἰγυπτίης ὅτι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται, *id est, Thebes Ægyptiæ ubi plurimæ in domibus opes deponuntur.*

II. *Non rarò sola liquida vocalem antecedentem brevem extendit: ut,* μήκετ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι.

III. *In Latinis dictionibus semper vocalis ante vocalem corripitur, præter in fio. Apud Græcos verò* α, ι, υ, *ante alias vocales nunc longæ sunt, nunc breves: ut, in* λαὸς, α *producitur, in* ἀοιδὸς, *verò corripitur.*

IV. *Breves naturâ interdum nullâ metricâ ratione producuntur Poëtis, ut* ε *&* ο *initio dictionis apud Homerum. Quemadmodum è diverso etiam longæ sine nullâ ratione, solâ Poëtica licentiâ corripiuntur: ut Odyss.* π.

Εἰδ' ὑμῖν ὁ ἢ μῦθος ἀφανδάνει ἀλλὰ βούλεσθε.

Ubi ἀλλὰ βου *constituit duas breves* υ υ.

V. *Quin & unius alicujus dictionis ancipitem in versu eodem quandoque producunt & corripiunt: ut, Iliad.* ε.
Ἄρες, ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

VI. *In dictionibus polysyllabis tres breves continuas, heroici modo primam ex illis producunt: ut, in* Πελαμίδης, ἀθάνατος. *Interdum tertiam, cùm aliæ sequuntur breves: ut,* συβόσια: *aut etiam mediam, præsertim cùm ea est anceps: ut,* πόλιες.

Rursus

Rursus.

Brevem inter duas longas nonnunquam producunt: ut, ι in ἀτιμία. Interdum etiam quatuor continuas breves ponunt loco unius Heroici, ut apud Hesiodum, lib. 2. ἔργων.

Τῆμος δ᾽ ἥμισιν βοσὶν, ἐπὶ δ᾽ ἀνέρα τὸ πλεὸν εἴη.

Πὶ δ᾽ ἀνέρα *quatuor breves, quæ constituunt proceleusmaticum.*

VII. *Peregrinæ voces quantitatem habent incertam, sive indifferentem: quod Latinis etiam Poëtæ recentiores tribuerunt.*

VIII. *Vocalis sive longa, sive brevis, ante aliam vocalem vel diphthongum, item diphthongus ante diphthongum sive vocalem, semper fit communis, ut Bion:*

Βάλλομεν ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλέονος ὄλβω.

Ubi ε *in* πλέονος *producitur.*

IX. *Communes fiunt aliquando & longæ Vocales, vel Diphthongi, positæ ante liquidam vel simplicem, vel geminatam, ut in hoc pentametro Tyrtæi:*

Ἰθὺς δ᾽ εἰς προμάχους ἀνὴρ ἀσπίδ᾽ ἐχέτω.

Ubi η *ante* ρ *corripitur.*

X. *Vocales breves cum* τ *junctæ syllabam efficiunt ancipitem, ut Eratosthenes:*

Βορῆς ἢ νότος τάδε κεκρυμμένα φαίνει.

Ubi ο *in* νότος *&* α *in* τα *producuntur.*

Item in versu Panyasis:

Τέρπεται παρεὼν ἅμα τ᾽ ἄλλον λαὸν ἀνώγει.

Ubi ε *penultima in* τέρπεται *extenditur.*

XI. *Breves vocales communes fiunt & ante* χ *&* δ: *ut Theognis:*

Ζητοῦσι χαλεποὶ τειρόμενοι πενίῃ.

Item

Item Homerus: τίπτε σὺ δέδοισας πόλεμον καὶ δηιότητα.
Ubi in ζητοῦσι, *&* ε *in* δέδοισας *producuntur.*
Sed de Prosodia latiùs infrà suo loco.

ETYMOLOGIA.

Quot sunt partes orationis apud Græcos?

Octo.

Quæ? Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Conjunctio, & Præpositio. Græcè: ἄρθρον, ὄνομα, ἀντωνυμία, ῥῆμα, μετοχὴ, ἐπίρρημα, σύνδεσμος, πρόθεσις.

Nulláſne habent Græci Interjectiones?

Habent, sed eas numerant inter Adverbia.

CASUS, πτώσεις.

Quot sunt Casus apud Græcos?

Quinque: Nominativus, Genitivus, Dativus, Accusativus, Vocativus. Græcè: πτῶσις ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, κλητικὴ.

Græci Ablativo carent, ratione terminationis, non significationis, & ejus loco usurpant Dativum: ideò dicitur casus Latinorum proprius.

NUMERI, ἀριθμοί.

Quot sunt Numeri apud Græcos?

Tres: Singularis, ut ὁ λόγος: Dualis: ut, τὼ λόγω: Pluralis: ut, οἱ λόγοι. Græcè ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς,

ARTICULUS.

ΑΡΘΡΟΝ.

Quotuplex est Articulus?

Duplex: Præpositivus, & Postpositivus.

INFLEXIO PRÆPOSITIVI.

Masculini generis.

Sing.	ὁ	τοῦ	τῷ	τόν.
Dual.		τὼ	τοῖν.	
Plural.	οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς.

Fœminini generis.

Sing.	ἡ	τῆς	τῇ	τὴν.
Dual.		τὰ	ταῖν.	
Plural.	αἱ	τῶν	ταῖς	τὰς.

Neutri generis.

Sing.	τὸ	τοῦ	τῷ	τό.
Dual.		τὼ	τοῖν.	
Plural.	τὰ	τῶν	τοῖς	τά.

Sic etiam inflectuntur Articuli compositi, quibus utimur pro Demonstrativis Pronominibus, οὗτος, αὕτη, τοῦτο: videlicet,

ὅδε, ἥδε, τόδε. Item: ὅγε, ἥγε, τόγε.
τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε. τοῦγε, τῆσγε, τοῦγε.
τῷδε, τῆδε, τῷδε. τῷγε, τῆγε, τῷγε.
τόνδε, τήνδε, τόδε, &c. τόνγε, τήνγε, τόγε, &c.

INFLEXIO POSTPOSITIVI.

Masculini generis.

Sing.	ὃς	οὗ	ᾧ	ὃν.
Dual.		ὢ	οἷν.	
Plural.	οἳ	ὧν	οἷς	οὕς.

Fœminini generis.

Sing.	ἣ	ἧς	ᾗ	ἣν.
Dual.		ἃ	αἷν.	
Plural.	αἳ	ὧν	αἷς	ἃς.

Neutri generis.

Sing.	ὃ	οὗ	ᾧ	ὃ.
Dual.		ὣ	οἷν.	
Plural.	ἃ	ὧν	οἷς	ἃ.

Pro Vocativo in Articulis utimur Adverbio vocandi ὦ: ut, ὦ κάκιστε, ὦ μοῦσα.

Sic compositi ὅστις, οὕτινος, ᾧτινι, ὅντινα, &c. in Fœm. ἥτις, ἧστινος, &c. in Neutro, ὅ, τι per distinctionem ad differentiam Conjunctionis ὅτι, quòd, quia. Item, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, &c.

VARIETAS DIALECTORUM.

IN ARTICULIS.

In Masculino & Neutro genere.

Genitivus τοῦ, Ionicè facit τοῖο: Doricè & Æolicè τῶ: Poëticè verò interrogando τέο & τεῦ pro τίνος, cujus?
Dativus pluralis τοῖς, Ionicè τοῖσι, vel τοῖσιν, sequente vocali.
Accusativus τοὺς etiam τὼς.

In Fœminino genere.

Dores η mutant in α, ut ἁ, τᾶς, τᾷ, τάν, pro ἡ, τῆς, τῇ, τήν.
Genitivus pluralis τῶν. Doricè τᾶν: Æolicè τάων.
Dativus pluralis Ionicè τῇσι, etiam τῇς & τῇσι, & τῇσιν.
NOTA. 1. Dativus pluralis τοῖσδε recipit appositionem syllabæ, σι, ut τοῖσδεσι, & Poëticè τοῖσδεσσι.
2. οὕτινος, ᾧτινι, Atticè dicitur ὅτου, ὅτῳ: Ionicè ὅτεο, ὅτεῳ, Doricè ὅτω: Æolicè & Poëticè ὅττεο.

NOMEN.

ὌΝΟΜΑ.

Quot sunt Declinationes Nominum apud Græcos?

Decem.

Quot modis dividuntur?

Duobus.

Quæ est prima divisio?

Declinationes aliæ sunt simplices, aliæ contractæ.

Quæ sunt simplices?

Quinque priores.

Quæ sunt Contractæ?

Quinque posteriores.

Quæ est altera divisio?

Declinationes aliæ sunt parisyllabicæ, ut quatu[or] priores; aliæ imparisyllabicæ, ut reliquæ.

Quare dicuntur parisyllabicæ?

Quia obliqui non excedunt rectum numero syllab[a]rum: ut, ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου: ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς: ὁ ἄ[ν]θρωπος, τοῦ ἀθρώπου.

Quare dicuntur imparisyllabicæ?

Quia obliqui excedunt rectum numero syllabaru[m]: ut, τὸ φῶς, τοῦ φωτός: ὁ ἕλλην, τοῦ ἕλληνος: ὁ βασιλεύ[ς], τοῦ βασιλέος.

Declinationes Simplice[s] Parisyllabicæ.

Quot sunt in singulis Declinationibus simplicibus consideranda?

Tria.

Quæ?

Terminatio, Genus & Formatio casuum.

Pri[ma]

PRIMA DECLINATIO.

Prima Declinatio quot habet terminationes?

Duas.

Quas?

ας, & ης: ut, ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης.

Quot habet genera?

Unum tantùm, Masculinum.

Quæ est formatio casuum?

Genitivus desinit in ου, ut τοῦ αἰνείου.

Dativus in ᾳ vel ῃ diphthongum impropriam, ut τῷ αἰνείᾳ, τῷ χρύσῃ.

Accusativus in αν vel ην, ut τὸν αἰνείαν, τὸν χρύσην.

Vocativus fit abjecto ς Nominativi, ut ὦ αἰνεία, ὦ ρύση.

In Duali & Plurali numero sequuntur articulum 'œminini generis.

Exceptio.

Nomina in της, & Poëtica in πης; item composita verbis μετρῶ, πωλῶ, τρίβω, & gentilia faciunt Voca-vum in α: ut τοξότα, ὦ κυνῶπα, ὦ βιβλιοπῶλα, ὦ κύθα.

Paradigmata hujus Declinationis habes in primâ parte.

VARIETAS CASUUM QUORUNDAM SECUNDUM DIALECTOS.

In singulari numero.

Genitivus desinit Ionicè in εω, πηληϊάδεω: Doricè in α, ὁ λᾶας, τοῦ λᾶα: θωμᾶς, τοῦ θωμᾶ: Æolice in ας, αἰνείας; Poëticè in α per Crasin ex Genitivo ɔnico.

Dativus Ionicè in ῃ, τῷ αἰνείῃ.

Accusativus Ionicè in ην vel εα, τὸν αἰνείην, vel αἰνέα.

Vocativus desinens in α, Poëticè ponitur pro Nominativo, ut θυέστα pro θυέστης: ἱππότα pro ἱππότης, eques.

In plurali numero.

Genitivus Ionicè in έων, τῶν κεφαλέων: Doricè in ᾶν, τῶν αἰτιᾶν: Æoli & Bœoticè in άων, τῶν ψυχάων.

Dativus Ionicè τοῖς αἰτίαισι, & in ης τοῖς αἰτίαις, & per συγκοπὴν, αἰτίαισι, vel αἰτίῃσι.

Accusativus Ionicè in ας, τὰς αἰτίας.

Observationes quædam Generales.

1. Attici in omni declinatione Vocativum similem formant Nomin[ativo]. tivo.

2. Iones α longum frequenter mutant in η, ut ἡμέρη.

3. Dores η mutant in α longum, ut ἡμέρα.

4. Dativis pluralibus cujuscunque declinationis in ς desinentibus, Attici, Iones & Æoles addunt jota: ut αἰτίαισι vel αἰτίῃσι, μούσαισι, μούσῃσι, λόγοισι, ἀνθρώποισι.

Secunda Declinatio.

Secunda Declinatio quot habet terminationes?

Duas: α, & η: ut ἡ μοῦσα, ἡ τιμή.

Cujus generis sunt nomina hujus Declinationis?

Fœminini.

Quæ est formatio casuum?

Genitivus desinit in ης.

Davitus in ῃ diphthongum.

Accusativus in αν vel ην.

Vocativus similis est Nominativo.

In Duali & Plurali numero sequuntur articulu[m] Fœminini generis.

Exceptio.

Nomina in α purum, δα, θα, vel ρα, in toto numero singulari α [re]tinent: ut ἡ ἱστορία, τῆς ἱστορίας: ἡ ἡμέρα, τῆς ἡμέρας: ἡ λήδα, τῆς λήδας: ἡ μάρθα, τῆς μάρθας.

Sic Ἀθηνᾶ, ταυτηχᾶ, μνᾶ, à Nominativis puris, ἀθηνάια, ταυτηχία, μν[άα]. Paradigmata habes in prima parte.

VARIETAS CASUUM SECUNDUM DIALECTOS.

Doricè η mutatur in α: ut ἀρετὰ, τὰς ἀρετὰς, τᾷ ἀρετᾷ, τὰν ἀρετάν.
Genitivus pluralis Ionicè in έων, μελισσέων, Æolicè, άων, μελισσάων, [D]oricè, ᾶν, μελισσᾶν.
Dativus pluralis assumit jota, ut antè admonuimus: μελίσσαισι, vel [μελ]ίσσησι.

TERTIA DECLINATIO.

Tertia Declinatio quot habet terminationes?

Duas: ος & ον: ut ὁ λόγος, τὸ ξύλον.

Quot habet genera?

Quatuor: in ος enim sunt vel Masculina, vel Fœ[m]inina, vel Communia: in ον verò Neutra: ut ὁ λό[γο]ς, ἡ ὁδὸς, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τὸ ξύλον.

Quæ est formatio casuum?

Nomina desinentia in ος sequuntur articulum Mas[c]ulini generis: Vocativus desinit in ε. Desinentia verò [i]n ον, sequuntur articulum Neutri generis.

NOTA. Neutra tres similes casus habent, ut apud Latinos, sic apud [G]ræcos qui etiam in plurali desinunt in α.

Paradigmata habes in prima parte.

VARIETAS CASUUM SECUNDUM DIALECTOS.

Genitivus singularis Ionicè οιο, λόγοιο.
Doricè & Æolicè in ω, λόγω.
Dativus singularis in ω, sine jota subscripto τῶ λόγω.
Genitivus & Dativus Dualis numeri Bœoticè in οιιν, λογοίιν.
Dativus pluralis Ionicè assumit jota, λόγοισι.
Accusativus Doricè in ως vel ος, τὼς λόγως, vel λόγος.
Attici in quibusdam neutris in ον abjiciunt ν, ut ἄλλο, τηλικοῦτο, τοιοῦτο, τοσοῦτο. Sic pronomina, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ, sæpe ad differentiam Accusa[t]ivi Masculini generis in ον.

QUARTA DECLINATIO.

Quarta Declinatio quot habet terminationes?

Duas: ως & ων: ut ὁ Μενέλεως: τὸ ἀνώγεων.

Quot habet genera?

Quatuor. Nam desinentia in ως, vel sunt Masculina vel Fœminina, vel Communia: In ων verò sunt Neutra: ut, ὁ Νικόλεως: ἡ ἅλως: ὁ καὶ ἡ ἀνώγεως, τὸ ἀνώγεων.

Quæ est formatio casuum?

Tota declinatio formatur ex tertia. Nam ο mutatur in ω: α longum in puris vertitur in ε: ι subscribitur: υ verò abjicitur.

In summâ, omnes casus desinunt in ω, idque vel cum consonante ς aut ν: vel sine consonante.

OBSERVATIONES.

1. Declinatio hæc est propria Atticorum: ideò Vocativus similis est Nominativo, & accentus est in antepenultimâ, etiamsi ultima sit longa.

2. Quinque sunt nomina, quæ Accusativum faciunt sine ν, ἄθως; ἄθω: ἕως, ἕω: κέως, κέω: κῶς, κῶ: λαγὼς, λαγῶ.

3. Genitivus singularis Poëticè assumit ο, ut πετεῶς, τοῦ πετεῶ, πετεῶο.

Paradigma habes in prima parte.

QUINTA DECLINATIO.

IMPARISYLLABICA.

Quinta Declinatio quot habet literas terminales?

Novem: α, ut τὸ βῆμα: υ, ut τὸ γόνυ: ξ, ut ὁ ἄναξ: ν, ut ὁ ἕλλην: ς, ut ἡ λαμπὰς. ι, ut τὸ σίνηπι. ω, ut ἡ λητῶ. ψ, ut ὁ κύκλωψ. ρ, ut ὁ μάρτυρ.

Quot habet genera?

Omnia: ut, ὁ ποιμὴν, ἡ μήτηρ, τὸ ἧπαρ, ὁ καὶ ἡ δαίμων, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ μάκαρ.

Quæ est formatio casuum?

Genitivus desinit in ος, ut τοῦ ἕλληνος.

Dativus in ι, ut τῷ ἕλληνι.

Accusativus masculini & fœminini generis vel in α, ut τὸν ἕλληνα, vel in ν, ut τὸν βότρυν. Neutrius generis accusativus, plerumque etiam Vocativus in Masculinis & Fœmininis similis est Nominativo: ut, τὸ ῥῆμα, ὦ ἕλλην, ὦ λαμπὰς, ὦ φῶς.

In Duali numero Nominativus, Accusativus & Vocativus desinit in ε, ut, τὼ, ὦ ἕλληνε.

Genitivus & Dativus in οιν, ut, τοῖν ἑλλήνοιν.

In Plurali numero, Nominativus desinit in ες, ut, ἕλληνες. Neutra verò in α, ut, τὰ βήματα.

Genitivus in ων, ut, τῶν ἑλλήνων.

Dativus in σι, ut, τοῖς ἕλλησι.

Accusativus in ας, ut, τοὺς ἕλληνας. Neutra verò in α, ut τὰ βήματα.

Vocativus similis est Nominativo, ut ὦ ἕλληνες, βήματα.

FORMATIONES GENITIVORUM SINGULARIS NUMERI HUJUS DECLINATIONIS.

A.

Nomina desinentia in α Genitivum faciunt in τος: ut τὸ βῆμα, βήματος: σῶμα, σώματος. Literarum nomina in α sunt ἄκλιτα, indeclinabilia.

I.

In ι Genitivum faciunt in τος, ut τὸ μέλι, μέλιτος. *Adjectiva Neutra sequuntur Masculina: ut, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, καὶ τὸ εὔχαρι, εὐχάριτος: ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, καὶ τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος.*

Quædam verò Substantiva faciunt Genitivum in ος purum: & ea pertinent ad secundam Declinationem contractorum, ut, τὸ σινήπι, σινήπιος.

Υ.

In υ faciunt Genitivum vel in υος, ut, τὸ γόνυ, γόνυος, vel etiam γόνατος, à Nominativo τὸ γόνας: sicu δόρυ δόρυος, & δόρατος à δόρας. Vel in εος, ut, τ ἄστυ, ἄστεος: τὸ ἡδὺ, ἡδέος.

Ω.

In ω desinentia pertinent ad quartam Declinationen contractorum: ἡ λητὼ, τῆς λητόος.

ΑΝ.

In αν faciunt Genitivum vel in ανος, vel in αντος ut, ὁ παιὰν, παιάνος: τὸ μέλαν, μέλανος: τὸ πᾶν, παντός. Sic Participia: ut, τὸ τύψαν, τύψαντος.

ΕΝ.

In εν faciunt Genitivum, vel in ενος, vel εντος: ut τὸ τέρεν, τέρενος, τὸ χαρίεν, χαρίεντος. Sic Participia τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

ΙΝ.

In ιν Genitivum formant in ινος: ut, δελφὶν, δελφῖνος: ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος.

ΗΝ.

In ην faciunt Genitivum in ηνος, vel ενος: ut ὁ ἕλλην, ἕλληνος: ὁ ποιμὴν, ποιμένος: ἡ φρὴν, φρενός.

ON.

In ον faciunt Genitivum in ονος, ut, τὸ μεῖζον, μείζονος: *vel* οντος, *ut Participia,* τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

OΥN.

In ουν faciunt Genitivum vel in οδος, ut, τὸ δίπουν, δίποδος: *vel* ουντος, *ut Participia,* τὸ τυπτοῦν, τυπτοῦντος.

ΥN.

In υν faciunt Genitivum in υνος, ut, ὁ μόσυν, μόσυνος, *vel* υντος, *ut Participia,* τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος.

ΩN.

In ων faciunt Genitivum vel in ονος, & οντος per ο, vel in ωνος & ωντος per ω: ut, ἡ χελιδὼν, χελιδόνος: δράκων, δράκοντος: *& Participia,* ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος: ὁ αἰὼν, αἰῶνος: ὁ ξενοφῶν, ξενοφῶντος.

Ξ.

In ξ faciunt Genitivum vel in κος: ut, ὁ θώραξ, θώρακος. *Sic* ἡ γύναιξ, *pro quo* γυνὴ *dicimus, in Genitivo facit* γυναικός *Vel in* γος: *ut,* ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος. *Vel in* χος; *ut,* ἡ θρὶξ, θριχὸς. *Vel in* κτος: *ut,* ὁ ἄναξ, ἄνακτος: ἡ νὺξ, νυκτὸς. *Sic* τὸ γάλαξ, *pro quo* γάλα *dicitur, facit* γάλακτος.

AP, EIP, HP, ΥP, OP, ΩP.

Quæ in ρ *desinunt, plerumque faciunt Genitivum adjecto* ος *ad Nominativum: ut,* ὁ μάκαρ, μάκαρος: ἡ χεὶρ, χειρὸς: ὁ σὴρ, σηρὸς: τὸ ἦτορ, ἤτορος: ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος: ὁ φὼρ, φωρὸς: ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος.

EXCIPE.

1. Τὸ ἧπαρ ἥπατος: τὸ δέλεαρ, δελέατος: *& similia, ut,* ἦμαρ, εἶδαρ, φρέαρ, στέαρ, κάρηαρ, *fiunt a Nominativis in* ας: *ut,* ἧπας, δέλεας. *Sic* τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, *ab inusitato Nominativo* ὕδας.

2. *Quæ-*

2. *Quædam in* ηρ *mutant in Genitivo* η *in* ε, *ut*, ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος: ὁ ἀὴρ, ἀέρος: ὁ ἀστὴρ, ἀστέρος. *Et ex his quædam sunt, quæ in Genitivo patiuntur syncopen: ut*, πατὴρ, πατέρος, πατρός. *Sic Fœminina*, μήτηρ, θυγάτηρ, γαστὴρ, *&c. At* ἀνὴρ, ἀνέρος *assumit* δ, ἀνδρός.

3. *Quædam in* ωρ *mutant in Genitivo* ω *in* ο: *ut*, νέστωρ, νέστορος: ὁ ῥήτωρ, τοῦ ῥήτορος: ὁ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, *&c.*

ΑΣ.

In ας *faciunt Genitivum vel in* αντος: *ut*, ὁ αἴας, αἴαντος: ὁ τύφας, τοῦ τύφαντος. *Vel in* ανος: *ut*, ὁ τάλας, τάλανος. *Vel in* αδος: *ut*, ἡ λαμπὰς, λαμπάδος. *Vel in* ατος: *ut*, τὸ γῆρας, γήρατος.

ΑΙΣ.

In αις *faciunt Genitivum vel in* τος, *vel in* δος: *ut*, ἡ δαὶς, δαιτὸς: τὸ σταὶς, σταιτὸς: ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς. *Sic composita* ἄπαις, εὔπαις.

ΑΥΣ.

In αυς *faciunt Genitivum in* ος *purum, & sunt hæc duo*: ἡ ναῦς, ναὸς: *dicitur etiam* νηῦς, νηὸς, *Ionicè*: ἡ γραῦς, γραός.

ΕΣ.

In ες, εος *faciunt, & ad primam contractorum pertinent, ut*, τὸ ἀληθὲς, ἀληθέος.

ΕΙΣ.

In εις *faciunt Genitivum in* ενος *vel* εντος: *ut*, κτεὶς, κτενὸς: ὁ ὀπόεις, ὀπόεντος: ὁ χαρίεις, χαρίεντος. *Sic Participia*, ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος. *At* ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς *facit*, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα *&* κλεῖν.

ΕΥΣ.

In ευς, εος *faciunt, & ad tertiam contractorum pertinent*:

nent: ut, βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος: ῆος *verò Ionicè*, *&* έως *Atticè*, βασιλῆος, βασιλέως.

ΗΣ.

In ης *faciunt Genitivum vel in* ητος: *ut*, ἡ λέβης, λέβητος: ἡ σεμνότης, τῆς σεμνότητος. *Vel in* ηντος, *ut*, τιμῆς, τιμῆντος. *Vel in* εντος: *ut*, κλήμης, κλήμεντος. *Vel in* εος: *ut*, ὁ δημοσθένης, δημοσθένεος: ἡ τριήρης, τριήρεος: *eaque pertinent ad primam contractorum.*

ΙΣ.

In ις *faciunt Genitivum vel in* ος *purum: ut*, πόλις, πόλιος: *hæc ad secundam contractorum pertinent: Vel in* δος, *ut*, ὁ πάρις, πάριδος: *Vel in* θος, *ut*, ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος; *Vel in* τος, *ut*, ἡ χάρις, τῆς χάριτος.

NOTA. Nomen τὶς aliquando est infinitum, aliquando interrogativum. Infinitum, cum scribitur accentu gravi: ut, ὁ καὶ ἡ τὶς, καὶ τὸ τὶ facit in genitivo τινὸς, τινὶ, τινὰ, &c. Interrogativum, cum scribitur accentu acuto, ὁ καὶ ἡ τίς καὶ τὸ τί, in Genitivo facit τίνος, τίνι, τίνα, &c.

ΟΣ.

In ος *neutra sunt, & faciunt Genitivum, vel in* εος: *ut*, τὸ τεῖχος, τείχεος: *sunt primæ contractorum: Vel* οτος, *ut Participia*, τὸ τετυφὸς, τετυφότος.

ΟΥΣ.

In ους *faciunt Genitivum in* ουντος, *ut*, ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος: *Vel* οντος, *ut*, ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, ποῦς *in Genitivo facit* ποδὸς, *cum compositis, ut*, ἄπους, ἄποδος: ὁ καὶ ἡ βοῦς, βοὸς *facit.*

ΥΣ.

In υς *faciunt Genitivum vel in* υος: *ut*, ὁ μῦς, μυὸς: *Vel in* εος *per* ο: *ut*, ὀξὺς, ὀξέος: *Vel in* εως, *per* ω *Atticè: ut*, πρέσβυς, πρέσβεως: *Vel in* υδος, *ut*, ἡ χλαμὺς, χλαμύδος. *Vel in* υθος, *ut*, ἡ κόρυς, τῆς κόρυθος: *Vel in* υντος: *ut*, ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος, *suntque Participia.*

ΩΣ.

ΩΣ.

In ως faciunt Genitivum vel in ο⊛ per ο, ut, ἡ αἰδὼς, αἰδό⊛, & pertinent ad quartam contractorum: vel in ω⊛ per ω, ut, ὁ τρὼς, τρωὸς: vel in ωτ⊛, per ω, ὁ γέλως, γέλωτ⊛: reperitur etiam τῷ γέλω: τὸ φῶς, τῷ φωτὸς: vel ότος per ο, ut, ὁ πτυφὼς, πτυφότος.

ΑΛΣ.

ὁ ἅλς, ἁλὸς, *ſal:* ἡ ἅλς, ἁλὸς, *mare.*

ΝΣ.

ἡ ἕλμινς, ἕλμινθ⊛.

ΡΣ.

ὁ μάκαρς, μάκαρτ⊛, *quod &* μάκαρ, μάκαρ⊛.

Ψ.

In ψ *faciunt Genitivum vel in* πος: *ut*, ὁ ὢψ, ὠπὸς, *vultus:* ἡ ὄψ, ὀπὸς, *vox: Vel in* βος: *ut*, ἡ φλὲψ, φλεβὸς: *vel in* φος: *ut*, ὁ κίνυψ, κίνυφος.

Reliquorum Genitivorum formationem docebit uſus.

DE ACCUSATIVO SINGULARI.

Quomodo deſinit Accuſativus ſingularis quintæ Declinationis?

Maſculinus & Fœmininus in α, ut, τὴν ἔλπωα: vel in ν, ut, τὸν ὄφιν. Quædam utraque terminatione faciunt Accuſativum.

Quæ nomina habent in Accuſativo ν?

Nomina in ις & υς, item deſinentia in αυς vel ους, quorum Genitivus exit in ος purum, faciunt Accuſativum per ν: ut, ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν: ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν: ἡ ναῦς, ναὸς, ναῦν: Poëticè verò in α, ut, τὴν νῆα: ὁ καὶ ἡ βοῦς, βοῦν.

Quæ

Quæ habent geminum Accuſativum.

Barytona in ις & υς, quorum Genitivus non exit in ϛ purum, faciunt Accuſativum per α vel ν: ut, ἡ ἔρις, ἔριδος, ἔριδα, & ἔριν: ὁ νέηλυς, νεήλυδος, νεήλυδα, & νέηλυν.

DE VOCATIVO.

Quomodo deſinit Vocativus in quinta Declinatione?

Vocativus ſimilis eſt Nominativo, ut, ὦ βῆμα, ὦ Τιτᾶν, ὦ Ἕλλην: aliquando diſſimilis.

Quæ igitur excipiuntur?

REGULA.

I. *Nomina, quæ in Genitivo habent τος, præcedente ν, in vocativo abjiciunt τος, ut,* Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν: ὁ λέων, λέοντος, ὦ λέον, *&c. Poëtæ verò abjiciunt* ν: *ut,* ὦ Αἶα, Λαοδάμα.

II. *Adjectiva in* ην *&* εις, *quorum Neutra deſinunt in* εν, *faciunt Vocativum in* εν. *ut,* ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, ὦ τέρεν: ὁ χαρίεις, τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, καὶ ὦ χαρίει, *abjecto* ς *à Nominativo.*

III. *Gravitona in* ηρ *habent in Vocativo* ερ: *ut,* ἡ μήτηρ, ὦ μῆτερ. *Sic acuta quatuor:* πατήρ, δαήρ, σωτήρ, ἀνήρ: ὦ πάτερ, δᾶερ, σῶτερ, ἄνερ.

IV. *Gravitona in* ις *&* υς: *item deſinentia in* ευς *&* ους, *quorum Genitivus deſinit in* ος *purum, abjiciunt* ς *in Vocativo: ut,* ὁ ὄφις, ὦ ὄφι: ὁ βότρυς, ὦ βότρυ: ὁ βασιλεὺς, βασιλεῦ, ὁ βοῦς, ὦ βοῦ. *Sic* παῖς, ὦ παῖ.

DE DATIVO PLURALI.

Unde formatur Dativus pluralis in quinta Declinatione?

A Dativo ſingulari, poſito σ ante ι, & abjectis literis δ, τ, θ, ν: ut, βότρυι, βότρυσι: λαμπάδι, λαμπάσι: λέβητι, λέβησι.

Quæ excipiuntur?

R E G U L A.

I. *Nomina deſinentia in* ξ, ψ, *aut diphthongum, quam ſequitur* σ, *formant Dativum pluralem à Nominativo ſingulari, adjectione* ι, *ad Nominativum: ut,* κόραξ κόραξι: ἅρπαψ, ἅρπαψι: βασιλεὺς, βασιλεῦσι: χαρίεις χαρίεισι. *At* ὁ ποῦς, τοῖς ποσὶ *facit.*

II. *Penultima Dativi pluralis, quia tanta eſt, quanta Dativi ſingularis, idcirco declinata in Genitivo per* τος, *præcedente* ν, *poſt abjectionem literarum* ν *&* τ, *aut ex vocali faciunt diphthongum: ut,* λέοντι, λέουσι: τιθέντι, τιθεῖσι: *aut vocalem ancipitem producunt: ut,* αἴαντι αἴασι: ἱστάντι, ἱστᾶσι.

III. *Nomina in* ηρ, *quæ in Genitivo ſyncopen patiuntur, faciunt dativum pluralem in* ασι: *ut,* πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, πατράσι. *Sic* μητράσι, ἀνδράσι, *&c.*

IV. *Poëtæ formant Dativum pluralem à Nominativo plurali, addendo ſyllabam* σι, *&* *mutando* α *Neutrorum in* ες: *ut,* οἱ ἄνδρες, ἄνδρεσι: οἱ τρῶες, τρώεσι: τὰ ἔπεα ἐπέεσι.

IN

Inflexio Adjectivi et Substantivi.

I unâ eademque Declinatione.

Singularis numerus.

N. ἡ ἀγαθὴ τύχη.
G. τῆς ἀγαθῆς τύχης.
D. τῇ ἀγαθῇ τύχῃ.
A. τὴν ἀγαθὴν τύχην.
V. ὦ ἀγαθὴ τύχη.

Dualis numerus.

N.A.& V. τὰ, ὦ ἀγαθὰ τύχα.
G. & D. ταῖν ἀγαθαῖν τύχαιν.

Pluralis numerus.

N. αἱ ἀγαθαὶ τύχαι.
G. τῶν ἀγαθῶν τύχων.
D. ταῖς ἀγαθαῖς τύχαις.
A. τὰς ἀγαθὰς τύχας.
V. ὦ ἀγαθαὶ τύχαι.

Aliud exemplum.

Singularis numerus.

N. τὸ ἅγιον πνεῦμα.
G. τοῦ ἁγίου πνεύματος.
D. τῷ ἁγίῳ πνεύματι.
A. τὸ ἅγιον πνεῦμα.
V. ὦ ἅγιον πνεῦμα.

In diversis Declinationibus.

Singularis numerus.

N. ἡ ζωὴ αἰώνιος.
G. τῆς ζωῆς αἰωνίου.
D. τῇ ζωῇ αἰωνίῳ.
A. τὴν ζωὴν αἰώνιον.
V. ὦ ζωὴ αἰώνιος.

Dualis numerus.

N.A.& V. τὰ, ὦ ζωὰ αἰωνίω.
G. & D. ταῖν ζωαῖν αἰωνίοιν.

Pluralis numerus.

N. αἱ ζωαὶ αἰώνιοι.
G. τῶν ζωῶν αἰωνίων.
D. ταῖς ζωαῖς αἰωνίοις.
A. τὰς ζωὰς αἰωνίους.
V. ὦ ζωαὶ αἰώνιοι.

Aliud exemplum.

Singularis numerus.

N. ὁ καλὸς ποιμὴν.
G. τοῦ καλοῦ ποιμένος.
D. τῷ καλῷ ποιμένι.
A. τὸν καλὸν ποιμένα.
V. ὦ καλὲ ποιμὴν.

Dualis numerus.

N. A. & V. τὼ, ὦ ἁγίω πνεύματε.

G. & D. τοῖν ἁγίοιν πνευμάτοιν.

Pluralis numerus.

N. τὰ ἅγια πνεύματα.

G. τῶν ἁγίων πνευμάτων.

D. τοῖς ἁγίοις πνεύμασι.

A. τὰ ἅγια πνεύματα.

V. ὦ ἅγια πνεύματα.

Dualis numerus.

N. A. & V. τὼ, ὦ καλ ποιμένε.

G. & D. τοῖν καλοῖν ποιμ νοιν.

Pluralis numerus.

N. οἱ καλοὶ ποιμένες.

G. τῶν καλῶν ποιμένων.

D. τοῖς καλοῖς ποιμένεσι.

A. τοὺς καλοὺς ποιμένας.

V. ὦ καλοὶ ποιμένες.

INFLEXIO ADJECTIVI.
per tria genera, & tres terminationes.

Sing. N. ὁ ἀγαθὸς, ἡ ἀγαθὴ, τὸ ἀγαθόν.

Num. G. τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς ἀγαθῆς, τοῦ ἀγαθοῦ.

D. τῷ ἀγαθῷ, τῇ ἀγαθῇ, τῷ ἀγαθῷ.

A. τὸν ἀγαθὸν, τὴν ἀγαθὴν, τὸ ἀγαθόν.

V. ὦ ἀγαθὲ, ἀγαθὴ, ἀγαθόν.

Dual. N. A. & V. τὼ, ὦ ἀγαθώ: τὰ, ὦ ἀγαθά: τω ὦ ἀγαθώ.

G. & D. τοῖν ἀγαθοῖν, ταῖν ἀγαθαῖν, τοῖν ἀγ αθοῖν.

Plural. N. οἱ ἀγαθοὶ, αἱ ἀγαθαὶ, τὰ ἀγαθά.

G. τῶν ἀγαθῶν, in omni genere.

D. τοῖς ἀγαθοῖς, ταῖς ἀγαθαῖς, τοῖς ἀγαθοῖς.

A. τοὺς ἀγαθοὺς, τὰς ἀγαθὰς, τὰ ἀγαθά.

V. ὦ ἀγαθοὶ, ἀγαθαὶ, ἀγαθά.

Aliud Exemplum.

um. N. ὁ ἡδὺς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδύ.
ig. G. τοῦ ἡδέος, τῆς ἡδείας, τοῦ ἡδέος.
D. τῷ ἡδέϊ, τῇ ἡδείᾳ, τῷ ἡδέϊ.
A. τὸν ἡδέα, τὴν ἡδεῖαν, τὸ ἡδύ.
V. ὦ ἡδὺ, ἡδεῖα, ἡδύ.

ual. N. A. & V. τὼ, ὦ ἡδέε: τὰ, ὦ ἡδεία: τὼ, ὦ ἡδέε.
G. & D. τοῖν ἡδέοιν, ταῖν ἡδείαιν, τοῖν ἡδέοιν.

ural. N. οἱ ἡδέες, αἱ ἡδεῖαι, τὰ ἡδέα.
G. τῶν ἡδέων, & in fœm. τῶν ἡδειῶν, τῶν ἡδέων.
D. τοῖς ἡδέσι, ταῖς ἡδείαις, τοῖς ἡδέσι.
A. τοὺς ἡδέας, τὰς ἡδείας, τὰ ἡδέα.
V. ὦ ἡδέες, ἡδεῖαι, ἡδέα.

Atque hactenus de Declinationibus simplicibus.

DECLINATIONES
CONTRACTÆ.

Quot sunt Declinationes contractæ?
Quinque.
Unde nascuntur Declinationes contractæ?
Ex Quintâ simplicium.
Quot modis fit contractio?
Duobus: vel per κρᾶσιν, vel per συναίρεσιν.
Quid est κρᾶσις?
Crasis est commixtio duarum syllabarum in unam
ersa literaturâ: ut, τείχεος, τείχους.

Quid est συναίρεσις?

Est duarum vocalium servatarum in diphthongu contractio: ut, τείχεϊ, τείχει.

Quot sunt præter illa superiora in his Declinationibus consideranda?

Duo.

Quæ?

Modus contrahendi, & casus contrahendi.

NOTA. Accentus in contractionibus semper ex priori syllabâ desc dit in sequentem, ut, ἀληθέος, οῦς.

PRIMA DECLINATIO.

Prima Declinatio quot habet terminationes?

Tres.

Quas?

ης, ut, ὁ δημοσθένης: ες, ut, τὸ ἀληθὲς: ος, ut, τὸ τεῖχ(

Quot habet genera?

Quatuor.

Quæ?

Masculinum, Fœmininum & Commune in Neutrum in ες & ος.

Quæ est formatio casuum?

Eadem, quæ in quinta.

NOTA. Desinentia in ης faciunt Vocativum in ες, ut, ὁ δημοσθ ὦ δημόσθενες.

Qui casus in hac declinatione contrahuntur?

Omnes qui possunt, propter concursum vocaliu

Quomodo contrahuntur?

εο contrahitur in ου, εϊ in ει Diphthongum.

εα & εε, nullâ sequente consonâ, contrahuntur ir sequente verò consonâ, contrahuntur in ει di thongum.

Postremo, si post ε sequatur vocalis longa, aut di th

longus, tum ε ejicitur per ſyncopen, & contractio t in ſyllabam longam ſequentem.

Da Exemplum in ης.

Num. N. ὁ δημοσθένης.
ing. G. τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους.
D. τῷ δημοσθένεϊ, δημοσθένει.
A. τὸν δημοσθένεα, δημοσθένη.
V. ὦ δημόσθενες.
ual. N. A. & V. τὼ, ὦ δημοσθένεε, δημοσθένη.
G. & D. τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν.
lural. N. οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις.
G. τῶν δημοσθενέων, δημοσθενῶν.
D. τοῖς δημοσθένεσι.
A. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις.
V. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις.

Ita formabis Fœminina & Communia in ης.

Da exemplum in ες.

Singularis numerus.
N. τὸ ἀληθές.
G. τοῦ ἀληθέος, θοῦς.
D. τῷ ἀληθέϊ, θεῖ.
A. τὸ ἀληθές.
V. ὦ ἀληθές.

Dualis numerus.
N. A. & V. τὼ, ὦ ἀληθέε, ῆ.
G. & D. τοῖν ἀληθέοιν, ἀληθοῖν.

Da exemplum in ος.

Singularis numerus.
N. τὸ τεῖχος.
G. τοῦ τείχεος, ους.
D. τῷ τείχεϊ, τείχει.
A. τὸ τεῖχος.
V. ὦ τεῖχος.

Dualis numerus.
N. A. & V. τὼ, ὦ τείχεε, η.
G. & D. τοῖν τειχέοιν, τειχοῖν.

Plu-

Pluralis numerus.	*Pluralis numerus.*
N. τὰ ἀληθέα, θῆ.	N. τὰ τείχεα, η.
G. τῶν ἀληθέων, θῶν.	G. τῶν τειχέων, ῶν.
D. τοῖς ἀληθέσι.	D. τοῖς τείχεσι.
A. τὰ ἀληθέα, θῆ.	A. τὰ τείχεα, η.
V. ὦ ἀληθέα, θῆ.	V. ὦ τείχεα, η.

OBSERVATIONES.

1. Genitivo ſingulari Doricè & Æolicè εος contrahitur in ευς, ut, Δημοσθένεος, Δημοσθένευς.

2. Quorum Nominativus deſinit in ης purum, ea in Accuſativo eti contrahuntur in α: ut, ὑγιὴς, τὸν ὑγιέα, ὑγιῆ, vel ὑγιᾶ, εὐφυὴς, τὸν εὐφυ εὐφυῆ, vel εὐφυᾶ.

3. Nomina quædam propria compoſita à nomine τὸ κλέος, prop vocalium concurſum bifáriam contrahuntur: ut, ὁ ἡρακλέης Hercul τοῦ ἡρακλέεος, ἡρακλέους, & ἡρακλοῦς: reperitur etiam ἡρακλῆος: τῷ ἡρακλ ἡρακλέει, & ἡρακλεῖ: τὸν ἡρακλέεα, ἡρακλέα, & ἡρακλῆ. Atticè etiam dici ἡρακλέω, ὦ ἡράκλεες, & ἥρακλες.

4. Propria nomina primæ circumflexorum habent interdum caſus riſyllabicos. ὁ Ἀριστοφάνης, τὸν Ἀριστοφάνην, οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφά. Sic compoſita ab ἔτος: ὁ ἑπταέτης, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας.

SECUNDA DECLINATIO.

Secunda Declinatio quot habet terminationes?

Duas.

Quas?

ις, ut, πόλις: ι, ut, σινήπι.

Quot habet genera?

Tria: Maſculinum & Fœmininum in ις, Neutru in ι.

Quæ eſt formatio caſuum?

Eadem, quæ in Quintâ.

Quot caſus in hac Declinatione poſſunt contrahi?

Quatuor.

Qui

Qui?

Dativus singularis, Nominativus, Accusativus & Vocativus pluralis.

Quomodo fit contractio?

Contractio in hac declinatione semper fit in ι longum.

Da exemplum in ις.

Singularis numerus.

N. ὁ ὄφις.
G. τοῦ ὄφιος.
D. τῷ ὄφιϊ, ὄφι.
A. τὸν ὄφιν.
V. ὦ ὄφι.

Dualis numerus.

N. A. & V. τὼ, ὦ ὄφιε.
G. & D. τοῖν ὀφίοιν.

Pluralis numerus.

N. οἱ ὄφιες, ὄφις.
G. τῶν ὀφίων.
D. τοῖς ὄφισι.
A. τοὺς ὄφιας, ὄφις.
V. ὦ ὄφιες, ὄφις.

Da exemplum in ι.

Singularis numerus.

N. τὸ σίνηπι.
G. τοῦ σινήπιος.
D. τῷ σινήπιϊ, σινήπι.
A. τὸ σίνηπι.
V. ὦ σίνηπι.

Dualis numerus.

N. A. & V. τὼ, ὦ σινήπιε.
G. & D. τοῖν σινηπίοιν.

Pluralis numerus.

N. τὰ συνήπια, συνήπι.
G. τῶν συνηπίων.
D. τοῖς συνήπισι.
A. τὰ συνήπια, συνήπι.
V. ὦ συνήπια, συνήπι.

Sic inflectuntur & Fœminina.

NOTA. Iones hæc nomina flectunt per ιος, fitque Crasis primæ declinationis: ut, τῷ ὄφεϊ, ὄφει: τὼ ὄφεε, ὄφη: οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις: τοὺς ὄφεας, ὄφεις.

Atticus Genitivus singularis desinit in εως per ω: ut ἡ πόλις, τῆς πόλεως: πρᾶξις, τῆς πράξεως.

TERTIA DECLINATIO.

Tertia Declinatio quot habet terminationes?

Unam.

Quam?

ευς, ut, βασιλεύς.

Quot habet genera?

Unum, Maſculinum, ut, ὁ ἱερεύς, ὁ βασιλεύς.

Quæ eſt formatio caſuum?

Eadem, quæ in quinta.

Quot caſus contrahuntur in hac Declinatione?

Quatuor.

Qui?

Dativus ſingularis, Nominativus, Accuſativ & Vocativus dualis & pluralis.

Quomodo fit contractio?

Sicut in prima Declinatione.

Da Exemplum hujus Declinationis.

Num. N. ὁ βασιλεύς.
Sing. G. τοῦ βασιλέος.
D. τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ.
A. τὸν βασιλέα.
V. ὦ βασιλεῦ.

Dual. N. A. & V. τὼ, ὦ βασιλέε, βασιλῆ.
G. & D. τοῖν βασιλέοιν.

Plural. N. οἱ βασιλέες, βασιλεῖς.
G. τῶν βασιλέων.
D. τοῖς βασιλεῦσι, Doricè βασιλέσι per ſyncopen.
A. τοὺς βασιλέας, βασιλεῖς.
V. ὦ βασιλέες, βασιλεῖς.

Ioni

Ionicè verò τῶ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, τὸν βασιλῆα, &c.
Atticè Genitivus in εως desinit.
NOTA. Πειραιεὺς, πειραιέως etiam contrahit Genitivum & Accusativum, propter Vocalium concursum: ut, πειραιέως, πειραιῶς: πειραιέα, πειραιᾶ.

Quarta Declinatio.

Quarta Declinatio quot habet terminationes?

Duas.

Quas?

ω, ut ἡ λητὼ: ως, ut, ἡ αἰδὼς.

Quot habet genera?

Unum, nempe Fœmininum: ut, ἡ λητὼ: ἡ αἰδὼς.

Quæ est formatio casuum?

In Singulari numero declinantur juxta formam quintæ Declinationis simplicium. In Duali verò & Plurali numero, sequuntur etiam tertiam declinationem simplicium.

Qui casus contrahuntur in hac Declinatione?

Genitivus, Dativus & Accusativus singularis numeri. In duali verò & plurali numero nomina hujus Declinationis non contrahuntur.

Quomodo fit contractio?

1. οο	contrahitur in	ου	diphthongum.
2. οϊ		οι	diphthongum.
3. οα		ω	vocalem.

Da exemplum in ω.

Singularis numerus.

N. ἡ λητὼ.
G. τῆς λητόος, λητοῦς.
D. τῇ λητόϊ, λητοῖ.

Da exemplum in ως.

Singularis numerus.

N. ἡ αἰδὼς.
G. τῆς αἰδόος, αἰδοῦς.
D. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ.

Sin-

Singularis numerus.	*Singularis numerus.*
A. τὴν λητόα, λητώ.	A. τὴν αἰδόα, αἰδῶ.
V. ὦ λητοῖ.	V. ὦ αἰδοῖ.
Dualis numerus.	*Dualis numerus.*
N. A. & V. τὼ ὦ λητώ.	N. A. & V. τὼ, ὦ αἰδώ.
G. & D. τοῖν λητοῖν.	G. & D. τοῖν αἰδοῖν.
Pluralis numerus.	*Pluralis numerus.*
N. αἱ λητοί.	N. αἱ αἰδοί.
G. τῶν λητῶν.	G. τῶν αἰδῶν.
D. ταῖς λητοῖς.	D. ταῖς αἰδοῖς.
A. τὰς λητοὺς.	A. τὰς αἰδοὺς.
V. ὦ λητοί.	V. ὦ αἰδοί.

QUINTA DECLINATIO.

Quinta Declinatio quot habet terminationes?

Duas.

Quas?

ας purum, ut, τὸ κρέας: & ρας, ut, τὸ κέρας.

Quot habet genera?

Unum, nempe Neutrum: ut, τὸ κρέας, τὸ κέρας.

Quæ est formatio casuum?

Eadem, quæ in quintâ ſimplicium.

Quot casus contrahuntur in hac Declinatione?

Omnes, qui poſſunt ob concurſum vocalium.

Quomodo fit contractio in hac Declinatione?

Omnis contractio in hac declinatione fit vel in ω vel in α.

Quando fit in ω?

Si poſt α ſequitur ο vel ω.

Quand

Quando fit in α?

Si poſt α alia aliqua vocalis ſequitur.

Quid præterea eſt obſervandum?

ι eſt ſubſcribendum.

Da exemplum in ας purum.

Singularis numerus.

N. τὸ κρέας.
G. τοῦ κρέαος, κρέως.
D. τῷ κρέαϊ, κρέῳ.
A. τὸ κρέας.
V. ὦ κρέας.

Dualis numerus.

N. A. & V. τὼ, ὦ κρέαε, κρέα.
G. & D. τοῖν κρεάοιν, κρεῷν.

Pluralis numerus.

N. τὰ κρέαα, κρέα.
G. τῶν κρεάων, κρεῶν.
D. τοῖς κρέασι.
A. τὰ κρέαα, κρέα.
V. ὦ κρέαα, κρέα.

Da exemplum in ρας.

Singularis numerus.

N. τὸ κέρας.
G. τοῦ κέραος, κέρως.
D. τῷ κέραϊ, κέρᾳ.
A. τὸ κέρας.
V. ὦ κέρας.

Dualis numerus.

N. A. & V. τὼ, ὦ κέραε, κέρα.
G. & D. τοῖν κεράοιν, κερῷν.

Pluralis numerus.

N. τὰ κέραα, κέρα.
G. τῶν κεράων, κερῶν.
D. τοῖς κέρασι.
A. τὰ κέραα, κέρα.
V. ὦ κέραα, κέρα.

NOTA. Nomina hujus Declinationis vel communiter inflectuntur, vel Ionicè. Si communiter inflectuntur, ſequuntur quintam Declinationem ſimplicium, nec ullam patiuntur contractionem, ut, τὸ κρέας, κρέατος, κρέατι &c. Sic τὸ κέρας, κέρατος, κέρατι, &c. Si verò Ionicè inflectuntur, fit craſis Attica in ω vel in α, ut dictum eſt.

Hactenus Declinationes contractæ.

Appendix ad Nomina Contracta.

I. *Sunt etiam quædam nomina, quæ in omnibus casibus contractionem patiuntur, atque ideò à Grammatici* ὁλοπαθῆ *sunt nominata, cujusmodi sunt masculina in* ος *substantiva: ut, Singularis:* ὁ νόος, νοῦς: τοῦ νόου, οῦ: τῷ νόῳ, ῷ: τὸν νόον, οῦν: ὦ νόε, οῦ. *Dualis:* τὼ νόω, ὼ: τοῖν νόοιν, οῖν. *Pluralis:* οἱ νόοι, οῖ: τῶν νόων, ῶν: τοῖς νόοις οῖς: τοὺς νόους, οῦς: ὦ νόοι, οῖ.

Talia sunt ῥόος, πλόος, *& Adjectiva in* ος, *ut* ἁπλόος, διπλόος, *quorum Fœminina & Neutra similiter quoque contrahuntur: ut, Fœminina:* ἡ ἁπλόη: ἁπλῆ διπλόη, διπλῆ: τῆς ἁπλόης, ῆς: διπλόης, ῆς, *&c. Neutrum,* τὸ ἁπλόον, οῦν: τὸ διπλόον, οῦν: τοῦ ἁπλόου, οῦ, *ut in Masculino: in plurali verò* τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. *Item adjectiva in* εος, *ut,* χρύσεος, χρυσοῦς, *&c.*

Sic Neutra in εον *substantiva, ut,* τὸ ὀστέον, ὀστοῦν: τοῦ ὀστέου, οῦ, *&c. in plurali,* τὰ ὀστέα, ὀστᾶ.

Item, ὁ πλακόεις, κοῦς: τοῦ πλακόεντος, κοῦντος: τοῦ πλακόεντι, κοῦντι, *&c.*

II. *Præterea huc pertinent nomina, quæ* ὀλιγοπαθῆ *vocantur, hoc est, quæ in paucis casibus contractionem patiuntur, ut sunt finita in* υς, *&* ους, *& comparativa in* ων

Nam Adjectiva acuta in υς, τοῦ εος, *crasin patiuntur in Dativo singulari: Nominativo, Accusativo & Vocativo plurali: ut,* ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος: τῷ ἡδέϊ, εῖ. *In plurali* οἱ *&* ὦ ἡδέες, εῖς: τοὺς ἡδέας, εῖς. *Sed Neutrum* τὸ ἡδὺ *solùm in Dativo singulari contrahitur.*

Substantiva in υς, τοῦ υος, *contrahuntur in Nominativo Accu*

Accusativo, & Vocativo plurali, ut, ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος: *in plurali,* οἱ & ὦ βότρυες, βότρυς: τοὺς βότρυας, βότρυς. *Sic* νέκυς, στάχυς, ἰχθὺς.

In ους *similiter in tribus hisce casibus contrahuntur, quæ faciunt genitivum in* ος *purum, ut,* ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς: *in plurali,* οἱ & ὦ βόες, βοῦς: τοὺς βόας, βοῦς.

Comparativa in ων *contrahuntur in Accusativo singulari Communis generis: in Nominativo, Accusativo, & Vocativo plurali omnis generis, eliso prius* ν, *& facta crasi ex* ο, *& sequente Vocali, nempe:* ονα, οα *in* ω: ονες, οες, ονας: *&* οας *in* ους.

Ut: ὁ καὶ ἡ μείζων: τοῦ καὶ τῆς μείζονος.
τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω.
Plural. οἱ καὶ αἱ καὶ ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους:
τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους:
τὰ καὶ ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω.

ALTERA APPENDIX DE ANOMALIS.

Habent & Græci nomina quædam Anomala Numeris, Generibus, Casibus & Declinationibus: de quibus paucis tantum visum est commonefacere: usu enim ista sunt cognoscenda.

Anomala Numeris.

Singularia tantùm: ὁ ἀὴρ, ἡ γῆ, τὸ πῦρ.
Pluralis tantùm: οἱ Φίλιπποι, αἱ Ἀθῆναι, τὰ ἐπίσια, μαίωτρα, σῶστρα vel σωτήρια, χαριστήρια.

Generibus.

Singularia Masculina, Pluralia verò Neutra: ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά: ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά: ὁ ἐρετμὸς, τὰ ἐρετμά: ὁ σῖτος, τὰ σῖτα.
Singularia Fœminina, Pluralia verò Neutra: ἡ δίφρος, τὰ δίφρα: ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα: ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα.

Casibus

Casibus & Declinationibus, quæ etiam Heteroclita dicuntur.

1. ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, ὦ Ἰησοῦ.
2. ὁ μωσῆς vel μωϋσῆς. Item μωσεὺς, & μωϋσεὺς, τοῦ μωσοῦ, & μωσέως, vel μωϋσέως: τῷ μωσῇ & μωσεῖ: τὸν μωσέα, & μωσῆν.
3. ὁ ζεὺς, τοῦ διὸς, τῷ διῒ, τὸν δία, ὦ ζεῦ. Item, ὁ ζὴν, τοῦ ζηνὸς, τῷ ζηνὶ, τὸν ζῆνα.
4. ὁ μίνως, τοῦ μίνω, & μίνωος.
5. ὁ δάρης, τοῦ δάρου & δάρητος. Sic Ἄρης, τοῦ Ἄρου & Ἄρητος, & Ἄρεος.
6. ὁ υἱὸς, τοῦ υἱοῦ, τῷ υἱῷ, τὸν υἱὸν, ὦ υἱὲ, &c. Item, ὁ υἱεὺς, τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ, τὸν υἱέα. Reperitur etiam ὁ υἷς, τοῦ υἱέος: in Nominativo plurali υἷες υἱέες. Item υἱῆες, in Dativo plurali υἱοῖς, υἱεῦσι, υἱέσι, υἱάσι.
7. ὁ μέγας & ὁ πολὺς suos obliquos sumunt ab inusitatis Nominativis μεγάλος, πολλὸς: ut, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, &c. Excipe Accusativos Masculini & Neutri generis: ut, τὸν μέγαν, τὸν πολὺν, τὸ μέγα, τὸ πολύ.
8. τὸ γόνυ, γόνυος, & τὸ γόνας, γόνατος: τὸ δόρυ, δόρυος, & τὸ δόρας, δόρατος, & τὸ δόρυ, δόρεος: τὸ ὕδωρ, ὕδατος: τὸ ὕδος: ὕδεος, ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς & Poëtice κατὰ συστολὴν: χερὸς, τῶν χερῶν, ταῖς χερσί.

DE MOTIONE ADJECTIVORUM.

Quomodo moventur Adjectiva?

Tripliciter: vel per tria genera & tres terminationes: ut, ὁ ἐχθρὸς, ἡ ἐχθρὰ, τὸ ἐχθρὸν: vel per tria genera & duas terminationes: ut, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, καὶ τὸ φιλόσοφον: vel per tria genera & unam terminationem: ut, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ ἅρπαξ, μάκαρ.

R E G U L A.

I. *Adjectiva simplicia desinentia in* ος *purum, vel* ρος, *formant Fœmininum in* α, *Neutrum in* ον. *Reliqua in* ος *non purum faciunt Fœmininum in* η: *ut,* ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον: ὁ ἐχθρὸς, ἡ ἐχθρὰ, τὸ ἐχθρὸν: ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν. *Excipe* ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο.

II. *Mascu-*

II. *Masculina in ας duo, faciunt Fœmininum in αινα: ...eutrum in αν: ut, ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τὸ μέλαν: ὁ τάλας, ...τάλαινα, τὸ τάλαν. Reliqua faciunt Fœmininum in ασα: ..., ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, cum compositis, ἅπας, σύμπας, ...Participia, ὁ τύψας, ἡ τύψασα, τὸ τύψαν: ὁ μέγας, ἡ ...γάλη, τὸ μέγα, Anomalum est, de quo supra.*

III. *Masculina in εις, faciunt Fœmininum in εσσα, ...eutrum in εν: ut, ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν.*

Excipe Composita ab εἷς, unus, quæ faciunt Fœmininum in ια: ut, ...εἷς, μηδεμία, μηδὲν, Sic & οὐδείς.

IV. *Masculina in υς ὀξύτονα, formant Fœmininum in ...ι, Neutrum in υ: ut, ὁ ἡδὺς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδύ. Excipe ὁ πο...ς, ἡ πολλὴ, τὸ πολὺ, de quo supra in Anomalis.*

V. *Attici Composita in ος tertiæ Declinationis com...uniter accipiunt, & Neutrum faciunt in ον: ut, ὁ καὶ ἡ ...λόσοφος, τὸ φιλόσοφον: ὁ καὶ ἡ πάμφιλος, τὸ πάμ...λον. Sic in ως quartæ Declinationis Neutrum in ων ...ciunt: ut, ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων.*

VI. *Regula.*

...m-...unia	ην	faciunt Neutrum in	εν: ut, ὁ καὶ ἡ τέρην, τὸ τέρεν.
	ων		ον: ut, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον.
	ης		ες: ut, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς.
	ις		ι: ut, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι.
	υς gravitona.		υ: ut, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ.
	ους		ουν: ut, ὁ καὶ ἡ δίπους, τὸ δίπουν.

VII. *Sunt & Masculina substantiva, quæ fœmininum ...bent, sexús aut officii discernendi gratia: ut, ὁ λέων, ἡ λέαι-*

λέαινα: ὁ δράκων, ἡ δράκαινα: ὁ θεράπων, ἡ θεράπαινα ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα: ὁ ἄναξ, ἡ ἄνασσα, ὁ δεσπότης ἡ δέσποινα, & ἡ δεσπότις.

DE COMPARATIONE ADJECTIVORUM.

Quomodo desinit Comparativus apud Græcos regulariter?

In τερος, ut, σοφώτερος.

Quomodo desinit Superlativus?

In τατος, ut, σοφώτατος.

Quomodo formatur Comparativus & Superlativus?

Adjectiva in ος formant Comparativum & Superlativum regulariter à Positivo, mutando ς in τερος & τατος, præcedente ο vel ω in antepenultimâ.

Quando manet ο?

Cum in positivo ante ος præcedit vocalis long natura aut positione: ut, ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος: πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος.

Quando fit per ω?

Si in positivo ante ος præcedit vocalis brevis v anceps: ut, σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος: φρόνιμος φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipe: κενὸς, κενότερος, κενότατος: & στενὸς, στενότερος, στενότατος.

Reliquarum verò terminationum adjectiva, quæ comparari solent, sic comparantur.

Positivus. Comparativus. Superlativus.

1. σώφρων, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, *à Nominativo plurali in* ες, *addendo* τερος, & τατος.

2. μέλ

2. μέλας μελάντερος μελάντατος,
à Neutro in αν.
3. χαρίεις χαριέστερος χαριέστατος,
à Masculino in εις, eliso ι.
4. εὐσεβὴς εὐσεβέστερος εὐσεβέστατος,
à Neutro in ες.
5. ἁπλοῦς ἁπλούστερος ἁπλούστατος,
à Positivo in ους.
6. εὐρὺς εὐρύτερος εὐρύτατος.

à Neutro in υ: *quæ tamen irregulariter faciunt* ιων & ς. *Sic* βαθὺς, βραδὺς, γλυκὺς, ἡδὺς, παχὺς, ταχὺς, ὠκύς. *venies tamen etiam in Comparativo*, βράσσων, βάσσων, σσων, & θάττων, *à Positivis* βραδὺς, βαθὺς, ταχύς.

7. μάκαρ μακάρτερος μακάρτατος,
à Positivo in αρ.

Irregulariter comparantur: ut,

Positivus.	*Comparativus.*	*Superlativus.*
	ἀμείνων	ἀγαθώτατος.
	ἀρείων	ἄριστος.
θὸς	βελτίων	βέλτιστος.
	κρείττων	κράτιστος.
	λωΐων	λῷστος.
κὸς	κακίων	κάκιστος.
	χείρων, χερείων:	χείριστος.
ας	μείζων	μέγιστος.
	μικρότερος	μικρότατος.
ρὸς	ἐλάττων	ἐλάχιστος.
	ἥττων: μείων.	

καλὸς	καλλίων	κάλλιστος.
αἰσχρὸς	αἰσχίων	αἴσχιστος.
φίλος	φίλτερος,	φίλτατος per
ſyncopen pro	φιλώτερος,	φιλώτατος.
ἐχθρὸς	ἐχθίων	ἔχθιστος.
πολὺς	πλείων	πλεῖστος.
ῥᾴδιος	ῥᾴων	ῥᾷστος.
λάλος	λαλίστερος	λαλίστατος.
ἴδιος	ἰδιαίτερος	ἰδιαίτατος.
ἥσυχος	ἡσυχαίτερος	ἡσυχαίτατος.

Sunt etiam alia quædam, quæ Comparationem admittunt: ut,

Subſtantiva quædam.

κέρδος	κερδίων	κέρδιστος.
κῦδος	κυδίων	κύδιστος.
ῥῖγος	ῥιγίων	ῥίγιστος.

Pronomen.

αὐτὸς		αὐτότατος.

Verba.

βάλλω	βέλτερος	βέλτιστος.

φέρω, φέρτερος, φέρτατος, φέριστος, φέρτιστος.

Participia.

ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος.

Item quædam Adverbia & Præpoſitiones, de quibus ſuo loco.

Exem

Exemplum comparationis per omnia genera & omnes casus.

Singularis numerus.

I. ὁ σοφὸς	σοφώτερος	σοφώτατος
ἡ σοφὴ	σοφωτέρα	σοφωτάτη
τὸ σοφὸν	σοφώτερον	σοφώτατον.
. τοῦ σοφοῦ	σοφωτέρου	σοφωτάτου
τῆς σοφῆς	σοφωτέρας	σοφωτάτης
τοῦ σοφοῦ	σοφωτέρου	σοφωτάτου.
. τῷ σοφῷ	σοφωτέρῳ	σοφωτάτῳ
τῇ σοφῇ	σοφωτέρᾳ	σοφωτάτῃ
τῷ σοφῷ	σοφωτέρῳ	σοφωτάτῳ.
, τὸν σοφὸν	σοφώτερον	σοφώτατον
τὴν σοφὴν	σοφωτέραν	σοφωτάτην
τὸ σοφὸν	σοφώτερον	σοφώτατον.
. ὦ σοφὲ	σοφώτερε	σοφώτατε
ὦ σοφὴ	σοφωτέρα	σοφωτάτη
ὦ σοφὸν	σοφώτερον	σοφώτατον.

Dualis numerus.

.A. τὼ, ὦ σοφὼ	σοφωτέρω	σοφωτάτω.
V. τὰ, ὦ σοφὰ	σοφωτέρα	σοφωτάτα
τὼ, ὦ σοφὼ	σοφωτέρω	σοφωτάτω
. & τοῖν σοφοῖν	σοφωτέροιν	σοφωτάτοιν.
D. ταῖν σοφαῖν	σοφωτέραιν	σοφωτάταιν
τοῖν σοφοῖν	σοφωτέροιν	σοφωτάτοιν.

Pluralis numerus.

N.	οἱ σοφοὶ	σοφώτεροι	σοφώτατοι
	αἱ σοφαὶ	σοφώτεραι	σοφώταται
	τὰ σοφὰ	σοφώτερα	σοφώτατα.
G.	τῶν σοφῶν	σοφωτέρων	σοφωτάτων.
		in omni genere.	
D.	τοῖς σοφοῖς	σοφωτέροις	σοφωτάτοις
	ταῖς σοφαῖς	σοφωτέραις	σοφωτάταις
	τοῖς σοφοῖς	σοφωτέροις	σοφωτάτοις.
A.	τοὺς σοφοὺς	σοφωτέρους	σοφωτάτους
	τὰς σοφὰς	σοφωτέρας	σοφωτάτας
	τὰ σοφὰ	σοφώτερα	σοφώτατα.

Vocativus ſimilis eſt Nominativo.

EXEMPLUM IRREGULAR COMPARATIONIS.

Singularis numerus.

N.	ὁ ἀγαθὸς	βελτίων	βέλτιστος
	ἡ ἀγαθὴ	βελτίων	βελτίστη
	τὸ ἀγαθὸν	βέλτιον	βέλτιστον.
G.	τοῦ ἀγαθοῦ	βελτίονος	βελτίστου
	τῆς ἀγαθῆς	βελτίονος	βελτίστης
	τοῦ ἀγαθοῦ	βελτίονος	βελτίστου.
D.	τῷ ἀγαθῷ	βελτίονι	βελτίστῳ
	τῇ ἀγαθῇ	βελτίονι	βελτίστῃ
	τῷ ἀγθῷ	βελτίονι	βελτίστῳ.
A.	τὸν ἀγαθὸν,	βελτίονα, τίοα, τίω,	βέλτιστον
	τὴν ἀγαθὴν,	βελτίονα, τίοα, τίω,	βελτίστην.

τὸ ἀ

τὸ ἀγαθὸν	βέλτιον	βέλτιστον.
ὦ ἀγαθὲ	βελτίων	βέλτιστε
ὦ ἀγαθὴ	βελτίων	βελτίστη
ὦ ἀγαθὸν	βέλτιον	βέλτιστον.

Dualis numerus.

A. τὼ, ὦ ἀγαθὼ	βελτίονε	βελτίστω
V. τὰ, ὦ ἀγαθὰ	βελτίονε	βελτίστα
τὼ, ὦ ἀγαθὼ	βελτίονε	βελτίστω.
& τοῖν ἀγαθοῖν	βελτιόνοιν	βελτίστοιν
D. ταῖν ἀγαθαῖν	βελτιόνοιν	βελτίσταιν
τοῖν ἀγαθοῖν	βελτιόνοιν	βελτίστοιν.

Pluralis numerus.

οἱ ἀγαθοὶ, βελτίονες, τίοες, τίους, βέλτιστοι
αἱ ἀγαθαὶ, βελτίονες, τίοες, τίους, βέλτισται
τὰ ἀγαθὰ, βελτίονα, τίοα, τίω, βέλτιστα.
τῶν ἀγαθῶν, βελτιόνων, βελτίστων, in omni genere.

τοῖς ἀγαθοῖς	βελτίοσι	βελτίστοις
ταῖς ἀγαθαῖς	βελτίοσι	βελτίσταις
τοῖς ἀγαθοῖς	βελτίοσι	βελτίστοις.

τοὺς ἀγαθοὺς, βελτίονας, τίοας, τίους, βιλτίστους
τὰς ἀγαθὰς, βελτίονας, τίοας, τίους, βελτίστας
τὰ ἀγαθὰ, βελτίονα, τίοα, τίω, βέλτιστα.
ὦ ἀγαθοὶ, βελτίονες, τίοες, τίους, βέλτιστοι
ὦ ἀγαθαὶ, βελτίονες, τίοες, τίους, βέλτισται
ὦ ἀγαθὰ, βελτίονα, τίοα, τίω, βέλτιστα.

DE FORMIS NOMINUM DERIVATORUM.

Duæ ſunt Nominum ſpecies : Primitiva, ut, λόγος, ratio : amicus: Derivativa, ut, λογικὸς, rationalis: φιλία & φιλότης, amicitia.

Derivativorum rurſum ſunt ſeptem formæ : Comparativa, ut, τερος ſapientior : Superlativa, ut, σοφώτατος, ſapientiſſimus : P nymica, ut, πριαμίδης, Priami filius : Poſſeſſiva, ut, ἀνθρώπινος, manus : Diminutiva, ut, παιδίσκη, puella : Denominativa, ut, δ σύνη, Juſtitia: & Verbalia, ut, γράμμα, litera, πρᾶξις actio.

De Comparativis & Superlativis, eorumque formatione & varietat dictum eſt : Reſtat, ut etiam de reliquis pauca dicantur.

Patronymica.

Patronymica ſunt, quæ à patris, aut etiam avi nomine deriva ut, à Κρόνος, Κρονίδης, Saturni filius, nempe Jupiter: ab Αἰακὸς, κίδης, Æacides, Æaci nepos, nempe Achilles.

Sunt autem Patronymica vel Maſculina, vel Fœminina.

Maſculinorum ſunt tres terminationes : δης, ων, δος. Quæ i deſinunt, formantur à Genitivis deſinentibus in, ου, ος, ως, & ους πριάμου, πριαμίδης, ἰλίου, ἰλιάδης: ὕῤῥου, ὑῤῥάδης : νέστορος, νεστορίδης: ἀμφ νος, ἀμφιτρυωνίδης: πηλέος, πηλεΐδης & ſynæreſi πηλείδης : Ionicè vel ληϊάδης: δημοσθένους, δημοσθενίδης.

Quæ in ων & δος deſinunt, formantur à prima terminatione in δης à πηλείδης, πηλείων, ab ὑῤῥάδης, ὑῤῥάδιος.

Fœmininorum itidem ſunt terminationes, ας, ις, & νη.

Quæ in ας & ις deſinunt, formantur à Maſculinis Patronymicis, ſyllabâ δη: ut, à πριαμίδης, πριαμὶς: ἰλιάδης, ἰλιὰς: ab Αἰνειάδης, Αἰνε

Quæ in νη deſinunt, formantur à Genitivo in ου: ut, Ἀδράστου, Ἀδρ Ἀκρισίου, Ἀκρισιώνη.

NOTA. Maſculina in δης, ſunt primæ declinationis ſimpliciu ων, quintæ ; in δος, tertiæ. Fœminina in ας & ις, ſunt quintæ de tionis; in νη, ſecundæ.

Poſſeſſiva & Gentilia.

Terminationes Poſſeſſivorum & Gentilium ſunt ſeptem, movent quædam ex illis, ut reliqua Adjectiva.

1. αιος: Ἀθηναῖος, Θηβαῖος: αια, αιον.
2. ἀνθρώπειος, Ἀχίλλειος: εια, ειον.
3. ευς: Θεσσαλονικεύς.
4. ιος: Βυζάντιος, Θαλάσσιος: ια, ιον.
5. κος: Ἀχαϊκὸς, ἀνθρωπικός: κη, κον.

6. ινος: Ἀλεξανδρινός, ἀνθρώπινος: ινη, ινον.
7. της: Σπαρτιάτης, χερρονησίτης.

Diminutiva.

Diminutiva vel ſunt Maſculina, vel Fœminina, vel Neutra. Maſculinorum ſunt quinque terminationes.
1. σκος: ἀνθρωπίσκος, παιίσκος.
2. λος, ναυτίλος.
3. ξ: λίθαξ, λαΐξ, σπήλωγξ.
4. ας: ζηνᾶς, quaſi Zenodorulus.
5. ων: μυρίων.

Fœmininorum ſunt duæ terminationes.
1. ις: κρίνις, θεραπαινίς.
2. σκη: παιδίσκη.

Neutrorum unica eſt terminatio, ιον, τὸ εἰδύλλιον, τὸ παιδίον & μειράκιον.

Denominativa.

Denominativorum variæ ſunt formæ & terminationes. Poſſumus enim re ab unoquoque nomine aliud nomen, aut etiam plura nomina derivare: eraque autem Maſculina & Communia ferè deſinunt in ος, ης, ων, & ωδης: Fœminina in της, εια, ια, & ωνη: Neutra in ιον.
1. In ος: ut, σπουδαῖος à σπουδή: χρύσεος & χρυσοῦς à χρυσός: οὐράνιος οὐρανός: ἱππικὸς ab ἵππος: κάρπιμος à καρπός: ἀληθινὸς ab ἀληθής, ἀϊδοῦς ἀΐδιος.
2. in ης: ut, χαρίεις à χάρις; λαχνήεις à λάχνη: ἀμαθὴς ab ἀμαθος.
3. in ων: ut, ἀμπελὼν ab ἄμπελος; οἰνὼν ab οἶνος.
4. in ωδης: ut, λιθώδης à λίθος: ταραχώδης à ταραχή.
5. in της: ut, κακότης à κακός: φιλότης à φίλος. Sic Maſculina: δημότης δῆμος: οἰκέτης ab οἶκος.
6. in εια: ut, ἀλήθεια ab ἀληθής: ἀσέβεια ab ἀσεβής.
7. in ια: ut, φιλία à φίλος: κακία, κακός.
8. in ωνη: ut, δικαιοσύνη à δίκαιος: σωφροσύνη à σώφρων.
9. in ιον: ut, τὸ φίλιον à φίλος: σκεπαστήριον, à Verbali σκεπαστής.

VERBALIA.

Unde derivantur verbalia apud Græcos?

A primâ, ſecundâ & tertiâ perſonâ ſingularis numeri Præteriti paſſivi: & à primâ perſonâ ſingulari Præteriti medii.

Quomodo?

Primò abjiciendo augmentum: deinde mutatâ te minatione verbi in terminationem nominis verbali ut ab ἔψαλμαι, abjecto ε & mutato μαι in μος: ψαλμὸς. Quandoque penultima longa verbi cor pitur in verbali: ut à γεγένησαι fit γένεσις, &c.

Quæ veniunt à prima persona Præteriti passivi?

Ea, quæ desinunt in μα, μος, & μων: ut à πεποι μαι fit πόιημα: ab ἔψαλμαι fit ψαλμὸς: à πεφίλεμ fit φιλήμων.

Quæ veniunt à secunda persona?

Ea, quæ desinunt in ις & ια: ut à λέλεξαι fit λέξι à τέθυσαι, fit θυσία: à τέταξαι fit ἀταξία.

Quæ veniunt à tertia persona?

Ea, quæ desinunt in της, τος, τηρ, τωρ, τήριον, τρ ut à πεποίηται fit ποιητὴς: ab ἤκουσται fit ἀκουστὸς: à κεχ ρακται fit χαρακτὴρ: à κεκόσμηται fit κοσμήτωρ: à πέ ται fit ποτήριον: à δεδίδακται fit δίδακτρον. Item qu gerundia in τεον, ut γέγραπται, γραπτέον.

Quæ veniunt à Præterito medio?

Ea, quæ desinunt in ος & η: ut à τέτυπα fit τύπος à τέτροφα fit τροφή: à τέτομα fit τομὴ & τόμος.

Quasi gerundia) Dicuntur etiam à Grammaticis Adverbia, θετικ positiva, quia ponunt & statuunt rem esse faciendam, & habent signifi tionem gerundiorum in DUM. Moventur autem per tres terminatio more adjectivorum: γραπτέος, γραπτέα, γραπτέον.

APPENDIX DE NOMINIBU NUMERALIBUS.

Quotuplicia sunt nomina numeralia?

Duplicia: vel sunt Cardinalia, vel Ordinalia.

Quæ sunt Cardinalia?

Primitiva, à quibus cætera, veluti janua de cardini-us, dependent: ut, εἷς, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρεῖς, εἴκοσι, τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννεήκοντα, εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, ἑκατὸν, &c.

Quomodo declinantur?

Sing.	N.	εἷς	μία	ἓν
	G.	ἑνὸς	μιᾶς	ἑνὸς
	D.	ἑνὶ	μιᾷ	ἑνὶ
	A.	ἕνα	μίαν	ἓν

Sic composita: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν. μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν.

Dual. N. & A. & V. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ, καὶ ὦ δύο, vel δύω *Atticè.*

G. & D. τοῖν καὶ ταῖν καὶ τοῖν δυοῖν, & δυεῖν *in Fœminino, & Poëticè in Dativo* δυσί.

Plural. N. οἱ καὶ αἱ τρεῖς, καὶ τὰ τρία.

G. τῶν τριῶν.

D. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς τρισὶ.

A. τοὺς καὶ τὰς τρεῖς, καὶ τὰ τρία.

Sic N. οἱ καὶ αἱ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα.

G. τῶν τεσσάρων.

D. τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσαρσι, *vel* τέτρασι.

A. τοὺς καὶ τὰς τέσσαρας, καὶ τὰ τέσσαρα.

Reliqua à πέντε *sunt indeclinabilia usque ad* ἑκατὸν. *Va-iantur autem per casus articulis præpositis: ut,*

N. οἱ, αἱ, τὰ πέντε, &c.

G. τῶν πέντε. D. τοῖς καὶ ταῖς πέντε.
A. τοὺς καὶ τὰς, καὶ τὰ πέντε, *& sic in reliquis.*

A centum *composita sic variantur:* διακόσιοι, τριακ
σιοι, αι, α, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, αι, α: ἑξακόσιοι, αι,
Et sic per reliquos casus pluralis numeri more Adjec
vorum declinantur.

Quæ sunt Ordinalia?

πρῶτος, *primus:* δεύτερος, *secundus:* τρίτος, *terti*
τέταρτος, *quartus:* πέμπτος, *quintus:* ἕκτος, *sextus:* ἕβδ
μος, *septimus:* ὄγδοος, *octavus:* ἔννατος, *nonus:* δέκατ
decimus: ἑνδέκατος, *undecimus:* δυοκαιδέκατος, *duod*
cimus: & sic insequenter minore numero per copulam
majore semper addito: εἰκοστὸς, *vigesimus:* τριακοστὸς, *t*
cesimus, &c. ἑκατοστὸς, *centesimus ab* ἑκατὸν *centum:* δι
κοσιοστὸς, *ducentesimus:* τριακοσιοστὸς, *trecentesimus, &*
χιλιοστὸς, *millesimus, a* χίλιοι: δισχιλιοστὸς, *bis millesimus, &*
μυριοστὸς, *decies millesimus, a* μύριοι: *Sic &* δισμυριοσ
τρισμυριοστὸς, *&c. Quæ omnia declinantur, ut cætera a*
jectiva secundæ vel tertiæ Declinationis simplicium.

OBSERVATIO.

1. A numerabilibus etiam derivantur substantiva abstracta: ἡ μονὰς, u
tas, δυὰς, duitas, τριὰς, trinitas, τετρὰς, quaternitas, πεμπὰς, c
narius, ἑξὰς, ἑπτὰς, ὀγδοὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, denarius, ἑκατοντὰς, c
turia, χιλιὰς, millenarius, μυριὰς, decies millenarius.

2. Numeri multiplicantes: ἁπλοῦς, simplex, διπλοῦς, duplex, τριπλ
triplex, τετραπλοῦς, quadruplex, πενταπλοῦς, quintuplex, &c. Huc p
tinent διμερὴς, bipartitus, τριμερὴς, τετραμερὴς, πενταμερὴς &c.

3. Numeri, qui pondus indicant: ut, διπλάσιος, duplus, τριπλάσ
triplus, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, δεκαπλάσιος, ἑκατο
πλάσιος, vel ἑκατονταπλασίων, χιλιοπλάσιος.

4. Numeri, qui temporis notationem habent, ut, διετὴς, bienn
τριετὴς, triennis, τετραετὴς, quadriennis, δεκαετὴς, decennis. εἰκοσιετ
viginti annorum, ἑκατονταετὴς, centum annorum. His affinia sun
ἐνιαύσιος, anniculus, διετὴς, bimus, τριετὴς, trimus, &c, Item; διμία
bis

imestris, τρίμηνος, trimestris, τετράμηνος, quadrimestris, &c. Ex is pleraque moventur, & declinantur secundum Regulas suprà in declinationibus traditas.

5. Numeri adverbiales, ut, ἅπαξ, semel, δὶς, bis, τρὶς, ter, τετράκις, quater, πεντάκις, quinquies, ἑξάκις, sexies, ἑπτάκις, septies, ὀγδοάκις, octies, ἐννεάκις, novies, δεκάκις, decies, ἑκατοντάκις, centies, χιλιάκις, millies, μυριάκις, decies millies.

Notas numerorum, quibus Græci utuntur, ad finem libri reperies.

EXEMPLA DECLINATIONUM.

PRIMA DECLINATIO.

ΑΣ.

ὁ Αἰνείας, *Æneas.*
ὁ Ἑρμείας, *vel* Ἑρμῆς, *Hermes, Mercurius.*
ὁ Ἀρχύτας, *Architas.*
ὁ ταμίας, *quæstor.*
ὁ νεανίας, *adolescens.*

ΗΣ.

κριτὴς, *judex.*
νομοθέτης, *legislator.*
φυλέτης, *tribulis.*
ἰδιώτης, *privatus.*
δημότης, *popularis.*
δανειστὴς, *fœnerator.*
πύκτης, *pugil.*
ναύτης, *nauta.*
ποιητὴς, *poëta.*
δικαστὴς, *judex.*
πολίτης, *civis.*
προφήτης, *propheta.*
ὁ ὀφειλέτης, *debitor.*
συβώτης, *subulcus.*
μαθητὴς, *discipulus.*

SECUNDA DECLINATIO.

Α.

δόξα, *gloria.*
πρύμνα, *puppis.*

ῥίζα.

ῥίζα, *radix.*
ἅμαξα, *plauſtrum.*
μωρία, *ſtultitia.*
σωτηρία, *ſalus.*
κατηγορία, *accuſatio.*
δημηγορία, *concio, oratio ad populum.*
θυσία, *ſacrificium, victima.*
μαλακία, *mollities.*
τιμωρία, *ultio, vindicta.*
ἀγορὰ, *forum.*

σφῦρα, *malleus.*
ἄελλα, *procella.*
σοφία, *ſapientia.*
φιλία, *amicitia.*
ἀτυχία, *infortunium.*
ἀπολογία, *defenſio.*
μαρτυρία, *teſtimonium.*
σκιὰ, *umbra.*
εὔνοια, *benevolentia.*
δωρεὰ, *donum.*
ἡμέρα, *dies.*
μάχαιρα, *gladius.*

H.

ὀργὴ, *ira.*
τύχη, *fortuna.*
ἀρετὴ, *virtus.*
ζωὴ, *vita.*
βουλὴ, *voluntas.*
φωνὴ, *vox.*
ψυχὴ, *anima.*
ἐντολὴ, *mandatum.*
μνήμη, *memoria.*
νίκη, *victoria.*
μάχη, *pugna.*

τιμὴ, *honor.*
ἀγάπη, *dilectio.*
εἰρήνη, *pax.*
ἡδονὴ, *voluptas.*
γνώμη, *ſententia.*
ἀκοὴ, *auditus.*
ὑπομονὴ, *patientia.*
σχολὴ, *otium.*
φυλὴ, *tribus.*
λύπη, *triſtitia.*

Tertia Declinatio.

ΟΣ. *Maſculina.*

δῆμος, *populus.*
ἔπαινος, *laus.*

τόπος, *locus.*
καιρὸς, *occasio temporis.*
κίνδυνος, *periculum.*
πόλεμος, *bellum.*
τρόπος, *tropus.*
νόμος, *lex.*
οὐρανὸς, *cœlum.*
μῦθος, *fabula.*
γεωργὸς, *agricola.*
ἄρτος, *panis.*
τυρὸς, *caseus.*
ὄχλος, *turba.*
ἄνεμος, *ventus.*
χρόνος, *spatium temporis.*
πόνος, *labor.*
φθόνος, *invidia.*
κόσμος, *mundus, ornatus.*
βίος, *vita.*
μισθὸς, *merces.*
καρπὸς, *fructus.*
ξένος, *hospes, peregrinus.*
οἶνος, *vinum.*
φόβος, *metus.*
ὀφθαλμὸς, *oculus.*

ΟΣ. *Fœminina.*

ψῆφος, *calculus, suffragium.*
περίοδος, *ambitus.*
νόσος, *morbus.*
διάμετρος, *diameter.*
ἄμπελος, *vitis, vinea.*
ὁδὸς, *via.*
σύνοδος, *conventus.*
νῆσος, *insula.*
δέλτος, *libellus, tabula.*
ῥάβδος, *virga, fasces.*

ΟΣ. *Communia.*

Attici ος communiter accipiunt, maximè in compositis, ut

ἄνθρωπος, *homo.*
φιλόστοργος, *amator liberorum.*
ἀντίδικος, *adversarius.*
ἔμψυχος, *animatus.*
ἄτιμος, *infamis.*
σύμμαχος, *socius.*
ἀπαίδευτος, *indoctus.*

NO.

ξύλον, *lignum.*
ὠὸν, *ovum.*
θηρίον, *bestia.*
κεφάλαιον, *caput.*
δίκτυον, *rete.*
πλοῖον, *navis.*
μέτρον, *mensura.*
ἔργον, *opus.*
δένδρον, *arbor.*
ζῶον, *animal.*
εὐαγγέλιον, *latum nuncium.*
κῶλον, *membrum.*
ὄνειρον, *somnium.*

QUARTA DECLINATIO.

ὁ Μενέλεως, *Menelaus.*
ὁ καὶ ἡ εὔγεως, *fertilis.*
ὁ ἄνεως, *mutus.*
ὁ λαγὼς, *lepus.*
ὁ νεὼς, *templum.*
τὸ ἀνώγεων, *cœnaculum.*
τὸ χρεὼν, *debitum, vel fatale decretum, finis vitæ.*
ὁ Νικόλεως, *Nicolaus.*
ἡ ἅλως, *area.*
ὁ ταὼς, *pavo.*
ὁ λεὼς, *populus.*
τὸ εὔγεων, *fertile.*
τὸ βαθύγεων, *profundum.*
τὸ χρεὼς; *unde* ἀξιόχρεως *fide dignus.*

QUINTA DECLINATIO.

A *Neutra.*

βῆμα, *tribunal.*
ῥῆμα, *verbum.*
ὄνομα, *nomen.*
τραῦμα, *vulnus.*
σπέρμα, *semen.*
δέρμα, *pellis.*
στόμα, *os, oris.*
γράμμα, *litera.*
δόγμα, *opinio.*
ἀξίωμα, *dignitas.*
πρᾶγμα, *res, negocium.*
πνεῦμα, *spiritus.*
κλέμμα, *furtum.*
χρῶμα, *color.*

ψῆφι

φισμα, *decretum.* θέλημα, *voluntas.*
ήλημα, *debitum.* ἁμάρτημα, *peccatum.*
κλμα, *ſtatua.*

I. *Neutra.*

λι, *mel.* σίνεπι, *ſinapi.*
χαρι, *gratioſum.*

Υ. *Neutra.*

υ, *genu.* δόρυ, *haſta.*
υ, *urbs.* πῶϋ, *grex.*

AN.

τιὰν, *genus cantilenæ.* ὁ Πὰν, *Deus paſtorum.*
πᾶν, παντὸς, *omne.* τὸ μέλαν, *nigrum.*

EN.

τέρεν, *tenerum.* τὸ χαρίεν, *gratioſum.*

HN.

νιμλω, *paſtor.* ὁ λιμλω, *porcus.*
ιλω, *menſis.* ἡ φρλω, *mens.*
τιρλω, *Syren.*

IN.

ελφὶν, *Delphin.* ἡ ἀκτὶν, *radius Solis.*
ὠδὶν vel ὠδὶς, *dolor parturientis.* ἡ Σαλαμὶν, *Salamin.*

ON.

ON.

τὸ μεῖζον, *majus.*
τὸ τύπῖον, *hoc verberans.*
τὸ εὔδαιμον, *beatum.*

ΥΝ.

ὁ μόσυν, *turris lignea.*
ἡ γόρτυν, *nomen urbis.*
τὸ φόρκυν, *Phorcyn.*

ΩΝ.

ὁ κλῶν, *ramus.*
ὁ ἄξων, *axis.*
ὁ πρίων, *serra.*
ὁ ἀλεκτρυὼν, *gallus.*
ὁ χειμῶν, *hyems.*
ὁ δράκων, *draco.*
ὁ λέων, *leo.*
ὁ αἰων, *seculum.*
ὁ ἀμύμων, *irreprehensib lis.*
ὁ κύων, *canis.*
ἡ χελιδὼν, *hirundo.*
ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, *beatus.*
ὁ γέρων, *senex.*

Ξ.

ὁ θώραξ, *anterior pars corporis.*
ὁ κόλαξ, *adulator.*
ὁ κήρυξ, *præco.*
ἡ ἕλιξ, *circumvolutio, pampinus.*
ἡ σὰρξ, *caro.*
ὁ καὶ ἡ σκύλαξ, *catulus.*
ἡ πτέρυξ, *ala.*
ἡ φόρμιγξ, *cithara.*
ἡ θρὶξ, *capillus.*
ὁ ἄναξ, *rex.*
ἡ νὺξ, *nox.*
ὁ κόραξ, *corvus.*
ὁ μύρμηξ, *formica.*
ἡ ἀλώπηξ, *vulpes.*
ὁ ἅρπαξ, *rapax.*
ὁ λάρυγξ, *guttur.*
ἡ φλὸξ, *flamma.*
ἡ στὶξ, *acies, turma militu*

A

AP.

ὁ μάκαρ, *beatus.*
τὸ νέκταρ, *Nectar, potus deorum.*
τὸ δέλεαρ, *esca.*
ἡ δάμαρ, *uxor.*
τὸ ἧπαρ, *hepar.*
τὸ ἦμαρ, *dies.*

EIP.

ὁ φθεὶρ, *pediculus.*
ὁ ἀντίχειρ, *pollex.*
ἡ χεὶρ, *manus.*

HP.

ὁ σὴρ, *vermis.*
ὁ αἰθὴρ, *æther.*
ὁ ἀνὴρ, *vir.*
ὁ πατὴρ, *pater.*
ἡ θυγάτηρ, *filia.*
ὁ σωτὴρ, *servator.*
ὁ ἀστὴρ, *stella.*
τὸ κῆρ, *cor.*
ἡ μήτηρ, *mater.*
ἡ γαστὴρ, *venter.*

OP.

τὸ ἦτορ, *cor, animus.*

YP.

ὁ ψίθυρ, *susurro.*
τὸ πῦρ, *ignis.*
ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, *testis.*

ΩP.

ὁ φὼρ, *fur.*
τὸ ἕλωρ, *tractus.*
ὁ Ἕκτωρ, *Hector.*
ὁ ἀμύντωρ, *adjutor.*
ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *carens patre.*
τὸ ὕδωρ, *aqua.*
ὁ ἰχὼρ, *sanies, cruor.*
ὁ Νέστωρ, *Nestor.*
ὁ ἀγήνωρ, *superbus.*
τὸ ἔλδωρ, *desiderium.*
ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre.*

ΑΣ.

ὁ Αἴας, Æas. Θόας, Thoas.
ὁ πᾶς, omnis. ὁ μέλας, niger.
ὁ τάλας, miser. ἡ μονὰς, unitas.
ἡ ἑβδομὰς, numerus septenarius, spacium septem di-rum.
ἡ ἑλλὰς, Græcia. τὸ γῆρας, senectus.
τὸ δέπας, poculum. τὸ πέρας, finis.
ὁ καὶ ἡ φυγὰς, exul.

ΑΙΣ.

ἡ δαὶς, convivium. τὸ σταὶς, massa seu farin aquâ subacta.

ΕΙΣ.

ὁ κτεὶς, pecten. ὁ εἷς, unus.
ὁ μηδεὶς, nullus. ὁ οὐδεὶς, nemo.
ὁ χαρίεις, gratiosus. ὁ ἀμαθόεις, arenosus.
ὁ αἱματόεις, cruentus. ἡ κλεὶς, clavis.

ΗΣ.

ὁ λέβης, olla, lebes. ἡ ἐσθὴς, vestis.
ἡ κακότης, malitia. ἡ θειότης, divinitas.
ἡ χρηστότης, bonitas. ἡ ματαιότης, vanitas.
ἡ πρᾳότης, mansuetudo. ἡ ἁγιότης, sanctitas.

ΙΣ.

ὁ κὶς, vermis. ὁ ὄφις, serpens.
ὁ Πάρις, Paris. ἡ κρηπὶς, calceus, crepida.
ἡ χάρις, gratia. ἡ σφραγὶς, signaculum.
ἡ ἔρις, contentio. ἡ σανὶς, tabula.
ἡ παγὶς, laqueus.

ἡ ἀσπ

ἡ ἀσπὶς, *scutum, serpens.* ὁ καὶ ἡ ὄρνις, *gallina.*
ὁ μέρμις seu ἕρμις, *funiculus.*

ΟΥΣ.

ὁ καὶ ἡ βοῦς, *bos.*
ὁ ὀδοὺς, *dens.*
ὁ καὶ ἡ ἄπους, *carens pede.*
ὁ πλακοῦς, *placenta.*
ὁ ποῦς, *pes.*

ΥΣ.

ὁ μῦς, *mus.*
ὁ ἰχθὺς, *piscis.*
ἡ χέλυς, *cithara.*
ὁ ὀξὺς, *acutus.*
ὁ ἡδὺς, *suavis.*
ὁ τραχὺς, *asper.*
ὁ πρέσβυς, *senex.*
ἡ χλαμὺς, *vestis militaris.*
ὁ καὶ ἡ ὗς, *sus.*
ἡ ὀσφὺς, *lumbus.*
ὁ νέκυς, *mortuus.*
ὁ ταχὺς, *velox.*
ὁ ὠκὺς, *celer.*
ὁ πῆχυς, *ulna.*
ὁ πέλεκυς, *securis.*

ΩΣ.

ἡ αἰδὼς, *pudor.*
ὁ τρὼς, *Trojanus.*
ὁ γέλως, *risus.*
τὸ φῶς, *lumen.*
ἡ ἠὼς, *aurora.*
ὁ ἥρως, *heros.*
ὁ ἱδρὼς, *sudor.*

Ψ.

ὁ ὤψ, *vultus.*
ὁ αἰθίοψ, *æthiops.*
ὁ μέροψ, *homo.*
ὁ Ἄραψ, *Arabs.*
ὁ λὶψ, *Africanus, nomen venti.*
ὁ κύκλωψ, *cyclops.*
ἡ αἶθοψ, *ardens.*
ἡ κατῆλιψ, *scala.*
ἡ φλὲψ, *vena.*

Prima Declinatio Contractoru[m]

ΗΣ.

ὁ Φιλοκράτης, *Philocrates.* ὁ Ἡρακλῆς, *Hercules.*
ὁ τριήρης, *triremis.*

Communia.

εὐγενὴς, *generosus.* ἀγενὴς, *degener.*
εὐσεβὴς, *pius, religiosus.* ἀσεβὴς, *impius.*
εὐμαθὴς, *docilis.*
δυσχερὴς, *difficilis.* ἀναιδὴς, *impudens.*
εὐπειθὴς, *obediens.* ἀπειθὴς, *inobediens.*
εὐσθενὴς, *fortis.* ἀσθενὴς, *infirmus.*
ἐγκρατὴς, *continens.* ἀκρατὴς, *incontinens.*

ΕΣ *Neutra Adjectiva.*

ψευδὲς, *falsum.* ἀληθὲς, *verum.*
σιώηθες, *consuetum.* ἀπρεπὲς, *indecorum.*

Sic & reliqua Neutra præcedentium Adjectivor[um] & similia.

ΟΣ *Neutra.*

γένος, *genus.* μέρος, *pars.*
ἔθος, *mos, consuetudo.* ἴχνος, *vestigium.*
χεῖλος, *labrum.* ἔθνος, *gens.*
ἔπος, *verbum.* σκέλος, *crus.*
ὄρος, *mons.*

Secunda Declinatio.

ΙΣ *Masculina.*

ὁ ὄφις, *serpens.* ὁ πόσις, *maritus.*

Fœminina.

φύσις, *natura.*
ὕβρις, *contumelia.*
φράσις, *locutio, dictio.*
γνῶσις, *cognitio.*
χρίσις, *unctio.*
πόλις, *civitas.*
πίστις, *fides.*
σιώεσις, *intellectus.*
γεῦσις, *gustus.*
κρᾶσις, *temperamentum.*

I.

τὸ σίνηπι, *Sinapi.*

TERTIA DECLINATIO.

ΕΥΣ.

Ἀχιλλεὺς, *Achilles.*
Ὀδυσσεὺς, *Ulysses.*
ἱερεὺς, *sacerdos.*
γραμματεὺς, *scriba.*
Ἰδομενεὺς, *Idomeneus.*
Τυδεὺς, *Tydeus.*
ἁλιεὺς, *piscator.*
νομεὺς, *pastor.*

QUARTA DECLINATIO.

αἰδὼς, *pudor.*
Λητὼ, *Latona.*
Ταυρὼ, *Proprium nomen Dianæ.*
Σαπφὼ, *Sappho.*
ἡ ἠὼς, *aurora.*
ἡ Ἀληκτὼ, *Alecto, una ex Furiis.*
ἡ Ἀργὼ, *nomen navis.*
ἡ πειθὼ, *persuasio, suadela.*

QUINTA DECLINATIO.

τὸ κρέας, *caro.*
τὸ κέρας, *cornu.*
τὸ τέρας, *monstrum, prodigium.*

PRONOMEN.

ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ.

Quot sunt Pronomina apud Græcos?

Septendecim.

Quæ?

ἐγὼ, σὺ, οὗ: ἐμὸς, σὸς, ἑὸς: νωΐτερος, σφωΐτερ[os]
ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος, οὗτος, ἐκεῖνος, αὐ[τός]
ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ.

Quomodo dividuntur?

In primitiva, ut, ἐγὼ, σὺ, οὗ, αὐτὸς: & derivat[iva]
ut, ἐμὸς, σὸς, ἑὸς, &c.

Quot sunt formæ derivativorum?

Quinque.

Quæ?

Demonstrativa, οὗτος, ἐκεῖνος, ad quæ etiam [per-]
tinent duo Primitiva, ἐγὼ σύ. Relativum, αὐτὸς. [Re-]
ciproca, ἑὸς, σφέτερος, ἑαυτοῦ: & Primitivum, οὗ. [Pos-]
sessiva, ἐμὸς, σὸς, ἑὸς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτε[ρος]
ὑμέτερος, σφέτερος. Composita, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ.

Unde derivantur Pronomina Possessiva?

A tribus Primitivis.

Quomodo?

Tria veniunt à Genitivis singularibus, ἐμὸ[ς à]
ἐμοῦ, σὸς à σοῦ, ἑὸς ab οὗ: Duo à Nominativis dual[ibus]
primæ & secundæ personæ, νωΐτερος à νὼ, σφωΐτε[ρος à]
σφὼ: Tria à Nominativis pluralibus, ἡμέτερος [à]
ἡμεῖς: ὑμέτερος ab ὑμεῖς: σφέτερος à σφεῖς.

DE DECLINATIONE PRONOMINUM.

Quomodo declinantur Pronomina?

Tria Primitiva habent peculiarem declinandi for- ım: reliqua verò omnia ſequuntur Nominum in- xionem. Maſculina enim & Neutra juxta tertiam :clinationem, Fœminina verò juxta ſecundam in- ctuntur.

INFLEXIO PRIMITIVORUM.

Primæ Perſonæ, ἐγὼ.

S. ἐγὼ:	ἐμȣ͂, μȣ͂:	ἐμοὶ, μοὶ:	ἐμὲ, μὲ.
D. νῶ,	νῶϊ,	νῶν,	νῶϊν.
P. ἡμεῖς,	ἡμῶν,	ἡμῖν,	ἡμᾶς.

Secundæ Perſonæ, σύ.

S. σὺ,	σȣ͂,	σοὶ,	σὲ.
D. σφῶ,	σφῶϊ,	σφῷν,	σφῶϊν.
P. ὑμεῖς,	ὑμῶν,	ὑμῖν,	ὑμᾶς.

Tertiæ Perſonæ, ȣ͂.

S.	ȣ͂	οἷ	ἓ.
D. σφὲ	σφωὲ	σφὶν	σφωΐν.
P. σφεῖς	σφῶν	σφίσι	σφᾶς.

Poſſeſſiva verò Maſculina & Neutra tertiam De- ıationem ſimplicium, Fœminina ſecundam ſe- untur, ut

N. ἐμὸς	ἐμὴ	ἐμὸν
G. ἐμȣ͂	ἐμῆς	ἐμȣ͂

 D. ἐμῷ

	D.	ἐμῷ	ἐμῇ	ἐμῷ
	A.	ἐμὸν	ἐμὴν	ἐμὸν, &c.
Sic:	N.	ἡμέτερος	ἡμετέρα	ἡμέτερον
	G.	ἡμετέρου	ἡμετέρας	ἡμετέρου
	D.	ἡμετέρῳ	ἡμετέρᾳ	ἡμετέρῳ
	A.	ἡμέτερον	ἡμετέραν	ἡμέτερον, &c.

Eodem modo inflectuntur, οὗτος, ἐκεῖνος, & Rel tivum αὐτὸς, nisi quòd Neutra eorum non defina in ν, ut τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ: Et Pronomen demonst tivum οὗτος, in obliquis recipiat τ: ut,

Num.	N.	οὗτος	αὕτη	τοῦτο.
Sing.	G.	τούτου	ταύτης	τούτου.
	D.	τούτῳ	ταύτῃ	τούτῳ.
	A.	τοῦτον	ταύτην	τοῦτο.
	V.	ὦ οὗτος	αὕτη	τοῦτο.
Dual.	N. A. & V.	τούτω	ταύτα	τούτω.
	G. & D.	τούτοιν	ταύταιν	τούτοιν.
Plural.	N.	οὗτοι	αὗται	ταῦτα.
	G.	τούτων in omni genere.		
	D.	τούτοις	ταύταις	τούτοις
	A.	τούτους	ταύτας	ταῦτα
	V.	ὦ οὗτοι	αὗται	ταῦτα.

Pronomina verò composita primæ & secundæ p sonæ, solùm in singulari numero inflectuntur, ut

ἐμαυτοῦ.

G.	ἐμαυτοῦ	ἐμαυτῆς	ἐμαυτοῦ.
D.	ἐμαυτῷ	ἐμαυτῇ	ἐμαυτῷ.
A.	ἐμαυτὸν	ἐμαυτὴν	ἐμαυτό.

σεα

σεαυτȣ.

G.	σεαυτȣ̃	σεαυτῆς	σεαυτȣ̃.
D.	σεαυτῷ	σεαυτῇ	σεαυτῷ.
A.	σεαυτὸν	σεαυτὴν	σεαυτό.

NOTA. Per Crasin dicimus etiam σαυτȣ̃, σαυτῷ, σαυτὸν: ut in Fœm. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτὴν.

ἑαυτȣ̃, vel αὑτȣ̃.

Pronomen compositum tertiæ personæ, in singulari & plurali inflectitur: ut,

Sing.	G.	ἑαυτȣ̃	ἑαυτῆς	ἑαυτȣ̃
	D.	ἑαυτῷ	ἑαυτῇ	ἑαυτῷ
	A.	ἑαυτὸν	ἑαυτὴν	ἑαυτό.

Plural. G. ἑαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν, in omni genere.
D. ἑαυτοῖς & σφίσιν αὐτοῖς: ἑαυταῖς, & σφίσιν αὐταῖς: ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς.
A. ἑαυτȣ̀ς, & σφᾶς αὐτȣ̀ς: ἑαυτὰς: ἑαυτά.

APPENDIX DE PRONOMINE

δεῖνα.

Est Pronomen infinitum, ὁ δεῖνα, quidam: quod declinatur:

Masc. ὁ δεῖνα, τȣ̃ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Fœm. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.

Neut. τὸ δεῖνα, τȣ̃ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τȣ̃ δείνατος, τῷ δείνατι, &c. t δεῖνα, τȣ̃ δεῖνα, &c. Et ὁ δεὶς, τȣ̃ δεῖνος, τῷ δεῖνι, &c. ud Poëtas. Δεῖ τὰ βέλτιστα αἱρεῖσθαι, μὴ ἃ ἂν ὁ δεῖνα, ἢ δεῖνα εἴπῃ.

INFLEXIO PRONOMINUM PRIMITIVORUM SECUNDUM VARIETATEM DIALECTORUM.

Primæ Personæ, ἐγώ.

Nom. ἐγώ facit Atticè ἔγωγε: Æolicè ἐγὼν: Doricè ἐγώνη, ἐγώγε.
Genit. ἐμοῦ: Atticè ἐμέθεν, & ἐμέθεν: Ionicè ἐμέο: Poëticè ἐμοῖο: Æolicè & Doricè ἐμεῦ, & μεῦ.
Dat. ἐμοί: Atticè ἔμοιγε, Doricè ἐμίν. Accuſ. ἐμὲ vel μέ.

In Duali.

Nomin. & Accuſ. νῶϊ, & νῶ: Doricè & Æolicè ἄμμι.

In Plurali.

Nom. ἡμεῖς: Ionicè ἡμέες: Doricè ἄμμες: Æolicè ἄμμες.
Genitiv. ἡμῶν: Ionicè ἡμέων & ἡμείων: Doricè ἁμῶν & ἁμέων: Æoli ἀμμων & ἀμμέων.
Dativus, ἡμῖν: Atticè ἧμιν: Poëticè ἥμιν: Doricè ἁμῖν & ἁμίν: Æoli ἄμμι & ἄμμιν.
Accuſat. ἡμᾶς: Ionicè ἡμέας: Doricè ἁμᾶς: Æolicè ἄμμας.

Secundæ perſonæ, σύ.

Nom. σύ, Dorice τύ, & τύνη.
Gen. σοῦ, Ionice σέο, & σεῖο, Attice σέοθεν & σέθεν. Æolice σεῦ, Dori τεῦ.
Dat. σοί, Dorice τοί, Poëtice τίν, τεΐν.
Accuſat. σέ, Dorice etiam τύ, ut in Nominativo.

In Duali.

Nomin. & Accuſ. σφῶϊ, & σφώ, Æolice & Dorice ὔμμε.
Gen. & Dat. σφῶϊν καὶ σφῶν.

In Plurali.

Nominativus ὑμεῖς, Ionice ὑμέες, Dorice ὕμμες & ὔμμες, Æoli ὔμμες.
Gen. ὑμῶν, Ionice ὑμέων & ὑμείων, Æolice ὑμμέων & ὔμμων.
Dativus ὑμῖν, Poëtice ὔμιν, Æolice ὔμμιν.
Accuſat. ὑμᾶς, Ionice ὑμέας, Æolice ὔμμας.

Tertiæ Perſonæ, οὗ.

Gen. οὗ, Ionice ἕο, εἷο, Attice ἕθεν, ἕοθεν, Dorice εὗ.
Dativ. οἷ invenitur etiam σφί, ἑοῖ.
Accuſat. ἕ, reperitur etiam σφέ, eum, vel eam: Et apud Poëtas ἑ Item, μίν, νίν, ipſum.

In Duali.

Nominat. & Accusat. σφωϊ, σφὼ.
Genitiv. & Dativ. σφωϊν, σφῷν.

In Plurali.

Nom σφεῖς, Ionice σφέες, Dorice σφὲς.
Genit. σφῶν, Ionice σφέων & σφείων.
Dativ. σφίσι, Poëtice σφὶ & σφὶν; & per ἀφαίρεσιν, φίν.
Accusativ. σφᾶς, Ionice σφέας, Æolice σφὲ, & Poëtice ψέ.

VARIETAS DIALECTORUM IN QUIBUSDAM PRONOMINIBUS DERIVATIVIS.

1. Pronomina derivativa Genitivum in ου, Attice & Ionice formant in οιο, & Dorice in ω, quemadmodum supra dictum est de nominibus tertiæ declinationis: ut pro ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, ἑοῦ, dicunt ἐμοῖο, σοῖο, οἷο, ἑοῖο.
2. Dores & Poëtæ pro σὸς, σὴ, σὸν, dicunt τεὸς, τεὰ, τεὸν: in Genitivo τεῶ, τεᾶς, τεῶ, &c. Item pro ὃς, ἥ, ὅ, dicunt ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.
3. Idem à Nominativis Pluralibus Primitivorum: ἄμες, ὔμες, σφὲς formant alia Possessiva: ἁμὸς, ἁμὴ vel ἁμὰ, ἁμὸν, ὑμὸς, ὑμὴ, vel ὑμὰ, ὑμὸν, σφὸς, σφὴ vel σφὰ, σφὸν, pro ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.
4. Ab ἐκεῖνος, Æoles & Poëtæ auferunt ε: κεῖνος, κεῖνη, κεῖνο. Dores vero κ vertunt in τ, & ει in η, ut τῆνος, τήνα, τῆνο.
5. Pronomina αὐτὸς, & οὗτος item composita in casibus, quorum ultima est longa, excepto numero Duali, & Nominativo Plurali, Ionice admittunt ἐπένθεσιν literæ ε, Diphthongum quoque αυ mutant in ου, ut τος, τουτέου, τουτέῳ. In Plurali τουτέων, τουτέοισι, τουτέους.
In Fœminino αὐτέη, αὐτέης, αὐτέῃ, αὐτέην, αὐτέων, αὐτέῃσι, αὐτέας.
Item ὁ αὐτὸς, Ionice ωὐτὸς, τοῦ αὐτοῦ τωὐτέου, τῷ αὐτῷ, τωὐτέῳ. &c. In Neutro pro τὸ αὐτὸ dicunt Iones τωὐτό.
Sic composita ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, per Crasin Atticam habent ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, αὑτοῦ, & Ionice absque crasi, mutatâ diphthongo αυ in ωυ, ἐμεωυτέου, σεωυτέου, ἑωυτέου. In Dativo ἐμεωυτέῳ, σεωυτέῳ, ἑωυτέῳ. In Genitivo plurali ἑωυτέων: in Dativo ἑωυτέοισι.

VER-

VERBUM

ΡΗΜΑ.

Conjugationes.

Quot ſunt Conjugationes apud Græcos?

Tredecim.

(Vel ſex; Nam ex ſexta conjugatione oriuntur reliquæ ſeptem, ſcil. à deſinentibus in ιω, αω, εω, υω.)

Quomodo dividuntur?

In ſex Barytonas, tres Circumflexas, & in quatuor Conjugationes verborum in μι.

Quomodo dignoſcuntur ab invicem?

Literis characteriſticis partim, partim terminationibus in ω vel μι.

Quid eſt litera characteriſtica?

Quæ proximè antecedit finalem ω: ut novem mutæ, & liquidæ quatuor: vocales item, & diphthongi, exceptâ η & diphthongis impropriis, præter ῃ Ubi tamen obſervandum, in verbis πτω, κτω, μνω, priorem literam cenſeri figurativam tantùm: τ verò negligi.

Tempora.

Quot ſunt Tempora apud Græcos?

Novem.

Quæ?

Præſens, ut τύπτω.
Præteritum Imperfectum, ut ἔτυπτον.
Præteritum perfectum, ut τέτυφα.
Præter. pluſquamperfectum, ut ἐτετύφειν.

Aori-

Aoristus primus, ut ἔτυψα.
Aoristus secundus, ut ἔτυπον.
Futurum primum, ut τύψω.
Futurum secundum, ut τυπῶ.
Paulò post Futurum, ut τετύψομαι.
Græce: χρόνος ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, ἀόριστος πρῶτος, καὶ δεύτερος, μέλλων πρῶτος, καὶ δεύτερος, καὶ μετ' ὀλίγον μέλλων.

DE BARYTONIS

CONJUGATIONIBUS.

Quare dicuntur verba Barytona?

Quia accentum gravem non scriptum habent in ultima syllaba, ut λείβω, λέγω.

Quæ est prima Conjugatio Barytonorum?

Cujus literæ characteristicæ in Præsenti sunt, β, π, φ, & πτ: in Futuro ψ: in Præterito φ: ut, λείβω, λείψω, λέλειφα: τέρπω, τέρψω, τέτερφα: γράφω, γράψω, γέγραφα: τύπτω, τύψω, τέτυφα.

Quæ est secunda Conjugatio?

Cujus literæ characteristicæ in Præsenti sunt γ, κ, χ, & κτ: in Futuro ξ: in Præterito χ: ut, λέγω, λέξω, λέλεχα: πλέκω, πλέξω, πέπλεχα: τρέχω, θρέξω, τέτρεχα: τίκτω, τέξω, τέτεχα.

Quæ est tertia Conjugatio?

Cujus literæ characteristicæ in Præsenti sunt δ, τ, θ: in Futuro σ: in Præterito κ: ut, ᾄδω, ᾄσω, ᾖκα: ἀνύτω, ἀνύσω, ἤνυκα: πλήθω, πλήσω, πέπληκα.

Quæ est quarta Conjugatio?

Cujus literæ characteristicæ in Præsenti sunt ζ, σσ, vel

vel ττ: in Futuro σ, vel ξ: in Præterito κ, vel χ: u
παίζω, παίξω, πέπαιχα: ὀρύσσω vel Attice ὀρύττω
ὀρύξω, ὤρυχα: φράζω, φράσω, πέφρακα: πλάσσω v
πλάττω, πλάσω, πέπλακα.

Quæ est quinta Conjugatio?

Cujus literæ characteristicæ in Præsenti sunt λ, μ
ν, ρ, & μν: in Futuro eædem: in Præterito κ: ut
ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα: νέμω, νεμῶ, νενέμηκα: κρίνω
κρινῶ, κέκρικα: σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα: τέμνω, τεμῶ
τετέμηκα.

Quæ est sexta Conjugatio?

Cujus literæ characteristicæ in Præsenti sunt voca-
les, aut diphthongi: in Futuro σ: in Præterito κ: u
γελάω, γελάσω, γεγέλακα: τελέω, τελέσω, τετέλεκα: τί
τίσω, τέτικα: ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα: δύω, δύσω, δέδ
κα: ῥώω, ῥώσω, ἔῤῥωκα: παίω, παίσω, πέπαικα: ψαύ
ψαύσω, ἔψαυκα: σείω, σείσω, σέσεικα: ἱππεύω, ἱππεύ
σω, ἵππευκα: οἴω, οἴσω, ᾦκα: κρούω, κρούσω, κέκρουκα
ὀπυίω, ὀπυίσω, ὄπυικα.

FORMATIO TEMPORUM.

Quot sunt in temporum formatione spectanda?

Duo.

Quæ?

Primùm, unde formentur: deinde, quomodo for-
mentur.

Da Præsens?

S.	τύπτω	τύπτεις	τύπτει
D.		τύπτετον	τύπτετον
P.	τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.

Quæ

Quare caret Dualis numerus primâ persona?

Quando prima pluralis desinit in μεν, in duali non : prima persona. Præterea secunda & tertia persona alis numeri sunt pares, quando tertia pluralis desinit ι, vel in σι.

ύπτεις] Dores pro ει ponunt ι, Æoles verò η, ut, τύπτις, τύπτι; τύπτης, τη.

ύπτομεν] Dores semper primam pluralem in μεν faciunt in μες, ut, ομες, ἐτύπτομες, τετύφαμες, ἐτύψαμες, & sic in cæteris.

ύπτουσι] Dorice τύπτοντι. Nam Dores hanc personam similem faciunt ivo singulari Participii Præsentis: quemadmodum etiam in Futuro ilis est Dativo Participii Futuri.

Imperfectum.

S.	ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε
D.		ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην
P.	ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.

τυπτον] Poëtice sine augmento, interpositâ syllaba εσκ, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, & in Plurali τυπτέσκομεν, τυπτέσκετε, τύπτεσκον.

τυπτον] in tertia Plurali Bœotice ἐτύπτοσαν.

τυπτε] Ionice τύπτεσκε, à secunda persona ἔτυπτες: abjecto augmento ιddito κε. Sic in duobus Aoristis ἔτυψας, τύψασκε, ἔτυπες, τύπεσκε. ultimæ verò vocales longæ, aut diphthongi, corripiuntur, ut, ἐποίεις, σκε; ἐχρύσους, χρύσοσκε; ἐτίθης, τίθεσκε; ἵστης, ἵστασκε; ἐδίδως, δίδοσκε; , θέσκε; ἔστης, στάσκε; ἔδως, δόσκε.

IOTA. Iones & Poëtæ quodlibet augmentum abjiciunt: ut, τάτε ἔτατε, pro ἦκουσι.

Unde formatur Præteritum imperfectum?

A præsenti.

Quomodo?

ω mutatur in ον, & in principio præfigitur augmenn, si opus sit.

DE AUGMENTO.

Habéntne omnia verba augmentum.

Non.

Quotu-

Quotuplex est Augmentum?

Duplex: Syllabicum & Temporale.

Quid est augmentum Syllabicum?

Augmentum Syllabicum est, quando verbo incipienti à consonante præponitur ε, & sic verbum augetur syllabâ, ut, γράφω, ἔγραφον: λέγω, ἔλεγον.

Quomodo fit illud augmentum?

Per adjectionem vocalis ε.

Quid est augmentum Temporale?

Quando verbum augetur, vel potiùs mutatur tempore, seu quantitate, incipiens à vocali, aut diphthongo mutabili, ut ἀκούω, αἴρω.

Quomodo fit illud augmentum?

Cùm α & ε mutatur in η: ut, ἀκούω, ἤκουον: ἐλεύ[θω], ἤλευθον: ο in ω, ut, ὀπάζω, ὤπαζον: αι in η, ut, αἴρω, ἦ[ρον]: αυ in ηυ, ut, αὐλίζω, ηὔλιζον: οι in ῳ, ut, οἰκίζω, ᾤκι[ζον].

Vocales ancipites ι & υ, quæ in præsenti erant breves, hîc propter augmentum habentur pro longis.

Quæ verò incipiunt à vocali aut diphthongo immutabili, ea carent augmento: ut ἠχέω, ἤχεον: ὑβρίζω, ὕβριζον: ἱδρύω, ἵδρυον: ὤθω, ὦθον: εἰκάζω, εἴκαζ[ον]: εὐθύνω, εὔθυνον: οὐτάζω, οὔταζον.

Observationes.

I. *Attici augmentum syllabicum vertunt in temporale: ut, ἔμελλον, ἤμελλον: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην: βούλομαι, ἐβουλόμην, & ἠβουλόμην.*

II. *ευ Atticè in ηυ mutatur: ut, εὔχομαι, ηὐχόμ[ην]: εὕδω, ηὗδον.*

III. Q[...]

III. *Quædam verba* ε *non in* η *mutant, sed augent* [a]*ddito* ι: *ut*, ἔχω, ἕπω, ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκίζω, ἕρπω, [ἑ]τίζω, ἑστιάω, ἕπομαι, ἑρέω, ἑστιάω, ἐάω, ἕω, ἐρύω, ἔθω, [ἐθ]ίζω, ἐργάζομαι. *Dicimus enim* εἶχον, εἶπον, &c.

IV. *Item hæc quatuor verba* α *retinent*: ἀάω, ἄαον, [ἀΐ]ω, ἄϊον: ἀηθέσσω, ἀήθεσσον: ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην: [pa]rtim *differentiæ*, *partim euphoniæ causâ*.

V. *Præterea diphthongum* οι *retinent hæc verba*: οἰμέω, [οἰν]έω, οἰνίζω, οἰστρόω, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, [οἰ]κίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, οἰδαίνω, οἰκουρέω. *Di*[ci]*mus enim* οἴμεον, οἴνεον *pro* ᾤμεον, ᾤνεον, &c.

[D]e Augmento Verborum Compositorum.

Quomodo fit augmentum in verbis compositis?

Verba composita vel augentur ab initio, vel in me[di]o, vel utroque in loco.

Quæ augentur ab initio?

R e g u l a.

I. Verba, in quibus compositio non mutat signifi[ca]tionem simplicis, augentur ab initio: ut, καθίζω, [ἐκ]άθιζον: ἐνέπω, ἤνεπον: καθεύδω, ἐκάθευδον.

II. Composita cum nominibus augentur ab initio: [u]t, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν: ναυμαχέω, ἐναυμάχουν. Sic [θ]εοβολέω, λειτουργέω, χειραγωγέω.

III. Composita cum particulâ privativâ α aut ὁμοῦ, [au]gentur ab initio: ut, ἀφρονέω, ἠφρόνουν: ὁμολογέω, [ὡ]μολόγουν. Sic ἀτυχέω, ὁμοφρονέω.

Quæ augentur in medio?

R E G U L A.

I. Cùm Præpositio significationem verbi mutat augmentum fit in verbo: ut, παροικέω, παρῴκουν, περιάγω, περιῆγον: συνοικέω, συνῴκεον. Sic παραμυθέω, ἐπιχειρῶ, ἀναχωρῶ, προσκόπτω.

II. Composita cum particulis δυς & εὖ, sequente vocali mutabili, augentur in medio: ut, δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν: εὐεργετέω, εὐηργέτουν. Sic δυσαπιστέω, εὐαγγελίζομαι. At δυστυχέω, ἐδυστύχουν: εὐτυχέω, εὐτύχ faciunt.

Quæ augentur utroque modo?

Verba, quorum simplicia raró aut nunquam sui in usu, augentur partim initio, partim in medio, partim utroque in loco: ut, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν ἀμφισβήτουν: ἐμμελῶ, ἐμμέλουν: ἐνέγκω, ἤνεγκον: ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν: ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον: προσκυνῶ, προσεκύνουν: ἀπελαύνω, ἀπήλαυνον, & ἀπέλαυνον: ἀνορθῶ, ἠνώρθουν: ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν.

O B S E R V A T I O.

Præpositiones in compositis, sequente vocali, abjiciu suam vocalem: ut, παροικέω, παρῴκουν: καταλέγω, κατέλεγον: ἀνάγω, ἀνῆγον. *Excipe* περὶ & πρὸ: περιάγω, περιῆγον: προβάλλω, προέβαλλον, & crasi, προὔβαλλον.

Idem etiam accidit in Præsenti: ut, παρέρχομαι, ἐπαγγέλλω, ὑπέγω. *Notandum prætereà est, Præpositiones mutare tenuem in aspiratam, si verbum, cum quo componuntur, incipit à vocali adspiratâ: ut,* καθίζω, ἐφοράω ἀφορίζω, ἀνθίστημι.

Præ

Præteritum perfectum.

S.	τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε
D.		τετύφατον	τετύφατον
P.	τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.

τύφασι] Doricè τετύφαντι : Bœoticè τέτυφεν.

Unde formatur Præteritum perfectum?

A Futuro primo.

Quomodo?

1. ω mutatur in α. 2. Characteristica Futuri mu-
ur in characteristicam Præteriti. 3. Præponitur
mentum.

Estne idem augmentum in Perfecto, quod in Imperfecto?

Non semper.

Quando est idem?

R E G U L A.

. Verba incipientia à vocali vel diphthongo; vel
cum consonante vel γν, vel à χς: item, quorum
mentum syllabicum ε in Imperfecto est longum
tione, habent idem augmentum in Imperfecto
Perfecto: ut, ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα: αἴρω, ἦρον,
κ: σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα: ψάλλω, ἔψαλλον,
λκα: ξαίνω, ἔξαινον, ἔξαγκα.
Excipiuntur quædam incipientia à πλ, κτ, μν: ut,
ω, πέπλωκα: κτάομαι, κέκτημαι: μνάομαι, μέμνημαι.
dem observant incipientia à literâ ρ, sed notandum
d ρ geminari: ut, ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα, pro ῥέριφα.

Quomodo ſit augmentum in reliquis verbis, ubi diverſu eſt ab Imperfecto?

II. Verba, quorum augmentum ſyllabicum e Imperfecto eſt breve, aut anceps, adſciſcunt in P fecto ad ε primam conſonantem Præſentis: ut, λέγ ἔλεγον, λέλεχα: γράφω, ἔγραφον, γέγραφα: πλέκ ἔπλεκον, πέπλεχα. Excipe incipientia à γν, vel γ quæ non repetunt primam conſonantem: ut, γν ἔγνωκα: γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα.

OBSERVATIO.

Quòd ſi verbum incipiat ab adſpirata, in Præterit petit loco adſpiratæ tenuem: ut, θείνω, ἔθεινον, τέθ φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα: χρίω, ἔχριον, κέχρικα.

III. In Penultima Præteriti eadem eſt vocalis c in Futuro, ut, τύψω, τέτυφα, ψαλῶ, ἔψαλκα: σω, πεποίηκα. Excipe diſſyllaba quintæ conjuga nis, quæ mutant ε penultimum Futuri in α, ut, στ στελῶ, ἔσταλκα: σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα.

IV. Diſſyllaba quintæ conjugationis in εινω, ινω υνω, in Præterito abjiciunt ν: ε verò & υ mutant i ut, κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα: θύνω, θυνῶ, τέθακα: κρ κρινῶ, κέκρικα. Reliqua verò, quæ ν retinent, mu illud in γ: ut, φαίνω, πέφαγκα: μολύνω, μεμόλυ

V. λ & ρ manent in Præterito, ut ἔψαλκα, ἔσπα μ manet etiam, ſed aſſumit η, ut νέμω, νεμῶ, νενέμ τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα: μένω verò μενῶ, facit μεμέν tanquam à μενέω.

APP

APPENDIX DE PRÆTERITO ATTICO.

REGULA.

I. *In verbis dissyllabis primæ & secundæ conjugationis, tici ε penultimum futuri, in præterito mutant in ο: ut,* ιπω, πέμψω, πέπομφα: λέγω, λέξω, λέλοχα: βρέ-, βρέξω, βέβροχα.

II. *Attici pro augmento* λε *&* με *ponunt* ει *diphthon-n: ut,* λήβω, λέληφα, εἴληφα: μείρομαι, μέμαρμαι, αρμαι.

III. *Verbis incipientibus ab* ο *vel* ω *Attici communi mento præfigunt* ε*: ut,* ὁράω, ὤρακα, ἑώρακα: οἴγω, ι, ἔῳγα: ἀνοίγω, ἀνέῳγα: ὤθω, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, μαι, ἐώνημαι: εἴκω, οἶκα, ἔοικα. *In medio* ἵημι, ἧκα, α. *Idem fit in Imperfecto, ut,* ἑώρων, ἑωρώμην, *&c.* c *verò* ἔηκα, ξυνέηκα, ἔειπα, *&c. sunt Poëtica.*

IV. *Attici Præteritis verborum incipientium ab* ε, ο, α *brevi, præfigunt duas priores literas præsentis:* ἐρεί-, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι: ὄλω, ὦλα, ὄλωλα: ἔρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι.

OBSERVATIO.

Quod si Præteritum trium syllabarum numerum exces-t, corripitur tertia syllaba, hoc modo:

EXEMPLA.

η } mutatur in { ε: ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα.
ω } mutatur in { ο: ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρερότηκα.

ει, ευ, οι, ου } abjicit. { ε: ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα.
ε: ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα *in med.*
ι: ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα.
υ: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκοα, ἀκήκοα *in med.*

Præteritum plusquamperfectum.

S.	ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει
D.		ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην
P.	ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.

ἐτετύφειν] Ion. ἐτετύφεα: Atticè per contract. ἐτετύφη.
ἐτετύφει] Ion. ἐτετύφεε: Attice per contract. ἐτετύφη.
ἐτετύφεισαν] Attice ἐτετύφεσαν: Aliquando etiam primum ε abjicit τετύφειμεν.

Unde formatur Præteritum plusquamperfectum?

A Perfecto.

Quomodo?

α mutatur in ειν, & si Perfectum incipiat à cor nante, in fronte assumitur aliud ε: ut, τέτυφα, ἐτ φειν: τέτρεχα, ἐτετρέχειν. Attici Plusquamperfect temporaliter augent: ut, ἠγηγέρκειν, ὠρωρύχειν, ι κόειν, ἐώλπειν verò & ἐῴκειν, pro ἠόλπειν, ἠοίκειν, sec da syllaba augetur.

Aoristus primus.

S.	ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε
D.		ἐτύψατον	ἐτυψάτην
P.	ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.

ἔτυψα, ἔτυψας] Poëticè τύψασκον, τύψασκες.
ἔτυψε] Ionice τύψασκε. ἔτυψαν] Bœotice ἐτύψασαν.

Unde formatur Aoristus primus?

A Futuro primo.

Quomodo?

ω tantùm mutatur in α & assumitur augment Imperfecti, si verbum non sit Quintæ conjugatio ut, τύψω, ἔτυψα: λέξω, ἔλεξα.

Quorundam verò characteristica non eadem est, *Futuri: ut,* ἔπω, εἶπα: ἐνέγκω, ἤνεγκα: τίθημι, ἔθηκα: δίδ ἔδω

ωκα: ἵημι, ἧκα: χέω, ἔχεα, vel ἔχευα: καίω, ἔκηα:
ἕω, ἔσσα: ἀλέω, ἤλεσα.

Quid verò præterea est observandum in quintâ Conjugatione?

Quoniam penultima Aoristi primi eadem est, quæ Futuro, ac semper naturâ aut positione longa: in intâ Conjugatione cùm penultima Futuri eveniat evis in Aorist. produci solet; penultima Aoristi 1. producenda.

Quomodo?

1. α Futuri mutandum est in η: si in Præsenti simex α fuerit: ut, ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.

2. Si in Præsenti est αι, tum α Futuri Atticè mutandum est in η, communiter verò retinendum: ut ίνω, μιανῶ, ἐμίηνα Atticè & ἐμίανα communiter.

3. Ex ε Futuri facienda est diphthongus, adjecto ι: ut, σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα: στέλλω, στελῶ, ἔστειλα.

4. ι & υ in Futuro breves, hîc producuntur: ut, ίνω, κρινῶ, ἔκρινα: ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα.

NOTA. Quædam servant penultimam correptam: ut, τελέω, τελέσω, ἐτέλεσα, Poëticè verò ἐτέλεσσα, penultima producta.

Aoristus secundus.

S.	ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε
D.		ἐτύπετον	ἐτυπέτην
P.	ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.

ἔτυπον] Poëticè τύπεσκον, τύπεσκες.
ἔτυπε] Ionicè τύπεσκε, ἔτυπον.] Ionicè ἐτύποσαν.

Unde formatur Aoristus secundus?

Ab Imperfecto.

Quomodo?

Penultima est corripienda, sed ita, ut plerumque habeat vocalem ancipitem.

Quomodo?

η & ω mutantur in α, αι, αυ, & ȣ abjiciunt ſubju-ctivam: ει vero & ευ abjiciunt ε: ut λήϐω, ἔλαϐον: τρώγω, ἔτραγον: καίω, ἔκαον: παύω, ἔπαον: ἀκȣ́ω, ἤκ[...] λείπω, ἔλιπον: φεύγω, ἔφυγον.

Excipe diſſyllaba quintæ conjugationis, quæ pr[...] capiunt α: ut, σπείρω, ἔσπαρον. Triſyllaba verò ab-ciunt ι: ut, ὀφείλω, ὤφελον: ἐγείρω, ἤγερον.

Observatio.

Characteriſtica eadem eſt, quæ in Præſenti. Vbi [...] tandum in verbis, quæ in πτω, κτω, μνω *deſinunt, &* [...] *habent ante* ω, *priorem literam retineri pro characteriſti[...] ut,* τύπτω, ἔτυπον: τίκτω, ἔτεκον: κάμνω, ἔκαμον: ψάλλω, ἔ[...] λον. *Excipe* βλάπτω, ἔϐλαϐον: κρύπτω, ἔκρυϐον: καλύπ[...] ἐκάλυϐον: *quæ* π *mutant in* β. *Item,* βάπτω, ἔϐαφ[...] θάπτω, ἔθαφον: σκάπτω, ἔσκαφον: *que* π *vertunt in* [...]

At verba quartæ Conjugationis, quorum Futur[...] deſinit in ξω, *habent in Aoriſto 2. Characteriſticam* [...] *quorum autem Futurum in* σω *deſinit, habent Charac[...] riſticam* δ: *ut,* ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον: φράζω, φ[...] σω, ἔφραδον.

Pleraque quoque verba diſſyllaba, habentia liquid[...] vel ante vel poſt ε. *mutant illud* ε *in* α: *ut,* δέρω, ἔδα[...] στέλλω, ἔσταλον: τρέπω, ἔτραπον: κλέπτω, ἔκλαπον. *Sic* τέμ[...] πέρθω, δέρκω, δρέμω, πλέκω, τρέφω, *&c.* Λέγω *verò f[...]* ἔλεγον. *Sic* φλέγω, ἔφλεγον: βλέπω, ἔϐλεπον: *retento* [...]

Imperfecta verò diſſyllaba, quorum augmentum non [...] ſyllabicum, habent Aoriſtum ſecundum ſimilem Imp[...] fecto: ut, ἦγον, εἷλκον, εἶπον, εὗρον.

Fu-

Futurum primum.

S.	τύψω	τύψεις	τύψει
D.		τύψετον	τύψετον
P.	τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.

τύψω] Doricè τυψῶ, τυψεῖς, &c. Nam Dores in omnibus conjugationibus Futurum primum circumflectunt, quemadmodum Futurum secundum.
τύψεις, τύψει] Atticè τύψῃς, τύψῃ, per ῃ.
τύψουσι] Doricè τυψοῦντι, ut sit similis Dativo singulari Participii Futuri temporis: quemadmodum etiam supra in Præsenti admonuimus.

Unde formatur Futurum primum?

A præsenti.

Quomodo?

Characteristica Præsentis mutatur in characteristicam Futuri: ut, τύπτω, τύψω: λέγω, λέξω: ᾄδω, ᾄσω. Verba verò quintæ conjugationis penultimam Futuri corripiunt, abjiciendo vel posteriorem consonantem, vel vocalem subjunctivam è diphthongo, & ultimam circumflectunt: ut, στέλλω, στελῶ: τέμνω, τεμῶ: σπείρω, σπερῶ: θερμαίνω, θερμανῶ.

Quid præterea est observandum?

I. Barytona quædam Futurum formant à circumflexis: ut, αὐξήσω, θελήσω, ὀφειλήσω: ab αὔξω, θέλω, ὀφείλω, &c. Sic πλέω, πλεύσω: καίω, καύσω: κλαίω, κλαύσω: ab antiquis πλεύω, καύω, κλαύω.

II. Attici Futurum polysyllabum quartæ conjugationis in ισω circumflectunt, tollendo σ, ut, νομίζω, νομίσω, νομιῶ: βαδίζομαι, βαδίσομαι, βαδιοῦμαι.

III. Tria hæc verba spiritum Præsentis non retinent, ἔχω, ἕξω: τρέφω, θρέψω: τρέχω, θρέξω: differentiæ & elegantiæ gratiâ.

Futurum secundum.

S.	τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ
D.		τυπεῖτον	τυπεῖτον
P.	τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.

τυποῦσι] Dorice τυπεῦντι

Unde formatur Futurum secundum?

Ab Aoristo secundo.

Quomodo?

ον mutatur in ω circumflexum, & augmentum a jicitur: ut, ἔκλαπον, κλαπῶ: ἔπλακον, πλακῶ: ἔπλαθ πλαθῶ: ἔφραδον, φραδῶ: ἔσπαρον, σπαρῶ: ἤκοον, ἀκ

Reliquorum modorum tempora activi generis fo mabis deinceps semper cognata à cognatis: videlic præsentia à præsentibus: præterita à præteritis: fut ra à futuris: observatâ cujusque modi characterist & terminatione.

OBSERVATIONES.

I. *Præsens & Imperfectum: Perfectum & Plusqua perfectum in reliquis modis pro uno & eodem tempore muntur.*

II. *Futurum primum & secundum nec Imperati nec Subjunctivus habet.*

III. *Præteritum per omnes modos retinet augmentu Aoristi verò extra Indicativum minimè.*

IMPERATIVUS.

(Characterist. indicativi terminatio ε.)

Præsens & Imperfectum. A τύπ

S.	τύπτε	τυπτέτω
D.	τύπτετον	τυπτέτων
P.	τύπτετε	τυπτέτωσαν.

& Attice τυπτόντων.

Perfectum & Plusquamperfectum. A πέτυφα.

S.	τέτυφε	τετυφέτω
D.	τετύφετον	τετυφέτων
P.	τετύφετε	τετυφέτωσαν.

Aoristus primus. Ab ἔτυψα.

S.	τύψον	τυψάτω
D.	τύψατον	τυψάτων
P.	τύψατε	τυψάτωσαν.
		& Attice τυψάντων.

Aoristus secundus. Ab ἔτυπον.

S.	τύπε	τυπέτω
D.	τύπετον	τυπέτων
P.	τύπετε	τυπέτωσαν.
		& Attice τυπόντων.

OPTATIVUS.

(Characterist. terminat. οιμι.)

Præsens & Imperfectum.

S.	τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι
D.		τύπτοιτον	τυπτοίτην
P.	τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

Perfectum & Plusquamperfectum.

S.	τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι
D.		τετύφοιτον	τετυφοίτην
P.	τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

Aoristus

Aoristus primus.

S.	τύψαιμι	τύψαις	τύψαι
D.		τύψαιτον	τυψαίτων
P.	τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.

τύψαιμι] Æolicè autem τύψεια, τύψειας, τύψειε: τυψείατον, τυψειάτων, τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν, ab Aoristo primo Indic. abjecto ε, & interposito ει, ut τύψα, τύψεια. Sed tantum secunda & tertia singularis, tertia pluralis fere usurpantur.

Aoristus secundus.

S.	τύποιμι	τύποις	τύποι
D.		τύποιτον	τυποίτων
P.	τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

Futurum primum.

S.	τύψοιμι	τύψοις	τύψοι
D.		τύψοιτον	τυψοίτων
P.	τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

Futurum secundum.

S.	τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ
D.		τυποῖτον	τυποίτων
P.	τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

SUBJUNCTIVUS.

(Characterist. ω & η vocal. & diphthong. ῃ. Terminatio ω.)

Præsens & Imperfectum.

S.	ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ
D.		ἐὰν τύπτητον	τύπτητον
P.	ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

τύπτωσι] Doricè τύπτωντι. Sic etiam in reliquis tertiis personis Pluralis numeri: τετύφωντι, τυφῶντι, τύπωντι.

Per-

Perfectum & Plusquamperfectum.

S.	ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ
D.		ἐὰν τετύφητον	τετύφητον
P.	τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

Aoristus primus.

S.	ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ
D.		τύψητον	τύψητον
P.	ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.

Aoristus secundus.

S.	ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ
D.		ἐὰν τύπητον	τύπητον
P.	ἐὰν τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.

INFINITIVUS.

(Characterist. Indicativi termination. ει & αι.)

Præsens & Imperfect. τύπτειν.
Perfect. & Plusquamperfect. τετυφέναι.
Aoristus primus, τύψαι.
Aoristus secundus, τυπεῖν.
Futurum primum, τύψειν.
Futurum secundum, τυπεῖν.

τύπτειν] Atticè τυπτέμεναι : Doricè τύπτεν : Ionicè τυπτέμεν : Æolicè πτην.

τετυφέναι] Atticè τετυφέμεναι : Ionicè τετυφέμεν.

τυπεῖν Aoristus secundus] Attice τυπέμεναι : Doricè τυπεῖν : Ionicè τυπέ-ν & τυπέειν.

τύψειν] Atticè τυψέμεναι : Ionicè τυψέμεν : Doricè τύψεν.

τυπεῖν Futur. 2.] Atticè τυπέμεναι : Ionicè τυπέμεν & τυπέειν : Doricè πεῖν.

PARTI-

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M. ὁ τύπτων	τοῦ τύπτοντος
F. ἡ τύπτουσα	τῆς τυπτούσης
N. τὸ τύπτον	τοῦ τύπτοντος.

τύπτουσα] Dorice τύπτοισα.

Perfectum & Plusquamperfectum.

M. ὁ τετυφὼς	τοῦ τετυφότος
F. ἡ τετυφυῖα	τῆς τετυφυίας
N. τὸ τετυφὸς	τοῦ τετυφότος.

Aoristus primus.

M. ὁ τύψας	τοῦ τύψαντος
F. ἡ τύψασα	τῆς τυψάσης
N. τὸ τύψαν	τοῦ τύψαντος.

Aoristus secundus.

M. ὁ τυπὼν	τοῦ τυπόντος
F. ἡ τυποῦσα	τῆς τυπούσης
N. τὸ τυπὸν	τοῦ τυπόντος.

Futurum primum.

M. ὁ τύψων	τοῦ τύψοντος
F. ἡ τύψουσα	τῆς τυψούσης
N. τὸ τύψον	τοῦ τύψοντος.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπῶν	τοῦ τυποῦντος
F. ἡ τυποῦσα	τῆς τυπούσης
N. τὸ τυποῦν	τοῦ τυποῦντος.

Typus Verbi Activi.

Temp.	*Mod. Indic.*	*Imperat.*	*Optat.*	*Subjunct.*	*Infinit.*	*Particip.*
Præsens	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	ἐὰν τύπτω	τύπτειν	ὁ τύπτων
Imperfect.	ἔτυπτον					
Perfectum.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	ἐὰν τετύφω	τετυφέναι	ὁ τετυφὼς
Plusquamp.	ἐτετύφειν					
Aoristus 1.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	ἐὰν τύψω	τύψαι	ὁ τύψας
Aoristus 2.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	ἐὰν τύπω	τυπεῖν	ὁ τυπὼν
Futurum 1.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	ὁ τύψων
Futurum 2.	τυπῶ		τυποῖμι		τυπεῖν	ὁ τυπῶν.

VERBUM PASSIVUM

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται
D.	τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον
P.	τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

τύπτῃ] Ionicè τύπτεαι: ab antiquo τύπτεσαι, eliso σ. Atticè τύπτει p quemadmodum etiam in reliquis temporibus.

τυπτόμεθα] Ionicè & Doricè τυπτόμεσθα: quod semper fit in primâ rali desinente in μεθα: ut, ἐτυπτόμεθα, τετύμμεθα, τυφθησόμεθα, &c.

Præsens passivum formatur ab activo, mutan terminationem activam ω, in terminationem pa vam ομαι. Dualis numerus habet omnes tres per nas, quia prima pluralis non desinit in μεν.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο
D.	ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην
P.	ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

ἐτύπτου] Ionicè ἐτύπτεο: ab antiq. ἐτύπτεσο: Doricè ἐτύπτευ. Dores ου diphthongum vel in ω, ut, μῶσα pro μοῦσα: vel in ευ, ut supra δη ευς, vel δημοσθένους: vel in οι, ut, τύπτοισα, pro τύπτουσα.

Imperf. passivum formatur ab imperf. in activo, terpositâ syllabâ μη ante ν.

Præteritum perfectum.

S.	τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται
D.	τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον
P.	τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσὶ.

τετυμμένοι εἰσὶ] Ionicè absque περιφράσει τετύφαται, à τέτυπται, mu tenuem in adspiratam & interponendo α.

τ

Unde formatur prima singularis perfecti passivi?

A Præterito activo.

Quomodo?

I. In prima & secunda Conjugatione α mutatur in μαι, & adspirata in mediam, φ in β, χ in γ: ut, τέτυφα, τέτυβμαι: λέλεχα, λέλεγμαι: sed propter euphoniam dicitur τέτυμμαι: κέκρυμμαι pro κέκρυβμαι.

II. In reliquis Conjugationibus κα mutatur in μαι: quæ in Futuro habent σω, assumunt σ: ut, κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι: γ converso in μ: πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι, φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι: τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι.

III. Quòd si in sexta Conjugatione penultima præteriti activi fuerit longa, non assumitur σ: ut, ποιέω, πεποίηκα, πεποίημαι: πεπόξδωκα, πεπόξδωμαι. Excipe ἀκούω, ἤκουσμαι: κρούω, κέκρουσμαι: πλαίω, ἔπλαισμαι: κελεύω, κεκέλευσμαι: κλείω, κέκλεισμαι: σείω, σέσεισμαι: γνόω, ἔγνωσμαι.

IV. Sunt etiam quædam, quorum penultima, licet sit brevis, tamen non assumunt σ: δέδεκα, δέδεμαι: δέδρακα, δέδραμαι: ἤροκα, ἤρομαι: à verbis δέω, δράω, ἐρόω.

Quomodo formantur reliquæ personæ?

Secunda persona singularis desinit in σαι idque vel purum, ut, πέπεισαι, πέφρασαι, ἤκουσαι: vel potestate in litera duplici; ut, τέτυψαι, λέλεξαι.

Tertia persona desinit in ται, idque purum vel impurum, ut, λέλεκται, πέπεισται, νενέμηται.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis, for-

 man-

mantur à tertiâ singulari, mutatis tenuibus ante αι proprias adspiratas, idque in omni conjugatione, u τέτυπται fit τέτυφθον, τέτυφθε: à λέλεκται fit λέλεχθ λέλεχθε: ab ἤκυσται fit ἤκυσθον, ἤκυσθε, &c. Quod tertia singularis exit in ται purum, interponitur ut à νενέμηται fit νενέμησθον, νενέμησθε: à κέκελται fit κελσθον, κέκελσθε, &c.

Tertia pluralis circumscribitur per Participi Præteriti temporis, & verbum substantivum εἰ quoties tertia singularis non desinit in ται purum, u τέτυπται, τετυμμένοι εἰσὶ. Cùm verò ται purum fuer tùm fit tertia pluralis citra circumlocutionem, int ponendo ν ante ται, ut, νενέμηται, νενέμηνται: κέκ ται, κέκελνται: πετόξευται, πετόξευνται.

Iones & Attici hanc personam formant à tertia singulari ponen ante ται, & tenuem mutando in suam adspiratam: ut, τέτυπται, τέ ται: λέλεκται, λελέχαται: ἔψαλται, ἐψάλαται: ἔφθαρται, ἐφθάραται.

In tertia & quarta conjugatione σ mutatur in Characteristicam Præ medii, ut, ᾄδω, ᾖσαι, ᾔδαται: πλείθω, πέπλησαι, πεπλήθαται: φε πέφρασται, πεφράδαται.

In sexta conjugatione, longa ante α corripitur: ut, πεποίηται, πε ται, τέθειται, τεθέαται.

EXEMPLA PRÆTERITI PASSI IN RELIQUIS CONJUGATIONIBUS.

In secunda:	λέγω	λέλεχα
λέλεγμαι	λέλεξαι	λέλεκται
λελέγμεθον	λέλεχθον	λέλεχθον
λελέγμεθα	λέλεχθε	λελεγμένοι εἰσὶ.
In tertia:	πείθω,	πέπεικα.
πέπεισμαι	πέπεισαι	πέπεισται
πεπείσμεθον	πέπεισθον	πέπεισθον
πεπείσμεθα	πέπεισθε	πεπεισμένοι εἰσὶ.

In quartâ:	ὀρύττω,	ὤρυχα.
γμαι	ὤρυξαι	ὤρυκται.
	sicut λέλεγμαι.	
	φράζω	πέφρακα.
ρασμαι	πέφρασαι	πέφρασται.
	sicut πέπεισμαι.	
In quintâ:	ψάλλω	ἔψαλκα.
λμαι	ἔψαλσαι	ἔψαλται
λμεθον	ἔψαλθον	ἔψαλθον
λμεθα	ἔψαλθε	ἐψαλμένοι εἰσί.
	σπείρω	ἔσπαρκα
ιρμαι	ἔσπαρσαι	ἔσπαρται
ρμεθον	ἔσπαρθον	ἔσπαρθον
ρμεθα	ἔσπαρθε	ἐσπαρμένοι εἰσί.
	νέμω,	νενέμηκα.
ημαι	νενέμησαι	νενέμηται
ήμεθον	νενέμησθον	νενέμησθον
ήμεθα	νενέμησθε	νενέμηνται.
	φαίνω,	πέφαγκα.
αμμαι	πέφανσαι	πέφανται
άμμεθον	πέφανθον	πέφανθον
άμμεθα	πέφανθε	πεφαμμένοι εἰσί.
	κρίνω	κέκρικα.
ιμαι	κέκρισαι	κέκριται
ίμεθον	κέκρισθον	κέκρισθον
ίμεθα	κέκρισθε	κέκρινται.
n sextâ Conjugatione:	ἀκούω,	ἤκουκα.
μαι	ἤκουσαι	ἤκουσται
μεθον	ἤκουσθον	ἤκουσθον
μεθα	ἤκουσθε	ἠκουσμένοι εἰσί.

 τετόξευ-

	τοξδύω	τετόξδυκα.
τετόξδυμαι	τετόξδυσαι	τετόξδυται
τετοξδύμεθον	τετόξδυσθον	τετόξδυσθον
τετοξδύμεθα	τετόξδυσθε	τετόξδυνται.

OBSERVATIONES.

I. Attici in verbis desinentibus in νω, *adsciscunt in P*[…] *terito* σ: *ut,* μιαίνω, μεμίασμαι: μολύνω, μεμόλυσμ[…]

II. Præterea illa, quæ verterant in Præterito acti[…] *in* ο, *hic illud* ε *resumunt: ut,* κέκλοφα, κέκλεμμαι: […]λογα, λέλεγμαι: βέβροχα, βέβρεγμαι.

III. Quæ à ρε *incipiunt cum aliqua consonante,* ε[…] *tunt in* α: *ut,* στρέφω, ἔστραμμαι: τρέπω, τέτραμμαι,

Plusquamperfectum.

S.	ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο
D.	ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην
P.	ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι ἦσ[αν]

τετυμμένοι ἦσαν] Ionicè ἐτετύφατο.

Unde formatur Plusquamperfectum?

A Perfecto.

Quomodo?

αι mutatur in ην, & in fronte assumitur ε, nisi P[ræ]teritum incipiat à vocali vel diphthongo: tùm enim [so]lum αι vertitur in ην: ut, ἔσπαρμαι, ἐσπάρμην: ὕβ[ρισ]μαι, ὑβρίσμην: τέτυμμαι, ἐτετύμμην.

Annotatio.

Quorum tertia singularis in το purum desinit, tertia plurali assumunt ν: ut, ἐκέκειτο, ἐκέκειντο: ante in Præterito perfecto dictum est.

Aoristus primus.

S. ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη
D.	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην
P. ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.

ὐφθησαν] Bœoticè ἔτυφθεν.

Unde formatur Aoristus primus?

A tertia persona Præteriti perfecti singularis nu-ri.

Quomodo?

ι mutatur in ην, tenues mutantur in adspiratas, & imitur augmentum Imperfecti: ut, τέτυπται, πτ in ἐτύφθην: λέλεκται: κτ in χθ, ἐλέχθην: πέπεισται, τ in ἐπείσθην, &c. Observa ἐμνήσθην, ἐῤῥώσθην, ἐχρήσ- assumunt σ pro ἐμνήθην, ἐῤῥώθην, ἐχρήθην, à νηται, ἔῤῥωται, κέχρηται: ἐσώθην verò pro ἐσώσθην, à υσται, perdit σ.

Annotatio.

Penultima hujus temporis est eadem cum Perfecto: ἐτύφθην, ἐποιήθην.

Excipe εὕρημαι, εὑρέθην: ἐπήνημαι, ἐπηνέθην. Et comita ab αἱρέω: ut, καθήρημαι, καθῃρέθην: ἀφήρημαι, ηρέθην: ῥέομαι, ἐῤῥέθην, & ἐῤῥήθην facit. Item ea, ε in Præterito verterant ε in α, hic ε repetunt: ut μμαι, ἐστρέφθην: τέτραμμαι, ἐτρέφθην.

Aoristus secundus.

S. ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη
D.	ἐτύπητον	ἐτυπήτην
P. ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.

πησαν] Bœoticè ἔτυπεν.

Unde formatur Aoriſtus ſecundus?

Ab Aoriſto ſecundo activo.

Quomodo?

ο mutatur in η, ut, ἔτυπον, ἐτύπην: ἔλεγον, ἐλέγ ἔφθαρον, ἐφθάρην.

Futurum primum.

S.	τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται
D.	τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον
P.	τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

τυφθήσῃ] Ionicè τυφθήσεαι, de quâ re ſuprà in Præſenti monuimus.

Unde formatur Futurum primum?

Ab Aoriſto primo.

Quomodo?

ν mutatur in σομαι, & augmentum abjicitur: ut ἐ θην, τυφθήσομαι: ἐλέχθην, λεχθήσομαι.

Futurum ſecundum.

S.	τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται
D.	τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον
P.	τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.

Unde formatur Futurum ſecundum?

Ab Aoriſto ſecundo.

Quomodo?

ν mutatur in σομαι, & augmentum abjicitur: ut πην, τυπήσομαι.

Paulo poſt Futurum.

S.	τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται
D.	τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον
P.	τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

Unde formatur paulò post Futurum?

A ſecundâ perſonâ Præteriti perfecti ſingularis nu-
eri, interpoſito ομ, ut, τέτυψαι, τετύψομαι: λέ-
ξαι, λελέξομαι, &c. ſervatque augmentum in omni-
s modis hoc tempus.

Sic etiam tempora reliquorum modorum forma-
, obſervatis generalibus, de quibus ſuprà mo-
imus; & habita accentus ratione ubique: quæ ex
egulis, ſuo loco traditis, apparet.

IMPERATIVUS.

Præſens & Imperfectum.

S.	τύπτε	τυπτέσθω
D.	τύπτεσθον	τυπτέσθων
P.	τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

ύπτε] Ionicè τύπτεο: Doricè τυπτῶ.
υπτέσθωσαν] Atticè τυπτέσθων.

Perfectum & Plusquamperfectum.

S.	τέτυψο	τετύφθω
D.	τέτυφθον	τετύφθων
P.	τέτυφθε	τετύφθωσαν.

Secunda perſona fit à ſecundâ Pluſquamperfecti,
jecto augmento, ut, ἐτέτυψο, τέτυψο: ἐλέλεξο,
λεξο: ὤρυξο, ὄρυξο.

Tertia perſona fit à tertia Pluſquamperfecti, mutan-
ο in ω, & tenues in ſuas adſpiratas: ut, ἐτέτυπτο, τε-
φθω: ἐλέλεκτο, λελέχθω: ἐπέπειστο, πεπείσθω. Quod
το ſit purum, aſſumitur σ: ut, ἐκέκελτο, κεκελσθω.

Aoristus primus.

S.	τύφθητι	τυφθήτω
D.	τύφθητον	τυφθήτων
P.	τύφθητε	τυφθήτωσαν.

Aoristus secundus.

S.	τύπηθι	τυπήτω
D.	τύπητον	τυπήτων
P.	τύπητε	τυπήτωσαν.

Ambo Aoristi in θι *desinunt, sed in priore dicim* τύφθητι, *pro* τύφθηθι, *propter alterum* θ *præcedens.*

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο
D.	τυπτοίμεθον	τύπτοιοθον	τυπτοίοθην
P.	τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

τύπτοιντο] Poëticè τυπτοίατο. Sic etiam in tribus Futuris τυφθησοί[…] υπησοίατο, τετυψοίατο.

Perfectum & Plusquamperfectum.

S.	τετυμμένος	εἴην	εἴης	εἴη
D.	τετυμμένω		εἴητον	εἰήτην
P.	τετυμμένοι	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

Hic retinetur periphrasis per Participium & verbi substantivum facta, in tertiâ plurali Præteriti Indicati quod in reliquis omnibus verbis ejusdem generis locum h bet. In cæteris verò, ubi periphrasis in Indicativo non & μαι primæ singularis Præteriti Indicativi, nulla di thongus ex υ, *ut in* τετόξευμαι, *impediat: formatur Pra*

riti

-itum Optativi à Præterito Indicativi, assumpto ι *cum vocali penultimæ syllabæ, & factâ diphthongo, ut* νενέμημαι, νενεμήμην: τέθειμαι, τεθείμην: κέκειμαι, κεκείμην. *Ubi jota in penultimâ producitur, propter coalescentiam utriusque* ι.

Aoristus primus.

S.	τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη
D.		τυφθείητον	τυφθειήτην
P.	τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.

Et per syncopen, τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν.

Aoristus secundus.

S.	τυπείην	τυπείης	τυπείη
D.		τυπείητον	τυπειήτην
P.	τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.

Et per syncopen, τυπεῖμεν, τυπεῖτε, τυπεῖεν.

Futurum primum.

S.	τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο
D.	τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην
P.	τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.

Futurum secundum.

S.	τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο
D.	τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην
P.	τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.

Paulò post Futurum.

S.	τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο
D.	τετυψοίμεθον	τετύψοισθον	τετυψοίσθην
P.	τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται
D. ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον
P. ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

ἐὰν τύπτῃ] Ionicè τύπτηαι.

Præter. perfect. & Plusquamperfect.

S. ἐὰν τετυμμένος	ὦ	ᾖς	ᾖ
D. ἐὰν τετυμμένω		ἦτον	ἦτον
P. ἐὰν τετυμμένοι	ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

Hic quoque retinetur periphrasis, si tertia singularis I dicativi habeat ται impurum, aut prima ante μαι habe diphthongum ex υ, ut, τετόξευμαι: *aut,* υ, *ut* λέλ μαι. *Cætera quæ ante* μαι *in prima singulari habent qu lemcunque vocalem, vel diphthongum ex* ι *conflatan mutant illam vocalem, vel diphthongum in Subjuncti in* ῶ: *ut,* νενέμημαι, νενεμῶμαι: ἔκτημαι, ἐκτῶμαι: τέθειμαι, τεθῶμαι.

Aoristus primus.

S. ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς	τυφθῇ
D.	ἐὰν τυφθῆτον	τυφθῆτον
P. ἐὰν τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ
D.	ἐὰν τυπῆτον	τυπῆτον
P. ἐὰν τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶσι.

INF

INFINITIVUS.

Præsens & Imperf. τύπτεσθαι.
Præt. perf. & plusquamperf. τετύφθαι.
Aoristus primus, τυφθῆναι.
Atticè & Doricè τυφθήμεναι: Ionicè τυφθῆμεν.

Aoristus secundus, τυπῆναι.
Atticè τυπήμεναι: Ionicè τυπῆμεν.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι.
Futurum secundum, τυπήσεσθαι.
Paulò post futurum, τετύψεσθαι.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M.	ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου
F.	ἡ τυπτομένη	τῆς τυπτομένης
N.	τὸ τυπτόμενον	τοῦ τυπτομένου.

Perfectum & Plusquamperfectum.

M.	ὁ τετυμμένος	τοῦ τετυμμένου
F.	ἡ τετυμμένη	τῆς τετυμμένης
N.	τὸ τετυμμένον	τοῦ τετυμμένου.

Aoristus primus.

M.	ὁ τυφθεὶς	τοῦ τυφθέντος
F.	ἡ τυφθεῖσα	τῆς τυφθείσης
N.	τὸ τυφθὲν	τοῦ τυφθέντος.

Aoristus secundus.

M.	ὁ τυπεὶς	τοῦ τυπέντος
F.	ἡ τυπεῖσα	τῆς τυπείσης
N.	τὸ τυπὲν	τοῦ τυπέντος.

Futurum primum.

M.	ὁ τυφθησόμενος	τοῦ τυφθησομένου
F.	ἡ τυφθησομένη	τῆς τυφθησομένης
N.	τὸ τυφθησόμενον	τοῦ τυφθησομένου.

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπησόμενος	τοῦ τυπησομένου
F.	ἡ τυπησομένη	τῆς τυπησομένης
N.	τὸ τυπησόμενον	τοῦ τυπησομένου.

Paulò post Futurum.

M.	ὁ τετυψόμενος	τοῦ τετυψομένου
F.	ἡ τετυψομένη	τῆς τετυψομένης
N.	τὸ τετυψόμενον	τοῦ τετυψομένου.

Typus Verbi Passivi.

Temp.	*Mod. Indic.*	*Imperat.*	*Optat.*	*Subjunct.*	*Infinit.*	*Particip.*
Præsens	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	ἐὰν τύπτωμαι	τύπτεσθαι	ὁ τυπτόμενος
Imperfect.	ἐτυπτόμην					
Perfectum.	τέτυμμαι	τέτυψο	τετυμμένος εἴην	ἐὰν τετυμμένος ὦ	τετύφθαι	ὁ τετυμμένος
Plusquamp.	ἐτετύμμην					
Aorist. 1.	ἐτύφθην	τύφθητι	τυφθείην	ἐὰν τυφθῶ	τυφθῆναι	ὁ τυφθεὶς
Aorist. 2.	ἐτύπην	τύπηθι	τυπείην	ἐὰν τυπῶ	τυπῆναι	ὁ τυπεὶς
Futurum 1.	τυφθήσομαι		τυφθησοίμην		τυφθήσεσθαι	ὁ τυφθησόμενος
Futurum 2.	τυπήσομαι		τυπησοίμην		τυπήσεσθαι	ὁ τυπησόμενος
Paul post F.	τετύψομαι		τετυψοίμην		τετύψεσθαι	ὁ τετυψόμενος.

VERBUM MEDIUM.

Quid est Verbum Medium?

Medium Verbum est, quod aliàs activè, aliàs pa
sivè significat, ut, βιάζομαι τ̀ φίλον, violo amicum
& βιάζομαι ὑπὸ τȣ̃ φίλȣ, violor ab amico: τύπτομαί σ
verbero te & τύπτομαι ὑπό σȣ, verberor à te.

Unde formatur?

Partim ab Activo, partim à Passivo. Nam Præse
& Imperfectum eadem hic sunt cum Passivo: Re
qua verò tempora deducuntur ab Activo.

Præsens.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται, &c.

Præteritum Imperfectum.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτȣ	ἐτύπτετο, &c.

Præteritum perfectum.

τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε, &c.

sicut τέτυφα.

In tertiâ Plurali pro τετύπασι, Doricè τετύπαντι.

Unde formatur Præteritum perfectum Medium?

A Præterito perfecto Activo.

Quomodo?

Characteristica præteriti mutatur in characterist
cam Indefiniti secundi, in quinque prioribus conju
gationibus: ut, τύπτω, τέτυφα, ἔτυπον, τέτυπα: ψά
λω, ἔψαλκα, ἔψαλον, ἔψαλα: φράζω, πέφρακα
ἔφραδον, πέφραδα.

In sextâ conjugatione, quanquam hoc tempus r
rum est; tamen quædam Præteritum Medium fo
mai

nt abjecto solùm κ Præteriti Activi, ut, λέλυκα, λέ-
ι: ἤκοκα, ἤκοα.

OBSERVATIO.

In Penultima syllaba perf. med. vocalis eadem est, æ in Activo, ut, τέτυφα, τέτυπα. Excipe Futuri syllabi ε, quod mutatur in ο, & ει in οι: ut, λέγω, ῶ, λέλογα: μένω, μενῶ, μέμονα: σπείρω, σπερῶ, ἔσπο-: λείβω, λείψω, λέλοιβα: πείθω, πείσω, πέποιθα. Sunt & quædam, quæ vocalem α Præsentis mutant η, ut, θάλλω, τέθηλα: κλάζω, κέκληγα: αι verò ver-nt in ῃ diphthongum impropriam, ut, φαίνω, πέφη-: καίω, κέκηα: δαίω, δέδηα: χαίνω, κέχηνα.

Præteritum plusquamperfectum.

ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει, &c.

sicut ἐτετύφειν.

ετύπειν] Ionicè ἐτετύπεα, Atticè ἐτετύπη.

Formatur à Præterito medio mutato α in ειν, & as-npto ε, ut, τέτυπα, ἐτετύπειν.

Aoristus primus.

S.	ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο
D.	ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην
P.	ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

τύψω] Ionicè ἐτύψαο, per syncopen ab ἐτύψασο.

Formatur ab Aoristo primo Activi addito μην, ut, ψα, ἐτυψάμην.

Aoristus secundus.

S.	ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο
D.	ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην
P.	ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

τύπου] Ionicè ἐτύπεο, Doricè ἐτύπευ.

For

Aoriſtus 2. formatur ab Aoriſto 2. Activo, int
poſitâ ſyllabâ μη, antè ν: ut, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum primum.

S.	τύψομαι	τύψῃ	τύψεται
D.	τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον
P.	τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

τύψομαι] Doricè τυψοῦμαι.
τύψῃ] Ionicè τύψεαι: Atticè τύψει.

Futur. 1. formatur à Futuro 1. Activo, mutato ω
ομαι: ut, τύψω, τύψομαι.

Futurum ſecundum.

S.	τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται
D.	τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον
P.	τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

Futur. 2. formatur à Futuro 2. Activo, mutato ῶ
οῦμαι circumflexum, ut, τυπῶ, τυποῦμαι.

Excipe ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι: pro ἐδοῦμαι, πιοῦμ
φαγοῦμαι: ab ἔδω, πίω, φάγω.

NOTA. In quintâ Conjugatione Futurum primum & ſecundum
uno eodemque modo: mutatur enim in utroque ῶ in οῦμαι, ut, σπ
σπεροῦμαι: σπαρῶ, σπαροῦμαι: ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Eandem formationem etiam tempora reliquorum modorum ſequuntu

IMPERATIVUS.

Præſens & Imperfectum, ut in Paſſivo.

Præter. perfect. & Pluſquamperfect.

τέτυπε τετυπέτω, &c. ſicut τέτυφε.

Aoriſtus primus.

S.	τύψαι	τυψάσθω
D.	τύψασθον	τυψάσθων
P.	τύψασθε	τυψάσθωσαν.

τυψάσθωσαν] Atticè τυψάσθων.

Ai

Aoristus secundus.

S.	τύπου	τυπέσθω
D.	τύπεσθον	τυπέσθων
P.	τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

τυπέσθωσαν] Atticè τυπέσθων.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Præt. perf. & Plusquamperfect.

τετύποιμι τετύποις τετύποι, &c. sicut τετύφοιμι.

Aoristus primus.

S.	τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο
D.	τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην
P.	τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.

τύψαιντο] Poëticè τυψαίατο.

Aoristus secundus.

S.	τυποίμην	τύποιο	τύποιτο
D.	τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην
P.	τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.

Futurum primum.

S.	τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο
D.	τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην
P.	τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο.

τύψοιντο] Poëticè τυψοίατο.

Futurum secundum.

S.	τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
D.	τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην
P.	τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

τυποῖντο] Poëticè τυποίατο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Perfectum & Plusquamperfectum.

S. ἐὰν τετύπω τετύπῃς τετύπῃ, &c.
sicut τετύφω.

Aoristus primus.

S.	ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται
D.	ἐὰν τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον
P.	ἐὰν τυψώμεθα	τύψησθε	τύψωνται.

τύψῃ] Ionicè τύψηαι.

Aoristus secundus.

S.	ἐὰν τύπωμαι	τύπῃ	τύπηται
D.	ἐὰν τυπώμεθον	τύπησθον	τύπησθον
P.	ἐὰν τυπώμηθα	τύπησθε	τύπωνται.

τύπῃ] Ionicè τύπηαι.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Perfect. & Plusquamperfect. τετυπέναι.

τετυπέναι] Atticè τετυπέμεναι: Ionicè τετυπέμεν.

Aoristus primus, τύψασθαι.

Aoristus secundus, τυπέσθαι.

Futurum primum, τύψεσθαι.

Futurum secundum, τυπεῖσθαι.

PAR

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Perfectum & Plusquamperfectum.

M.	ὁ τετυπὼς	τοῦ τετυπότος
F.	ἡ τετυπυῖα	τῆς τετυπυίας
N.	τὸ τετυπὸς	τοῦ τετυπότος.

Aoristus primus.

M.	ὁ τυψάμενος	τοῦ τυψαμένου
F.	ἡ τυψαμένη	τῆς τυψαμένης
N.	τὸ τυψάμενον	τοῦ τυψαμένου.

Aoristus secundus.

M.	ὁ τυπόμενος	τοῦ τυπομένου
F.	ἡ τυπομένη	τῆς τυπομένης
N.	τὸ τυπόμενον	τοῦ τυπομένου.

Futurum primum.

M.	ὁ τυψόμενος	τοῦ τυψομένου
F.	ἡ τυψομένη	τῆς τυψομένης
N.	τὸ τυψόμενον	τοῦ τυψομένου.

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπούμενος	τοῦ τυπουμένου
F.	ἡ τυπουμένη	τῆς τυπουμένης
N.	τὸ τυπούμενον	τοῦ τυπουμένου.

Hæc de Verbis Barytonis: sequuntur Verba Circumflexa, seu contracta.

Typus Verbi Medii.

Temp.	*Med. Indic.*	*Imperat.*	*Optat.*	*Subjunct.*	*Infinit.*	*Particip.*
Præsens	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	ἐὰν τύπτωμαι	τύπτεσθαι	ὁ τυπτόμενος
Imperfect.	ἐτυπτόμην					
Perfectum.	τέτυπα	τέτυπε	τετύποιμι	ἐὰν τετύπω	τετυπέναι	ὁ τετυπὼς
Plusquamp.	ἐτετύπειν					
Aorist. 1.	ἐτυψάμην	τύψαι	τυψαίμην	ἐὰν τύψωμαι	τύψασθαι	ὁ τυψάμενος
Aorist. 2.	ἐτυπόμην	τυποῦ	τυποίμην	ἐὰν τύπωμαι	τυπέσθαι	ὁ τυπόμενος
Futurum 1.	τύψομαι		τυψοίμην		τύψεσθαι	ὁ τυψόμενος
Futurum 2.	τυποῦμαι		τυποίμην		τυπεῖσθαι	ὁ τυπούμενος.

DE CIRCUMFLEXIS VERBIS.

Unde oriuntur verba Circumflexa?

Ex ſexta Conjugatione Barytonorum.

Quare dicuntur Circumflexa?

Quia habent accentum circumflexum in ultimâ yllabâ, ut, ποιῶ, χρυσῶ.

Quot ſunt Conjugationes verborum circumflexorum?

Tres.

Quot ſunt in ſingulis Conjugationibus conſideranda?

Tria: Primò, Characteriſtica conjugationis: Secundò, quæ tempora contrahantur: Tertio, quomodo fiat contractio. Formatio enim temporum, & inexio eadem eſt, quæ in Barytonis: eadem quoque)ialectorum varietas.

Quæ tempora contrahuntur?

Præſens & Imperfectum, idque in omnibus modis : Participiis.

Prima Conjugatio.

Quæ eſt prima Conjugatio?

.ſt verborum in έω, quorum Futurum deſinit in ήσω: ræteritum in ηκα: ut, ποιέω, ποιήσω, πεποίηκα.

Quomodo fit contractio in hac Conjugatione?

ε ε contrahitur ſemper in ει per craſin: εο in ȣ.

Si poſt ε ſequatur vocalis longa aut diphthongus, ım ε abjicitur per ſyncopen.

Accentus poſt contractionem ſemper ex priori eſcendit in ſequentem ſyllabam, & retinetur vel ıutatur juxta Regulas de Accentibus traditas.

EXEMPLUM PRIMÆ CONJUGATIONIS.

ACTIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S. ποιέω, ῶ, ποιέεις, εῖς, ποιέει, εῖ
D. ποιέετον, εῖτον, ποιέετον, εῖτον
P. ποιέομεν, οῦμεν, ποιέετε, εῖτε, ποιέουσι, οῦσι.

Præteritum Imperfectum.

S. ἐποίεον, ουν, ἐποίεες, εις, ἐποίεε, ει
D. ἐποιέετον, εῖτον, ἐποιεέτην, είτ
P. ἐποιέομεν, οῦμεν, ἐποιέετε, εῖτε, ἐποίεον, ουν.

Præteritum perfect. πεποίηκα, ας, ε.
Plusquamperfect. ἐπεποιήκειν, εις, ει.
Aoristus primus, ἐποίησα, ας, ε.
Aoristo secundo caret. Vide infrà in annotat.
Futurum primum, ποιήσω, εις, ει.
Omnia tempora inflectuntur, more Barytonorum.

IMPERATIVUS.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

S. ποίεε, ει ποιεέτω, είτω
D. ποιέετον, εῖτον ποιεέτων, είτων
P. ποιέετε, εῖτε ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Præt. perfect. & Plusquamperfect. πεποίηκε, έτω
Aoristus primus, ποίησον, άτω.

OPT

OPTATIVUS.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

S. ποιέοιμι, οῖμι, ποιέοις, οῖς, ποιέοι, οῖ
D. ποιέοιτον, οῖτον, ποιεοίτην, οίτην
P. ποιέοιμεν, οῖμεν, ποιέοιτε, οῖτε, ποιέοιεν, οῖεν.
S. Atticè ποιοίην ποιοίης ποιοίη
D. ποιοίητον ποιοιήτην
P. ποιοίημεν ποιοίητε ποιοίησαν.
Doricè ποιῴην ποιῴης ποιῴη, &c.

Perfect. & Plusquamperfect. πεποιήκοιμι, οις, οι.
Aoristus primus, ποιήσαιμι, αις, αι.
Et Æolicè ποιήσεια, ας, ε, &c.
Futurum primum, ποιήσοιμι, οις, οι.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

S. ἐὰν ποιέω, ῶ, ποιέῃς, ῇς, ποιέῃ, ῇ.
D. ἐὰν ποιέητον, ῆτον, ποιέητον, ῆτον.
P. ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν, ποιέητε, ῆτε, ποιέωσι, ῶσι.
Præt. perfect. & Plusquamperf. ἐὰν πεποιήκω, ῃς, ῃ.
Aoristus primus, ἐὰν ποιήσω, ῃς, ῃ.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ποιέειν, ποιεῖν.
Perfect. & Plusquamperfect. πεποιηκέναι.
Aoristus primus, ποιῆσαι.
Futurum primum, ποιήσειν.

PARTICIPIA.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

M. ὁ ποιέων, ῶν — τοῦ ποιέοντος, οῦντος
F. ἡ ποιέουσα, οῦσα — τῆς ποιεούσης, ούσης
N. τὸ ποιέον, οῦν — τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Præter. perfect. & Plusquamperfect.

ὁ πεποιηκὼς — τοῦ πεποιηκότος, &c.

Aoristus primus.

ὁ ποιήσας — τοῦ ποιήσαντος, &c.

Aoristo secundo caret.

Futurum primum.

ὁ ποιήσων — τοῦ ποιήσοντος, &c.

Futuro secundo caret.

PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S. ποιέομαι, οῦμαι, ποιέῃ, ῇ, ποιέεται, εῖται.
D. ποιεόμεθον, ούμεθον, ποιέεσθον, εῖσθον, ποιέεσθον, εῖσθ
P. ποιεόμεθα, ούμεθα, ποιέεσθε, εῖσθε, ποιέονται, ο

Præteritum Imperfectum.

S. ἐποιεόμην, ούμην, ἐποιέου, οῦ, ἐποιέετο, εῖτο.
D. ἐποιεόμεθον, ούμεθον, ἐποιέεσθον, εῖσθ
ἐποιεέσθην, είσθην.
P. ἐποιεόμεθα, ούμεθα, ἐποιέεσθε, εῖσθε
ἐποιέοντο, οῦντο.

Pr

Præteritum perfectum.

S. πεποίημαι πεποίησαι πεποίηται
D. πεποιήμεθον πεποίησθον πεποίησθον
P. πεποιήμεθα πεποίησθε πεποίηνται.

Præteritum Plusquamperfectum.

S. ἐπεποιήμην ἐπεποίησο ἐπεποίητο
D. ἐπεποιήμεθον ἐπεποίησθον ἐπεποιήσθην
P. ἐπεποιήμεθα ἐπεποίησθε ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην, ης, η.
Futurum primum, ποιηθήσομαι, ῃ, εται.
Paulò post Futurum, πεποιήσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ποιέου, ποιοῦ ποιεέσθω, είσθω
D. ποιέεσθον, εῖσθον ποιεέσθων, είσθων
P. ποιέεσθε, εῖσθε ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.

Præt. perf. & plusquamperfect.

S. πεποίησο πεποιήσθω
D. πεποίησθον πεποιήσθων
P. πηποίησθε πεποιήσθωσαν.

Aoristus primus, ποιήθητι, ήτω.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ποιεοίμην, οίμην ποιέοιο, οῖο, ποιέοιτο, οῖτο.
D. ποιεοίμεθον, οίμεθον ποιέοισθον, οῖσθον, ποιεοίσθην, οίσθην.

P. ποιεοίμεθα, οίμεθα, ποιέοισθε, οῖσθε, ποιέοιντο, οῖντο..

Præt. perf. & Plusquamperfectum.

S. πεποιήμην	πεποιῇο	πεποιῇτο
D. πεποιήμεθον	πεποιῇσθον	πεποιήσθην
P. πεποιήμεθα	πεποιῇσθε	πεποιῇντο.

(Hic periphrasis nulla est: ut & in Conjunct. quia non fuit in Indicativo.)

Aoristus primus, ποιηθείην, ης, η.

Futurum primum, ποιηθησοίμην, οιο, οιτο.

Paulò post Futurum, πεποιησοίμην, οιο, οιτο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι, ποιέῃ, ῇ, ποιέηται, ῆται.

D. ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον, ποιέησθον, ῆσθον, ποιέησθον, ῆσθον.

P. ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα, ποιέησθε, ῆσθε, ποιέωνται, ῶνται.

Præter. perfect. & Plusquamperfect.

S. ἐὰν πεποιῶμαι,	πεποιῇ	πεποιῆται
D. ἐὰν πεποιώμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον
P. ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

Aor. I. ἐὰν ποιηθῶ, ῇς, ῇ.

INFINITIVUS.

Præs. & Imperfect. ποιέεσθαι, ποιεῖσθαι.

Præt. perfect. & Plusquamperfect. πεποιῆσθαι.

Aoristus primus, ποιηθῆναι.

Fu

Futurum primum, ποιηθήσεσθαι.
Paulò post Futurum, πεποιήσεσθαι.

PARTICIPIA.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

M. ὁ ποιεόμενος, ούμενος : τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
F. ἡ ποιεομένη, ουμένη : τῆς ποιεομένης, ουμένης.
N. τὸ ποιεόμενον, ούμενον : τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Præt. perf. & Plusquamperfect.

M. ὁ πεποιημένος τοῦ πεποιημένου
F. ἡ πεποιημένη τῆς πεποιημένης
N. τὸ πεποιημένον τοῦ πεποιημένου.

Aoristus primus, ὁ ποιηθεὶς, έντος.
Futurum primum, ὁ ποιηθησόμενος.
Paulò post Futurum, ὁ πεποιησόμενος.

MEDIUM.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Perfecto & Plusquamperfecto caret.

Aoristus primus, ἐποιησάμην, ω, ατο.
Futurum primum, ποιήσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ποίησαι, άσθω.

OPTATIVUS.

Aoristus primus, ποιησαίμην, αιο, αιτο.
Futurum primum, ποιησοίμην, οιο, οιτο.

SUB-

SUBJUNCTIVUS.

Aoriſtus primus, ἐὰν ποιήσωμαι, ῃ, ηται.

INFINITIVUS.

Aoriſtus primus, ποιήσασθαι.
Futurum primum, ποιήσεσθαι.

PARTICIPIA.

Aoriſtus primus, ὁ ποιησάμενος.
Futurum primum, ὁ ποιησόμενος.

SECUNDA CONJUGATIO.

Quæ eſt ſecunda Conjugatio?

Eſt verborum deſinentium in άω: quorum fut rum deſinit in ήσω, præteritum in ηκα: ut, βοάω, βο σω, βεβόηκα.

Quomodo fit contractio in hac conjugatione?

Eodem modo, ut in quintâ Declinatione contr ctorum. Nam omnis contractio fit aut in ω ſimplex vel ῳ diphthongum, aut in α ſimplex, vel ᾳ diphtho gum: in ω fit, ſi poſt α ſequitur ο, vel ω: in α, ſi po α ſequitur alia vocalis: jota verò, ſicubi reperitur, e ſubſcribendum, υ abjiciendum.

EXEMPLUM SECUNDÆ CONJUGATIONIS.

A C T I V U M.

INDICATIVUS.

Præsens.

S. βοάω, ῶ βοάεις, ᾶς, βοάει, ᾶ
D. βοάετον, ᾶτον, βοάετον, ᾶτον
P. βοάομεν, ῶμεν, βοάετε, ᾶτε, βοάουσι, ῶσι.

Dores α & ει in η mutant: ut, γελάεις, γελῆς: διψάεις, διψῆς. Idem ioque nonnunquam Attici faciunt: ut, ζάω, ζῶ: ζάεις, ζῆς: In imrfecto, ἔζαε, ἔζη. In infinitivo, ζάειν, ζῆν.

Præteritum Imperfectum.

S. ἐβόαον, ων, ἐβόαες, ας, ἐβόαε, α
D. ἐβοάετον, ᾶτον, ἐβοαέτην, άτην
P. ἐβοάομεν, ῶμεν, ἐβοάητε, ᾶτε, ἐβόαον, ων.

Præteritum perfect. βεβόηκα, ας, ε.
Plusquam perfect. ἐβεβοήκειν, εις, ει.
Aoristus primus, ἐβόησα, ας, ε.
Futurum primum, βοήσω, εις, ει.

IMPERATIVUS.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

S. βόαε, α, βοαέτω, άτω
D. βοάετον, ᾶτον, βοαέτων, άτων
P. βοάετε, ᾶτε βοαέτωσαν, άτωσαν.

Præt. perfect. & Plusquamperfect. βεβόηκε, κέτω.
Aoristus primus, βόησον, σάτω.

OPTA-

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. βοάοιμι, ῷμι, βοάοις, ῷς βοάοι, ῷ.
D. βοάοιτον, ῷτον, βοαοίτην, ῴτην
P. βοάοιμεν, ῷμεν, βοάοιτε, ῷτε, βοάοιεν, ῷεν.
Atticè βοῴην, βοῴης, βοῴη, &c.
Perfect. & Plusquamperfect. βεβοήκοιμι, οις, οι.
Aoristus primus, βοήσαιμι, αις, αι.
Et Æolice βοήσεια, ας, ε, &c.
Futurum primum, βοήσοιμι, οις, οι.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν βοάω, ῶ, βοάῃς, ᾷς βοάῃ, ᾷ
D. ἐὰν βοάητον, ᾶτον, βοάητον, ᾶτον
P. ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν, βοάητε, ᾶτε, βοάωσι, ῶσι
Perfect. & Plusquamperfect. ἐὰν βεβοήκω, ῃς, ῃ.
Aoristus primus, ἐὰν βοήσω, ῃς, ῃ.

INFINITIVUS.

Præs. & Imperf. βοάειν, ᾷν.
Quidam jota non subscribunt, βοᾶν.
Præt. perfect. & Plusquamperfect. βεβοηκέναι.
Aoristus primus, βοῆσαι.
Futurum primum, βοήσειν.

PARTICIPIA.

M. ὁ βοάων, ῶν τοῦ βοάοντος, ῶντος.
F. ἡ βοάουσα, ῶσα τῆς βοαούσης, ώσης,
N. τὸ βοάον, ῶν τοῦ βοάοντος, ῶντος.

Perfect. & Plusq. perfect. ὁ βεβοηκώς.
Aoristus primus, ὁ βοήσας. *Aorist. 2. caret.*
Futurum primum, ὁ βοήσων. *Futur. 2. caret.*

PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S. βοάομαι, ῶμαι, βοάῃ, ᾷ, βοάεται, ᾶται.
D. βοαόμεθον, ώμεθον, βοάεσθον, ᾶσθον, βοάεσθον, ᾶσθον.
P. βοαόμεθα, ώμεθα, βοάεσθε, ᾶσθε, βοάονται, ῶνται.

Præteritum Imperfectum.

S. ἐβοαόμην, ώμην, ἐβοάου, ῶ, ἐβοάετο, ᾶτο.
D. ἐβοαόμεθον, ώμεθον, ἐβοάεσθον, ᾶσθον, ἐβοαέσθην, άσθην.
P. ἐβοαόμεθα, ώμεθα, ἐβοάεσθε, ᾶσθε, ἐβοάοντο, ῶντο.

Præteritum perfectum.

S. βεβόημαι βεβόησαι βεβόηται
D. βεβοήμεθον βεβόησθον βεβόησθον
P. βεβοήμεθα βεβόησθε βεβόηνται.

Præteritum plusquamperfectum.

S. ἐβεβοήμην ἐβεβόησο ἐβεβόητο
D. ἐβεβοήμεθον ἐβεβόησθον ἐβεβοήσθην
P. ἐβεβοήμεθα ἐβεβόησθε ἐβεβόηντο.

Aoristus primus, ἐβοήθην, ης, η.
Futurum primum, βοηθήσομαι, ῃ, εται.
Paulò post Futurum, βεβοήσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. βοάου, ῶ — βοαέσθω, άσθω
D. βοάεσθον, ᾶσθον, — βοαέσθων, άσθων
P. βοάεσθε, ᾶσθε — βοαέσθωσαν, άσθωσαν

Præt. perf. & Plusquamperfectum.

S. βεβόησο — βεβοήσθω
D. βεβόησθον — βεβοήσθων
P. βεβόησθε — βηβοήσθωσαν.

Aoristus primus.

βοήθητι — βοηθήτω, &c.

OPTATIVUS.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

S. βοαοίμην, ῴμην, βοάοιο, ῷο, βοάοιτο, ῷτο
D. βοαοίμεθον, ῴμεθον, βοάοισθον, ῷσθον,
βοαοίσθην, ῴσθην
P. βοαοίμεθα, ῴμεθα, βοάοισθε, ῷσθε,
βοάοιντο, ῷντο.

Præt. perfect. & Plusquamperfect.

S. βεβοήμην — βεβοῇο — βεβοῇτο
D. βεβοήμεθον — βεβοῇσθον — βεβοήσθην
P. βεβοήμεθα — βεβοῇσθε — βεβοῇντο.

Aoristus primus, βοηθείην, ης, η.
Futurum primum, βοηθησοίμην, οιο, οιτο.
Paulò post Futurum, βεβοησοίμην, οιο, οιτο.

SU

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι, βοάῃ, ᾷ, βοάηται, ᾶται.
D. ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον, βοάησθον, ᾶσθον, βοάησθον, ᾶσθον.
P. ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα, βοάησθε, ᾶσθε, βοάωνται, ῶνται.

Præt. perfect. & Plusquamperfect.

S.	ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῇ	βεβοῆται
D.	ἐὰν βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον
P.	ἐὰν βεβοώμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ, ῇς, ῇ.

INFINITIVUS.

Præs. & Imperf. βοάεσθαι, ᾶσθαι.
Præt. perfect. & Plusquamperfect. βεβοῆσθαι.
Aoristus primus, βοηθῆναι.
Futurum primum, βοηθήσεσθαι.
Paulò post Futurum, βεβοήσεσθαι.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M. ὁ βοαόμενος, ώμενος τοῦ βοαομένου, ωμένου
F. ἡ βοαομένη, ωμένη τῆς βοαομένης, ωμένης
N. τὸ βοαόμενον, ώμενον τοῦ βοαομένου, ωμένου.

Præt. perfect. & Plusquamperfect.

M. ὁ βεβοημένος τοῦ βεβοημένου
F. ἡ βεβοημένη τῆς βεβοημένης
N. τὸ βεβοημένον τοῦ βεβοημένου.

Aoristus primus, ὁ βοηθεὶς, έντ@.
Futurum primum, ὁ βοηθησόμενος, ου.
Paulò post Futurum, ὁ βεβοησόμενος, ου.

MEDIUM.

INDICATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.
Aoristus primus, ἐβοησάμην, ω, ατο.
Futurum primum, βοήσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Aoristus primus, βόησαι, άσθω.

OPTATIVUS.

Aoristus primus, βοησαίμην, αιο, αιτο.
Futurum primum, βοησοίμην, οιο, οιτο.

SUBJUNCTIVUS.

Aoristus primus, ἐὰν βοήσωμαι, ῃ, ηται.

INFINITIVUS.

Aoristus primus, βοήσασθαι.
Futurum primum, βοήσεσθαι.

PARTICIPIA.

Aoristus primus, ὁ βοησάμενος, ου.
Futurum primum, ὁ βοησόμενος, ου.

Tertia Conjugatio.

Quæ est tertia Conjugatio?

Est verbum in όω, quorum Futurum desinit in
Præteritum in ωκα: ut, χρυσόω, χρυσώσω, κεχρύσ

Quomodo fit contractio in tertia Conjugatione?

1. οε, οο, ου contrahuntur in ου:
2. οη, οω contrahuntur in ω:
3. οει, οῃ, οοι contrahuntur in οι.

EXEMPLUM TERTIÆ CONJUGATIONIS.

ACTIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S. χρυσόω, ῶ, χρυσόεις, οῖς, χρυσόει, οῖ
D. χρυσόετον, οῦτον, χρυσόετον, οῦτον
P. χρυσόομεν, οῦμεν, χρυσόετε, οῦτε, χρυσόουσι, οῦσι.

Præteritum Imperfectum.

S. ἐχρύσοον, ουν, ἐχρύσοες, ους, ἐχρύσοε, ου
D. ἐχρυσόετον, οῦτον, ἐχρυσοέτην, ούτην
P. ἐχρυσόομεν, οῦμεν, ἐχρυσόετε, οῦτε, ἐχρύσοον, ουν.

Præterit. perfect. κεχρύσωκα, ας, ε.
Plusquamperfect. ἐκεχρυσώκειν, εις, ει.
Aoristus primus, ἐχρύσωσα, ας, ε.
Futurum primum, χρυσώσω, εις, ει.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. χρύσοε, ου χρυσοέτω, ούτω.
D. χρυσόετον, οῦτον, χρυσοέτων, ούτων
P. χρυσόετε, οῦτε, χρυσοέτωσαν, ούτωσαν.

Perfect. & Plusquamperf. κεχρύσωκε, έτω.
Aoristus primus, χρύσωσον, άτω.

OPTATIVUS.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

S. χρυσόοιμι, οῖμι χρυσόοις, οῖς χρυσόοι, οῖ
D. χρυσόοιτον, οῖτον χρυσοοίτην, ο
P. χρυσόοιμεν, οῖμεν χρυσόοιτε, οῖτε χρυσόοιεν, ο
Perfect. & Plusquamp. κεχρυσώκοιμι, οις, οι.
Æolicè autem χρυσώσαα, αις, ε, &c.
Futurum primum, χρυσώσοιμι, οις, οι.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν χρυσόω, ῶ, χρυσόῃς, οῖς, χρυσόῃ, οῖ
D. ἐὰν χρυσόητον, ῶτον, χρυσόητον, ῶτον,
P. ἐὰν χρυσόωμεν, ῶμεν, χρυσόητε, ῶτε, χρυσόωσι
Præt. perfect. & Plusquamp. ἐὰν κεχρυσώκω, ῃς
Aoristus primus, ἐὰν, χρυσώσω, ῃς, ῃ.

INFINITIVUS.

Præs. & Imperfect. χρυσόειν, χρυσοῦν:
Pro χρυσοῖν, juxta Regulam.
Præt. perfect. & Plusquamperfect. κεχρυσωκέναι
Aoristus primus, χρυσῶσαι.
Futurum primum, χρυσώσειν.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M. ὁ χρυσόων, ῶν τοῦ χρυσόοντος, οῦντος
F. ἡ χρυσόουσα, οῦσα τῆς χρυσοούσης, ούσης
N. τὸ χρυσόον, οῦν τοῦ χρυσόοντος, οῦντος

Perfect. & Plusquamperfect. ὁ κεχρυσωκώς.
Aoristus primus, ὁ χρυσώσας.
Futurum primum, ὁ χρυσώσων.

PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S. χρυσόομαι, ῦμαι, χρυσόῃ, οῖ, χρυσόεται, ῦται.
D. χρυσοόμεθον, ύμεθον, χρυσόεσθον, ῦσθον,
χρυσόεσθον, ῦσθον.
P. χρυσοόμεθα, ύμεθα, χρυσόεσθε, ῦσθε,
χρυσόονται, ῦνται.

Præteritum Imperfectum.

S. ἐχρυσοόμην, ύμην, ἐχρυσόου, ῦ, ἐχρυσόετο, ῦτο.
D. ἐχρυσοόμεθον, ύμεθον, ἐχρυσόεσθον, ῦσθον,
ἐχρυσοέσθην, ύσθην.
P. ἐχρυσοόμεθα, ύμεθα, ἐχρυσόεσθε, ῦσθε,
ἐχρυσόοντο, ῦντο.

Præteritum perfectum.

S. κεχρύσωμαι, κεχρύσωσαι, κεχρύσωται.
D. κεχρυσώμεθον, κεχρύσωσθον, κεχρύσωσθον.
P. κεχρυσώμεθα, κεχρύσωσθε, κεχρύσωνται.

Præteritum Plusquamperfectum.

S. ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρύσωσο, ἐκεχρύσωτο.
D. ἐκεχρυσώμεθον, ἐκεχρύσωσθον, ἐκεχρυσώσθην.
P. ἐκεχρυσώμεθα, ἐκεχρύσωσθε, ἐκεχρύσωντο.
Aoristus primus, ἐχρυσώθην, ης, η.
Futurum primum, χρυσωθήσομαι, ῃ, εται.
Paulò post Futurum, κεχρυσώσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. χρυσόου, οῦ — χρυσοέσθω, ούσθω
D. χρυσόεσθον, οῦσθον, — χρυσοέσθων, ούσθων
P. χρυσόεσθε, οῦσθε, — χρυσοέσθωσαν, ούσθωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum.

S. κεχρύσωσο — κεχρυσώσθω
D. κεχρύσωσθον — κεχρυσώσθων
P. κεχρύσωσθε — κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι, ήτω.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. χρυσοοίμην, οίμην, χρυσόοιο, οῖο, χρυσόοιτο,
D. χρυσοοίμεθον, οίμεθον, χρυσόοισθον, οῖσθον, χρυσοοίσθην, οίσθην.
P. χρυσοοίμεθα, οίμεθα, χρυσόοισθε, οῖσθε, χρυσόοιντο, οῖντο.

Præter. perfect. & Plusquamperfect.

S. κεχρυσῴμην — κεχρυσῷο — κεχρυσῷτο
D. κεχρυσῴμεθον — κεχρυσῷσθον — κεχρυσῴσθην
P. κεχρυσῴμεθα — κεχρυσῷσθε — κεχρυσῷντο.

Aoristus primus, χρυσωθείην, ης, η.
Futurum primum, χρυσωθησοίμην, οιο, οιτο.
Paulò post Futurum, κεχρυσωσοίμην, οιο, οιτο

S I

SUBJUNCTIVUS.

Præſens & Imperfectum.

S. ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι, χρυσόῃ, οῖ, χρυσόηται, ῶται.
D. ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον, χρυσόησθον, ῶσθον, χρυσόησθον, ῶσθον.
P. ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα, χρυσόησθε, ῶσθε, χρυσόωνται, ῶνται.

Præt. perfect. & Pluſquamperfect.

S. ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ, κεχρυσῆται
D. ἐὰν κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον
P. ἐὰν κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε κεχρυσῶνται.

ii κεχρυσῇ in ſecunda perſona ſingulari.

Aoriſtus primus, ἐὰν χρυσωθῶ, ῇς, ῇ.

INFINITIVUS.

Præſ. & Imperf. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
Præt. perfect. & Pluſquamperfect. κεχρυσῶσθαι.
Aoriſtus primus, χρυσωθῆναι.
Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι.
Paulò poſt Futurum, κεχρυσώσεσθαι.

PARTICIPIA.

Præſens & Imperfectum.

M. ὁ χρυσοόμενος, ούμενος τοῦ χρυσοομένου, ουμένου
F. ἡ χρυσοομένη, ουμένη τῆς χρυσοομένης, ουμένης
N. τὸ χρυσοόμενον, ούμενον τοῦ χρυσοομένου, ουμένου.

Præt. perfect. & Pluſquamperf.

M. ὁ κεχρυσωμένος τοῦ κεχρυσωμένου
F. ἡ κεχρυσωμένη τῆς κεχρυσωμένης
N. τὸ κεχρυσωμένον τοῦ κεχρυσωμένου.

Aoriſtus primus, ὁ χρυσωθείς, θέντος.

Futurum primum, ὁ χρυσωθησόμενος, ου.
Paulò post Futurum, ὁ κεχρυσωσόμενος, ου.

MEDIUM.

INDICATIVUS.

Aoristus primus, ἐχρυσωσάμην, ω, ατο.
Futurum primum, χρυσώσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Aoristus primus, χρύσωσαι, σάσθω.

OPTATIVUS.

Aoristus primus, χρυσωσαίμην, σαιο, σαιτο.
Futurum primum, χρυσωσοίμην, σοιο, σοιτο.

SUBJUNCTIVUS.

Aoristus primus, ἐὰν χρυσώσωμαι.

INFINITIVUS.

Aoristus primus, χρυσώσασθαι.
Futurum primum, χρυσώσεσθαι.

PARTICIPIA.

Aoristus primus, ὁ χρυσωσάμενος, μένου.
Futurum primum, ὁ χρυσωσόμενος, μένου.

ANNOTATIONES IN VERBA CIRCUMFLEXA.

Dissyllaba primæ Conjugationis, in prima persona sin[gu]lari, & primâ ac tertia plurali non contrahuntur. [No]n enim dicimus, πλῶ, ῥῶ, χῶ: sed πλέω, ῥέω, χέω: & π[λέο]μεν, πλέουσι: non πλοῦμεν, πλοῦσι. In secunda tamen C[on]jugatione reperiuntur, ut δρῶ, θλῶ, κλῶ.

Q

Quædam ad duas Conjugationes pertinent, ut, γηρέω, ρέω, ξυρέω, vel γηράω, ἐλεάω, ξωράω.

Verba Circumflexa primæ & secundæ Conjugationis, in uturo Characteristicam Præsentis mutant in η, ut ποιέω, ιήσω, βοάω, βοήσω. Quædam verò in Futuro retinent aracteristicam Præsentis, ut τελέω, έσω: γελάω, άσω. Sic κέω, ἀρέω, ὀλέω, αἰδέω, ἀκέω, δέω, ἐάω, ἀκροάω, κολάω, ράω, χαλάω δράω, κλάω, & quædam alia. In nonnullis plex est Futurum, αἰνέω, ήσω, vel έσω: ἀλοάω, άσω ήσω. Sic καλέω, κορέω, πονέω, φρονέω, &c.

Verba in όω, derivata à nominibus, Futurum formant in σω, per ω, ut, χρυσόω, χρυσώσω, à χρυσὸς; δηλόω, δηλώ-, à δῆλος. Reliqua formant Futurum in όσω, per ο: ὀμόω, ὀμόσω: ἀρόω, ἀρόσω. Sed δόω facit δώσω.

Aoristum secundum, Futurum secundum, & Præteritum medium tertia conjugatio non agnoscit. In duabus verò ioribus reperiuntur, si factâ contractione verbum desinat ω non purum, ut, δουπέω, δουπῶ. Formantur vero ad unc modum: 1. Penultima vocalis Imperf. ante conactionem ejicitur, ut ἐμύκαον, ejice α, sic habes Aor. 2. ιυκον. 2. tolle augmentum υ ab Aor. 2. ἔμυκον, & muta in fine in ῶ cum circumflexo, sic habebis Fut. 2. μυκῶ. Perf. Med. formatur à Perf. Act. Penult. vocal. cum onsonante sequente abjicitur ex Perfecto Activo, & sic it Perf. Med. μέμυκα. Sed Conjugatio tertia plane non abet Aor. 2. nec Fut. 2. nec Perf. Medium. Ex Aoristo rimo, Futuro primo, & Præterito Activo eliditur penulma vocalis cum consonante sequente: ut δουπῶ, δουπήσω: δούπησα, ἔδουπον: δεδούπηκα, δέδουπα. Sic μυκάω, μυκῶ, υκήσω: ἐμύκησα, ἔμυκον: μεμύκηκα, μέμυκα.

DE VERBIS IN MI.

Unde nascuntur quatuor Conjugationes verborum in μι?

Ex Verbis sextæ Conjugationis Barytonorum desinentibus in έω, άω, όω, ύω. Prima fit à verbis in έω, ut θέω: Secunda à verbis in άω, ut στάω: Tertia à verbis in όω, ut δόω: Quarta à verbis in ύω, ut ζεύγνύω.

Quomodo fiunt a Barytonis?

Primo, ω mutatur in μι: secundo, characteristica brevis mutatur in longam: tertio, præponitur Reduplicatio.

Quid est Reduplicatio?

Est quasi syllabicum augmentum verborum in μι.

Quotuplex est Reduplicatio?

Duplex: Propria & Impropria.

Quid est Propria?

Propria Reduplicatio dicitur, cùm eadem consona cum jota brevi repetitur, ut δόω, διδόω, δῶ, διδῶ, δίδωμι.

NOTA. Quod si verbum incipiat ab adspirata, loco adspiratæ sufficit illius tenuis, ut, θέω, τίθημι.

Quid est impropria?

Impropria Reduplicatio est, cùm solùm jota præfigitur, ut ἵστημι.

In quibus verbis fit impropria Reduplicatio?

In verbis incipientibus à vocali, aut σ: ut ἕω, ἱέω, ἵημι, στάω, ἱστάω, ἵστημι.

Quæ tempora habent Reduplicationem?

Præsens & Imperfectum.

Quot sunt in his verbis consideranda?

Tria: Terminatio, Characteristica & Reduplicatio.

NOTA. Verba in μι carent Futuro secundo, Aoristo secundo passivo & Præterito medio.

Q

Quæ est formatio temporum in his verbis?

Præsens peculiarem habet inflectionem: Præteritum imperfectum, & Aoristus secundus inflectuntur more Aoristi passivi. Reliqua tempora sequuntur formationem verborum Barytonorum.

EXEMPLUM PRIMÆ CONJUGATIONIS.

ACTIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	τίθημι	τίθης	τίθησι
D.		τίθετον	τίθετον
P.	τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι.
			Et Ionicè τιθέασι.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη
D.		ἐτίθετον	ἐτιθέτην
P.	ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.

NOTA. Præsens & Imperfectum Activum in duali ac plurali numero mutant longam characteristicam in brevem: τίθετον pro τίθητον: τίθεμεν pro τίθημεν.

Præt. perf. τέθεικα, ας, ε, *per* ει, *pro* τέθηκα *per* η, *à Futuro* θήσω, *more Bœotorum, qui mutant in* ει.

Præterit. Plusquamperfect. ἐτεθείκειν, εις, ει.

Aoristus primus, ἔθηκα, ας, ε, pro ἔθησα.

Aoristus secundus.

S.	ἔθην	ἔθης	ἔθη
D.		ἔθετον	ἐθέτην
P.	ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

Aori-

Aoristus secundus fit à Præterito imperfecto, al jectâ reduplicatione: ut, ἐτίθην, ἔθην: ἵστην, ἔστην: ἐδ δων, ἔδων,

NOTA. Aoristus secundus retinet longam characteristicam in omi bus numeris, ut, ἔστην, ἔστητον, ἔστημεν. Excipiuntur tria verba, ἔθην: τίθημι, ἔδων, à δίδωμι: ἧν, ab ἵημι: quæ longam mutant in duali, plurali in brevem: ut, ἔθετον, ἔθεμεν: ἔδοτον, ἔδομεν: ἕτον, ἕμεν.

IMPERATIVUS.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

S.	τίθετι	τιθέτω
D.	τίθετον	τιθέτων
P.	τίθετε	τιθέτωσαν.

Formatur à prima persona plurali Præsentis, μ verso in θι, ut τίθεμεν, τίθεθι: ἵσταμεν, ἵσταθι: δίδομεν, δ δοθι: ζεύγνυμεν, ζεύγνυθι. Sed pro τίθεθι, per θ, dicim τίθετι, per τ, ne eædem adspiratæ concurrant.

Præt. perfect. & Plusquamperf. τέθεικε, τεθεικέτω.

Aoristus primus, θῆκον, άτω, &c.

Aoristus secundus.

S.	θὲς	θέτω
D.	θέτον	θέτων
P.	θέτε	θέτωσαν.

NOTA. θὲς dicimus pro θέτι: Sic δὸς, pro δότι: ἕς, pro ἕτι: à δίδω & ἵημι.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	τιθείην	τιθείης,	τιθείη
D.		τιθείητον	τιθειήτην
P.	τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν, καὶ τιθεῖε

Pe

Perfect. & Plusquamperfect. τεθείκοιμι, οις, οι.
Aoristus primus, θήκαιμι, αις, αι.

Aoristus secundus.

S. θείην	θείης	θείη
D.	θείητον	θειήτην
P. θείημεν	θείητε	θείησαν καὶ θεῖεν.

Futurum primum, θήσοιμι, οις, οι.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ
D.	ἐὰν τιθῆτον	τιθῆτον
P. ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

Perfect. & Plusquamperfect. ἐὰν τεθείκω, ῃς, ῃ.
Aoristus primus, ἐὰν θήκω, ῃς, ῃ.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ
D.	ἐὰν θῆτον	θῆτον
P. ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

INFINITVUS.

Præsens & Imperfectum, τιθέναι.
Præt. perfect. & Plusquamperfect. τεθεικέναι.
Aoristus primus, θῆναι.
Aoristus secundus, θεῖναι.
Futurum primum, θήσειν.

NOTA. Aoristus secundus Infinitivus formatur à Præsenti Infinitivi abjectâ reduplicatione, & vocali longâ resumptâ: ut, ἱστάναι, στῆναι. Excipe θεῖναι, δοῦναι, εἷναι, quæ ex vocali brevi faciunt diphthongum.

PAR-

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M. ὁ τιθεὶς	τοῦ τιθέντος
F. ἡ τιθεῖσα	τῆς τιθείσης
N. τὸ τιθὲν	τοῦ τιθέντος.

Perfect. & Plusquamperfect. ὁ τεθεικὼς, ότος.

Aoristus primus, ὁ θήκας, αντος.

Aoristus secundus.

M. ὁ θεὶς	τοῦ θέντος
F. ἡ θεῖσα	τῆς θείσης
N. τὸ θὲν	τοῦ θέντος.

Futurum primum, ὁ θήσων, οντος.

PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S. τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται
D. τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον
P. τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

Fit ab activo, corripiendo penultimam, τίθημι, τίθεμαι.

τίθεσαι] Atticè τίθῃ.

Præteritum Imperfectum.

S. ἐτιθέμην	ἐτίθεσο	ἐτίθετο
D. ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην
P. ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

Aliquando in secunda persona singulari σ abjicitur, ut, ἐτίθεο, & crasis ἐτίθου. Sic quoque in reliquis conjugationibus, ἵσταο, ἵστω: ἐδίδοο, ἐδί

Præteritum perfectum.

S.	τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται
D.	τεθείμεθον	τίθεισθον	τέθεισθον
P.	τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

NOTA. Perfectum passivum verborum in μι, corripit penultimam ivam, ut à δέδωκα, fit δέδομαι: sic ἕστακα, ἕσταμαι, α brevi. Quâ lege endum quoque esse τέθεμαι, ab Activo τέθεικα: verùm ut in Activo, ita n Passivo scribitur per ει, more Bœotorum, τέθεικα, τέθειμαι.

Præt. Plusquamperfect. ἐτεθείμην, εισο, ειτο.

Aoristus primus, ἐτέθην, ης, η: penultima brevi: sic ἐστάθην, ἐδόθην.

Futurum primum, τεθήσομαι, ῃ, εται, per η in antepenultimâ.

Paulò post Futurum, τεθείσομαι, ῃ, εται, per ει in antepenultimâ.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω
D.	τίθεσθον	τιθέσθων
P.	τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

ones, sicut in Imperfecto dictum est, abjiciunt σ, τίθεο: deinde fit sis Attica τίθου: sic in reliquis conjugationibus, ἵστασο, ἵσταο, ἵστω: δίδο, δίδου.

Perfect. & Plusquamperf. τέθεισο, είσθω.

Aoristus primus, τέθητι, ήτω.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο
D.	τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην
P.	τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

Si

Si verò Optativus activus non sit in usu, non c.
cumflectuntur duæ personæ, ut, δυναίμην, δύνα,
δύναιτο. Sic in Subjunctivo, ἐὰν δύνωμαι, non δυν.
μαι.

Præter. perfect. & Plusquamperfect.

S.	τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο
D.	τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην
P.	τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Aoristus primus, τεθείην, ης, η.
Futurum primum, τεθησοίμην, οιο, οιτο.
Paulò post Futurum, τεθεισοίμην, οιο, οιτο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται
D.	ἐὰν τιθώμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον
P.	ἐὰν τιθώμεθα	τιθῆσθε	τιθῶνται.

Præt. perfect. & Plusquamperfect.

S.	ἐὰν τεθῶμαι	τεθῇ	τεθῆται
D.	ἐὰν τεθώμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον
P.	ἐὰν τεθώμεθα	τεθῆσθε	τεθῶνται.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, τίθεσθαι.
Præt. perfect & Plusquamperfect. τεθεῖσθαι.
Aoristus primus, τεθῆναι.
Futurum primum, τεθήσεσθαι.
Paulò post Futurum, τεθείσεσθαι.

PA-

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M. ὁ τιθέμενος	τοῦ τιθεμένου
F. ἡ τιθεμένη	τῆς τιθεμένης
N. τὸ τιθέμενον	τοῦ τιθεμένου.

Perfect. & Plusq. perfect. ὁ τεθειμένος, μένη, μένον.
Aoristus primus, ὁ τεθεὶς, έντος.
Futurum primum, ὁ τεθησόμενος.
Paulò post Futurum, ὁ τεθεισόμενος.

MEDIUM.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ἐθηκάμην, ω, ατο, sed ἄχρηστος.

Aoristus secundus.

S. ἐθέμην	ἔθεσο	ἔθετο
D. ἐθέμεθον	ἔθεσθον	ἐθέσθην
P. ἐθέμεθα	ἔθεσθε	ἔθεντο.

Formatur à Præterito Imperfecto Passivo, abjectâ duplicatione, ut, ἐτιθέμην, ἐθέμην: ἐδιδόμην, ἐδόμην.
Futurum primum, θήσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, non quidem valdè usitatus, θή-θηκάσθω.

Aoristus secundus.

S. θέσω & θοῦ	θέσθω
D. θέσθον	θέσθων
P. θέσθε	θέσθωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, θηκαίμην, αιο, αιτο.

Aoristus secundus.

S.	θείμην	θεῖο	θεῖτο
D.	θείμεθον	θεῖσθον	θείσθην
P.	θείμεθα	θεῖσθε	θεῖντο.

Futurum primum, θησοίμην, οιο, οιτο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ἐὰν θήκωμαι, ῃ, ηται.

Aoristus secundus.

S.	ἐὰν θῶμαι	θῇ	θῆται
D.	ἐὰν θώμεθον	θῆσθον	θῆσθον
P.	ἐὰν θώμεθα	θῆσθε	θῶνται.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primús, θήκασθαι.

Aoristus secundus, θέσθαι.

Futurum primum, θήσεσθαι.

PARTICIPIA.

Aoristus primus, ὁ θηκάμενος, η, ον.

Aoristus secundus.

M. ὁ θέμενος	τοῦ θεμένου
F. ἡ θεμένη	τῆς θεμένης
N. τὸ θέμενον	τοῦ θεμένου.

Futurum primum, ὁ θησόμενος, η, ον.

Exemplum Secundæ Conjugationis.

ACTIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S. ἵστημι	ἵστης	ἵστησι
D.	ἵστατον	ἵστατον
P. ἵσταμεν	ἵστατε	ἱστᾶσι.

Præteritum Imperfectum.

S. ἵστην	ἵστης	ἵστη
D.	ἵστατον	ἱστάτην
P. ἵσταμεν	ἵστατε	ἵστασαν.

Præteritum perfectum.

S. ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε
D.	ἑστάκατον	ἑστάκατον
P. ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι.

NOTA. Dicis ἕστακα pro ἕστηκα à Futuro, στήσω, ad differentiam Præmedii ἕστηκα, quod venit à verbo ἑστήκω.

Præteritum plusquamperfect. ἑστάκειν, εις, ει.

Aoristus primus, ἔστησα, ας, ε.

Aoristus secundus.

S. ἔστην	ἔστης	ἔστη
D.	ἔστητον	ἐστήτην
P. ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.

IMPE-

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἵσταθι ἱστάτω
D. ἵστατον ἱστάτων
P. ἵστατε ἱστάτωσαν.

Præt. perfect. & Plusquamperfect. ἕστακε, έτω.
Aoristus primus, στῆσον, άτω.

Aoristus secundus.

S. στῆθι στήτω
D. στῆτον στήτων
P. στῆτε στήτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἱσταίην ἱσταίης ἱσταίη
D. ἱσταίητον ἱσταιήτην
P. ἱσταίημεν ἱσταίητε ἱσταίησαν, & ἱ

Præt. perfect. & Plusquamperfect. ἑστάκοιμι, οι
Aoristus primus, στήσαιμι, αις, αι.

Aoristus secundus.

S. σταίην σταίης σταίη
D. σταίητον σταιήτην
P. σταίημεν σταίητε σταίησαν, &

Futurum primum, στήσοιμι, οις, οι.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν ἱστῶ ἱστᾷς ἱστᾷ
D. ἐὰν ἱστᾶτον ἱστᾶτον
P. ἐὰν ἱστῶμεν ἱστᾶτε ἱστῶσι.

Alii ἐὰν ἱστῶ, ῇς, ῇ.

Præter. perfect. & Plusquamperf. ἐὰν ἑστάκω, ῃς, ῃ.
Aoristus primus, ἐὰν στήσω, ῃς, ῃ.

Aoristus secundus.

S.	ἐὰν στῶ	στῇς	στῇ
D.		ἐὰν στῆτον	στῆτον
P.	ἐὰν στῶμεν	στῆτε	στῶσι.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ἱστάναι.
Perfect. & Plusquamperfect. ἑστακέναι.
Aoristus primus, στῆσαι.
Aoristus secundus, στῆναι.
Futurum primum, στήσειν.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M.	ὁ ἱστὰς	τοῦ ἱστάντος
F.	ἡ ἱστᾶσα	τῆς ἱστάσης
N.	τὸ ἱστὰν	τοῦ ἱστάντος.

Perfect. & Plusquamperf. ὁ ἑστακὼς, ότος.
Ionicè ἑσταὼς, deinde per Crasin ἑστὼς, ἑστῶσα. Sic γεγαὼς, γεγὼς: βε-, βεβὼς.
Aoristus primus, ὁ στήσας, αντος.

Aoristus secundus.

M.	ὁ στὰς	τοῦ στάντος
F.	ἡ στᾶσα	τῆς στάσης
N.	τὸ στὰν	τοῦ στάντος.

Futurum primum, ὁ στήσων, οντος.
Futuro secundo caret.

PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται
D.	ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον
P.	ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἱστάμην	ἵστασο	ἵστατο
D.	ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην
P.	ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

Præt. perfect. ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται, &c.
Præt. Plusquamperf. ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο.
Aoristus primus, ἐστάθην, ης, η.
Futurum primum, σταθήσομαι, ῃ, εται.
Paulò post Futurum, ἑστάσομαι, ῃ, εται,

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἵστασο & ἵστω	ἱστάσθω
D.	ἵστασθον	ἱστάσθων
P.	ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

Præt. perfect. & Plusq. perfect. ἕστασο, ἑστάσθω.
Aoristus primus, στάθητι, σταθήτω.
Aoristo secundo caret.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο
D.	ἱσταίμεθον	ἱσταῖσθον	ἱσταίσθην
P.	ἱσταίμεθα	ἱσταῖσθε	ἱσταῖντο.

Præt. perfect. & Plusquamperf.

S. ἐςαίμην ἐςαῖο ἐςαῖτο
D. ἐςαίμεθον ἐςαῖσθον ἐςαίσθην
P. ἐςαίμεθα ἐςαῖσθε ἐςαῖντο.
Aoristus primus, ςαθείην, ης, η.
Futurum primum, ςαθησοίμην, οιο, οιτο.
Paulò post Futurum, ἐςασοίμην, οιο, οιτο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν ἱςῶμαι ἱςᾷ ἱςάται
D. ἐὰν ἱςώμεθον ἱςᾶσθον ἱςᾶσθον
P. ἐὰν ἱςώμεθα ἱςᾶσθε ἱςῶνται.
Alii ἱςῶμαι, ἱςῇ, ἱςῆται: διδῶμαι, ῷ, ῶται.

Præt. perfect. & Plusquamperfect.

S. ἐὰν ἐςῶμαι ἐςᾷ ἐςᾶται
D. ἐὰν ἐςώμεθον ἐςᾶσθον ἐςᾶσθον
P. ἐὰν ἐςώμεθα ἐςᾶσθε ἐςῶνται.
Aoristus primus, ἐὰν ςαθῶ, ῇς, ῇ.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ἵςασθαι.
Præt. perfect. & Plusquamperfect. ἐςᾶσθαι.
Aoristus primus, ςαθῆναι.
Futurum primum, ςαθήσεσθαι.
Paulò post Futurum, ἐςάσεσθαι.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M. ὁ ἱστάμενος · τοῦ ἱσταμένου
F. ἡ ἱσταμένη · τῆς ἱσταμένης
N. τὸ ἱστάμενον · τοῦ ἱσταμένου.

Præt. perfect. & Plusq. perfect. ὁ ἑσταμένος, ένη, ...
Aoristus primus, ὁ σταθεὶς, ένος.
Futurum primum, ὁ σταθησόμενος, ου.
Paulò post Futurum, ὁ ἑστασόμενος, ου.

MEDIUM.

INDICATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ἐστησάμην, ω, ατο.
Aoristus secundus, ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο, &c.
Sed non est in usu in hoc verbo.
Futurum primum, στήσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, στῆσαι, στησάσθω.
Aoristus secundus, στάσο, στάσθω.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, στησαίμην, αιο, αιτο.
Aoristus secundus, σταίμην, αῖο, αῖτο.
Futurum primum, στησοίμην, οιο, οιτο.

SU-

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ἐὰν στήσωμαι, ῃ, ηται.

Aoristus secundus, ἐὰν στῶμαι, ῇ, ῆται.

INFINITVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, στήσασθαι.

Aoristus secundus, στάσθαι.

Futurum primum, στήσεσθαι.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ὁ στησάμενος, ου.

Aoristus secundus, ὁ στάμενος, ου.

Futurum primum, ὁ στησόμενος, ου.

EXEMPLUM TERTIÆ CONJUGATIONIS.

ACTIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	δίδωμι	δίδως	δίδωσι
D.		δίδοτον	δίδοτον
P.	δίδομεν	δίδοτε	διδοῦσι.

& Ionicè διδόασι.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω
D.		ἐδίδοτον	ἐδιδότην
P.	ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

Præteritum perfect. δέδωκα, ας, ε.
Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν, εις, ει.
Aoristus primus, ἔδωκα, ας, ε, pro ἔδωσα, à Futuro δώσω.

Aoristus secundus.

S. ἔδων	ἔδως	ἔδω
D.	ἔδοτον	ἐδότην
P. ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. δίδοτι	διδότω
D. δίδοτον	διδότων
P. δίδοτε	διδότωσαν.

Præt. perfect. & Plusquamperf. δέδωκε, δεδωκέτω
Aoristus primus, δῶκον, δωκάτω.
Aoristus secundus, δὸς, δότω.

OPTATIVUS.

Præsens & Præteritum Imperfectum.

S. διδοίην	διδοίης	διδοίη
D.	διδοίητον	διδοιήτην
P. διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν, καὶ διδ[illegible]

Præt. perfect. & Plusquamperf. δεδώκοιμι, οις,
Aoristus primus, δώκαιμι, αις, αι.

Aoristus secundus.

S. δοίην	δοίης	δοίη
D.	δοίητον	δοιήτην
P. δοίημεν	δοίητε	δοίησαν, καὶ δοῖ[illegible]

Atticè δῴην, δῴης, δῴη, &c.

Fu-

Futurum primum, δώσοιμι, οις, οι.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ
D.		ἐὰν διδῶτον	διδῶτον
P.	ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

Præt. perfect. & Plusquamperf. ἐὰν δεδώκω, ῃς, ῃ.

Aoristus primus, ἐὰν δώκω, ῃς, ῃ.

Aoristus secundus.

S.	ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ
D.		ἐὰν δῶτον	δῶτον
P.	ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, διδόναι.

Præt. perfect. & Plusquamperfect. δεδωκέναι.

Aoristus primus, δῶκαι.

Aoristus secundus, δοῦναι.

Futurum primum, δώσειν.

Futuro secundo caret.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M.	ὁ διδοὺς	τοῦ διδόντος
F.	ἡ διδοῦσα	τῆς διδούσης
N.	τὸ διδὸν	τοῦ διδόντος.

Præt. perfect. & Plusquamperfect. ὁ δεδωκὼς, ότος.

Aoristus primus, ὁ δώκας, άκαντος.

Aori-

Aoristus secundus, ὁ δοὺς, δοῦσα, δόν.
Futurum primum, ὁ δώσων, οντος.

PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται
D.	διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον
P.	διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἐδιδόμην	ἐδίδοσο	ἐδίδοτο
D.	ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην
P.	ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Præteritum perfect. δέδομαι, σαι, ται.
Præter. Plusquamperfect. ἐδεδόμην, ἐδέδοσο, το.
Aoristus primus, ἐδόθην, ης, η.
Paulò post Futurum, δεδόσομαι, ῃ, εται.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	δίδοσο	διδόσθω
D.	δίδοσθον	διδόσθων
P.	δίδοσθε	διδόσθωσαν.

Præter. perfect. & Plusquamperfect.

S.	δέδοσο	δεδόσθω
D.	δέδοσθον	δεδόσθων
P.	δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

Ai

Aoristus primus.

δόθητι δοθήτω.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο
D.	διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
P.	διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

Præt. perfect. & Plusquamperfect.

S.	δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο
D.	δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην
P.	δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

Aoristus primus, δοθείην, ης, η.

Futurum primum, δοθησοίμην, οιο, οιτο.

Paulò post Futurum, δεδοσοίμην, οιο, οιτο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται
D.	ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον
P.	ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

Præt. perfect. & Plusquamperfect.

S.	ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται
D.	ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον
P.	ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

Futurum primum, ἐὰν δοθῶ, ῇς, ῇ.

INFINITIVUS.

Præſ. & Imperfectum, δίδοσθαι.
Perfect. & Pluſquamperfect. δεδόσθαι.
Aoriſtus primus, δοθῆναι.
Futurum primum, δοθήσεσθαι.
Paulò poſt Futurum, δεδόσεσθαι.

PARTICIPIA.

Præſens & Imperfectum.

M.	ὁ διδόμενος	τοῦ διδομένου
F.	ἡ διδομένη,	τῆς διδομένης
N.	τὸ διδόμενον	τοῦ διδομένου.

Præt. perfect. & Pluſq. perf. ὁ δεδομένος, ένη, έν
Aoriſtus primus, ὁ δοθεὶς, έντος.
Futurum primum, ὁ δοθησόμενος.
Paulò poſt Futurum, ὁ δεδοσόμενος.

MEDIUM.

INDICATIVUS.

Præſens & Imperfectum, ut in Paſſivo.

Aoriſtus primus, ἐδωκάμην, ω, ατο, ſed ἄχρηστ

Aoriſtus ſecundus.

S.	ἐδόμην	ἔδοσο	ἔδοτο
D.	ἐδόμεθον	ἔδοσθον	ἐδόσθην
P.	ἐδόμεθα	ἔδοσθε	ἔδοντο.

IN

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, δῶκαι, δωκάσθω.

Aoristus secundus, δόσο, δόσθω.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, δωκαίμην, αιο, αιτο.

Aoristus secundus.

S.	δοίμην	δοῖο	δοῖτο
D.	δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην
P.	δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.

Futurum primum, δωσοίμην, οιο, οιτο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ἐὰν δώκωμαι, ῃ, ηται.

Aoristus secundus.

S.	ἐὰν δῶμαι	δῷ	δῶται
D.	ἐὰν δώμεθον	δῶσθον	δῶσθον
P.	ἐὰν δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, δώκασθαι.

Aoristus secundus, δόσθαι.

Futurum primum, δώσεσθαι.

PAR-

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ὁ δωκάμενος, ένη, ενον.
Aoristus secundus, ὁ δόμενος, ένη, ενον.
Futurum primum, ὁ δωσόμενος, η, ον.

EXEMPLUM QUARTÆ CONJUGATIONIS.

ACTIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι
D.		ζεύγνυτον	ζεύγνυτον
P.	ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνῦσι.

Pro quo dicimus ζευγνύουσι, & Ionicè ζευγνύασι.

NOTA. Quarta conjugatio caret reduplicatione: ut, ζεύγν ὀρέγνυμι, κεράννυμι, πετάννυμι, δῦμι, &c. Præterea υ vocalis ancep producitur.

Præteritum perfectum.

S.	ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ
D.		ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην
P.	ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Polysyllaba hujus Conjugationis non habent plura tempora, qua flectuntur more verborum in μι: sed, si quæ habent, ea formam B tonorum sequuntur: ut, ζευγνύω habet in Futuro ζεύξω, in Ao ἔζευξα, ab inusitato verbo ζεύγω. Dissyllaba verò habent etiam Aori secundum, eumque inflectunt, ut Præteritum Imperfectum: ut à δῦμι ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, &c. à κλῦμι, ἔκλυν, ἔκλυς, ἔκλυ.

I

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ζεῦγνυθι ζευγνύτω
D. ζεῦγνυτον ζευγνύτων
P. ζεῦγνυτε ζευγνύτωσαν.

Reliqua tempora finita ζεύγω.

Optativi & Subjunctivi præsens & Imperfectum in quartâ Conjugatione inflectuntur.

INFINITIVUS.

Præs. & Imperfectum, ζευγνῦναι.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M. ὁ ζευγνὺς τοῦ ζευγνύντος
F. ἡ ζευγνῦσα τῆς ζευγνύσης
N. τὸ ζευγνὺν τοῦ ζευγνύντος.

PASSIVUM.

Præsens & Imperfectum.

S. ζεύγνυμαι ζεύγνυσαι ζεύγνυται
D. ζευγνύμεθον ζεύγνυσθον ζεύγνυσθον
P. ζευγνύμεθα ζεύγνυσθε ζεύγνυνται.

Præteritum Imperfectum.

S. ἐζευγνύμην ἐζεύγνυσο ἐζεύγνυτο
D. ἐζευγνύμεθον ἐζεύγνυσθον ἐζευγνύσθην
P. ἐζευγνύμεθα ἐζεύγνυσθε ἐζεύγνυντο.

Cætera tempora desiderantur, nisi quis velit ea formare à verbo μι.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ζεύγνυσο	ζευγνύσθω
D.	ζεύγνυσθον.	ζευγνύσθων
P.	ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

INFINITIVUS.

Præs. & Imperfectum, ζεύγνυσθαι.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M.	ὁ ζευγνύμενος	τοῦ ζευγνυμένου
F.	ἡ ζευγνυμένη	τῆς ζευγνυμένης
N.	τὸ ζευγνύμενον	τοῦ ζευγνυμένου.

Sic & Medium verbum conjugatur.

ANOMALIA IN MI

CONJUGATIO VERBI

Substantivi εἰμὶ, *Sum.*

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	Εἰμὶ	εἶς καὶ εἶ	ἐστὶ
D.		ἐστὸν	ἐστὸν
P.	ἐσμὲν	ἐστὲ	εἰσὶ.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἦν	ἦς	ἦ vel ἦν
D.		ἦτον	ἤτην
P.	ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

lusquamperfectum passivum, ἤμην, ἦσο, ἦτο, &c. quod tamen quidam videtur potius esse Imperfectum medium.

Futurum.

S.	ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται & per syncopen ἔσται.
D.	ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον
P.	ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

Reliqua tempora desunt.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἔσο καὶ ἴσθι	ἔστω.
D.	ἔστον	ἔστων
P.	ἔστε	ἔστωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	εἴην	εἴης	εἴη
D.		εἴητον	εἰήτην
P.	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

& per syncopen, εἶμεν, εἶτε, εἶεν.

Futurum.

S.	ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο
D.	ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἐσοίσθην
P.	ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ
D.		ἐὰν ἦτον	ἦτον
P.	ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, εἶναι.
Futurum primum, ἔσεσθαι.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

M.	ὁ ὤν	τοῦ ὄντος
F.	ἡ οὖσα	τῆς οὔσης
N.	τὸ ὄν	τοῦ ὄντος.

Futurum.

M.	ὁ ἐσόμενος	τοῦ ἐσομένου
F.	ἡ ἐσομένη	τῆς ἐσομένης
N.	τὸ ἐσόμενον	τοῦ ἐσομένου.

VARIATIO INFLEXIONIS VER[BI] SUBSTANTIVI εἰμὶ SECUNDUM DIALECTOS

INDICATIVUS.

Præsens.

εἰμὶ] Deducitur ab ἔω: scil. ε mutatur in η, ad differentiam ve[rbi] quod idem est cum φημὶ, dico. Itaque ut penultima sit longa, ε [absque] jota, Dores dicunt ἐμμί.

εἶς ἢ εἶ] Atticè εἶ: Doricè ἐσσὶ, ἐστὶ] Doricè ἐντί.

ἐσμὲν] Doricè εἰμὲς: Poëticè εἰμὲν & ἐμὲν.

ἐστὲ] Poëticè ἐτὲ, εἰσὶ] Ionicè ἔασι: Doricè ἐντι.

Imperfectum.

ἦν] Ionicè ἔα & per ἔκτασιν ἦα. & in 3. persona ἦε, Atticè ἦ
Poëticè ἔω & ἤω item ἔον, & ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε.

ἦς] Æol. ἦσθα & ἔησθα. Poët ἔης, & per crasin, εἶς. Ion. ἔας.

ἦ vel ἦν] Doricè ἦς: Poëticè ἔω, ἤω, ἔσκε.

ἦτον, ἤτην] per pleonasmum literæ σ, ἦστον, ἤστην, vel ἔστον, ἔστην.

ἦμεν] Doricè ἦμες.

ἦσαν] & per συστολὴν, ἔσαν: ac rursum per ἔκτασιν, ἔασαν.

Futurum.

σομαι] Doricè ἐσοῦμαι, & σεῦμαι, Poëticè ἔσσομαι.
ται] Ion. ἔσεαι: & ἔσσεαι: Dor. ἐσῆ. Poët. ἔσσῃ: Atticè ἔσῃ.
σεται] Dor. ἐσεῖται, & geminato σ, ἐσσεῖται: Poëtice ἔσσεται.

IMPERATIVUS.

ἴσω] invenitur etiam ἤτω pro ἴσω, à verbo Barytono ἔω, quod habet Imperativo ἔε, ἐέτω, & per crasin, ἤτω.

OPTATIVUS.

εἴην] Poët. ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, &c. more Baryton. à verbo ἔω.

SUBJUNCTIVUS.

ὦ] Ionice ἔω, ἔῃς, ἔῃ, &c. Poëtice εἴω, εἴῃς, εἴῃ.
ἦς] Æolice ἦσθα.
ᾖ] Ionice etiam dicitur ἦσι, vel ἔησι.
ὦσι] vel ἔωσι.
NOTA. Quidam huic Subjunctivo etiam tribuunt Aoristum primum ...um, ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσεται, &c.

INFINITIVUS.

εἶναι] Atticè ἔμεναι, & ἔμμεναι: Ionice ἔμεν: Dorice ἦμεν.

PARTICIPIA.

ὤν] Ionice ἐὼν ἐοῦσα, ἐόν: Æolice εἰς, ἔντος: εἶσα, εἴσης: ἔν, ἔντος: ...ν, παρέντος.

De εἶμι, à verbo ἔω, quod est πορεύομαι, vado.

INDICATIVUS ACTIVUS.

Præsens.

εἶς vel εἶ	εἶσι
ἴτον	ἴτον
ἴτε	ἴσι, *& Ionicè* ἴασι.

Præteritum Imperfectum.

S.	εἶν	εἶς	εἶ
D.		ἴτον	ἴτην
P.	ἶμεν	ἴτε	ἴσαν.

Imperfectum Medium.

ἱέμην, ἵετο, ἵετο, deducitur ab ἵημι, unde etiam Imperativ. ἵεσο, ἱέ Infinitiv. ἵεσθαι: Item Participium ἱέμενος.

Perfectum inusitatum, εἶκα.

Plusquamperfectum, εἴκειν, Atticè ἥκειν.

Perfectum Medium.

εἶα, à quo ἦα & διαλύσει, ἤια, ας, ε.
In plurali ἤαμεν, & per syncopen ἦμεν.

Plusquamperfectum Medium.

S.	ᾔειν	ᾔεις	ᾔει
D.		ᾔειτον	ᾐείτην
P.	ᾔειμεν	ᾔειτε	ᾔεισαν & ᾔεσαν per syst

Aoristus primus ἄχρηστος.

S.	εἶσα	εἶσας	εἶσε
D.		εἴσατον	εἰσάτην
P.	εἴσαμεν	εἴσατε	εἶσαν, & ἦσαν.
			unde ᾖσαν.

Aoristus secundus.

S.	ἴον	ἴες	ἴε
D.		ἴετον	ἰέτην
P.	ἴομεν	ἴετε	ἴον

Reperitur etiam Aoristus secundus ἦιν: unde ἄπιω, abii: & εἶον, εἶες, &c. Et Atticè ε in η mutando, ἦον, ἦες, ἦε.

Futurum primum, ἄχρηστον.

εἴσω, εἴσεις, &c. pro eo utimur Præsenti.

Invenitur tamen Futur. medium εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται.

I

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἴθι & εἶ	ἴτω
D.	ἴτον	ἴτων
P.	ἴτε	ἴτωσαν.

OPTATIVUS.

ἴοιμι, εἴης, εἴη, &c. *sed in usu non est, quemadmodum nec Subjunctivus*, ἐὰν ἴω.

Aoristus secundus Optativi, ἴοιμι, οις, οι.

INFINITIVUS.

Præs. & Imperf. ἴναι, vel εἶναι, ἰέναι.
ἀπὸ τοῦ ἵημι, unde ἀπιέναι, προσιέναι.
Atticè ἴμεναι, & ἰέμεναι. Doricè ἴμεν, & ἴμεν.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum, ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν.
Alii volunt esse Aoristum secundum formatum ab Indicativo ἴον, &c.
Reperitur etiam ἱέμενος, ἀπὸ τοῦ ἵημι.

De ἵημι, ab ἕω, hoc est, Mitto.

INDICATIVUS ACTIVUS

Præsens.

S. ἵημι	ἵης	ἵησι
D.	ἵετον	ἵετον
P. ἵεμεν	ἵετε	ἱεῖσι.

Ionicè vero ἱέασι, & per crasin Atticam ἱᾶσι.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἵην	ἵης	ἵη
D.		ἵετον	ἱέτην
P.	ἵεμεν	ἵετε	ἵεσαν.

Vel ἵεον, ἵουν, ἵεες, ἵεις, &c. à primitivo ἱέω, & ut verbum circumflexum conjugatur.

Præteritum perfectum.

εἶκα εἶκας εἶκε, &c. per ει p[…] ἧκα per η, ad differentiam Aoristi primi ἧ[…] Compositum ἀφεῖκα. *Atticè* ἀφέωκα.

Præteritum plusquamperfectum.

εἵκειν εἵκεις εἵκει, &c.

Aoristus primus.

ἧκα, ἧκας, ἧκε, sicut ἔθηκα, pro ἧκα. Composi[…] ἀφῆκα, ἀνῆκα, μεθῆκα.

Et Atticè ἀφέηκα, ἀνέηκα.

Aoristus secundus.

S.	ἧν	ἧς	ἧ
D.		ἕτον	ἕτην
P.	ἕμεν	ἕτε	ἕσαν.

Futurum.

ἥσω ἥσεις ἥσει, sicut θήσω

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S.	ἵεθι	ἱέτω
D.	ἵετον	ἱέτων
P.	ἵετε	ἱέτωσαν.

P[…]

Perfect. & Plusquamperfect. εἷκε, εἱκέτω: inusitat.
Aoristus primus, ἧκον, ἀχερης@.
Aoristus secundus, ἓς, ἕτω, ἕτον, &c.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἱείην	ἱείης	ἱείη
D.	ἱείητον	ἱειήτην
P. ἱείημεν	ἱείητε	ἱείησαν.

Poëticè, ἕοιμι, ἕοις, ἕοι, &c.

Præt. perfect. & Plusquamperf.

S. εἵκοιμι	εἵκοις	εἵκοι, &c.

Aoristus primus, ἀχερης@.

Aoristus secundus.

S. εἵην	εἵης	εἵη
D.	εἵητον	εἱήτην
P. εἵημεν	εἵητε	εἵησαν.

Futurum primum.

S. ἥσοιμι	ἥσοις	ἥσοι, &c.

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

ἂν ἱῶ	ἱῇς	ἱῇ, &c.

Præter. perfect. & Plusquamperfect.

ἐὰν εἵκω	εἵκῃς	εἵκῃ, &c.

Aoristus secundus.

ἐὰν ὧ ᾗς ᾗ, καὶ διαλύσει, ἐὰν ἕω: καὶ πλεονασμῷ, ἐὰν εἵω, &c.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ἱέναι.
Atticè ἱέμεναι, Ionicè ἱέμεν.
Perfect. & Plusquamperfect. εἱκέναι.
Aoristus primus non est in usu.
Aoristus secundus, εἶναι.
Atticè & Doricè, ἕμεναι. Ionicè ἕμεν.
Futurum primum, ἥσειν.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum, ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος.
Præt. perfect. & Plusq. perf ὁ εἱκὼς, εἱκότος.
Aoristus primus non est in usu.
Aoristus secundus, ὁ εἷς, τοῦ ἕντος: ἡ εἷσα, τῆς εἵσης
ἓν, τοῦ ἕντος.
Futurum primum, ὁ ἥσων, οντος.

PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	ἵεμαι	ἵεσαι	ἵεται
D.	ἱέμεθον	ἵεσθον	ἵεσθον
P.	ἱέμεθα	ἵεσθε	ἵενται.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἱέμην	ἵεσο	ἵετο
D.	ἱέμεθον	ἵεσθον	ἱέσθην
P.	ἱέμεθα	ἵεσθε	ἵεντο.

Præteritum perfectum.

ἧμαι εἷσαι εἷται, &c. In tertiâ plurali εἷνται: sic & composita ἀφεῖνται.

Præteritum plusquamperfectum.

εἵμην εἷσο εἷτο.

Aoristus primus.

ἕθην ἕθης ἕθη. Dicimus etiam εἵθην: unde ἀφείθην, & ἀφέθην.

: sic reliqua tempora formabis juxta regulas, quæ habentur in ...

MEDIUM.

INDICATIVUS.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.

Aoristus primus, ἡκάμην, ἧκω, ἧκατο, &c.

Aoristus secundus.

S. ἕμην	ἕσο	ἕτο
D. ἕμεθον	ἕσθον	ἕσθην
P. ἕμεθα	ἕσθε	ἕντο.

Futurum primum, ἥσομαι, &c.

IMPERATIVUS.

Aoristus secundus, ἕσο, ἕσθω, &c.

OPTATIVUS.

Aoristus secundus, εἵμην, εἷο, εἷτο, &c.

SUBJUNCTIVUS.

Aoristus secundus, ἐὰν ὧμαι, ᾗ, ἧται.

INFI-

INFINITIVUS.

Aoristus secundus, ἕσθαι.

PARTICIPIA.

Aoristus secundus, ἕμβυ@, ἑμβύν, ἕμβυον.

De ἵημι, quod est, ἐπιθυμέω, Cupio.

ἵημι, ἵης, ἵησι, &c. ab ἱέω, ἰῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc desidero, formatur regulariter, sicut præcedens ἵη quod est mitto, sed in Activo non est in usu.

In Passivo verò Præsenti & Imperfecto tantùm tatum est, & inflectitur juxta τίθεμαι: ut, ἵεμ ἵεσαι, ἵεται, &c.

Imperfectum, ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Sic compositu ἐφίεμαι, ἐφιέμην.

De ἧμαι, quod est, Sedeo.

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	ἧμαι	ἧσαι	ἧται
D.	ἥμεθον	ἧσθον	ἧσθον
P.	ἥμεθα	ἧσθε	ἧνται.

Et Ionicè ἕαται: In Carmine εἵαται.

Formatur ab ἕω: unde ἑέω, ἕημι, ἕεμαι, & ci ἧμαι per η, pro εἷμαι per ει, quod est Perfectum pa vum ab ἵημι.

Sic compositum κάθημαι, κάθησαι, κάθηται.

Præteritum Imperfectum.

ἥμην ἧσο ἧτο, &c.

Compositum, ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο.

NOTA. Ab ἕεμαι fit Imperfectum ἑέμην sine augmento: in tertia pl li ἕατο, & εἵατο: Ionicè ἕατο, Poëticè εἵατο.

IMPERATIVUS.

ἧσο ἥσθω.

Compositum, κάθησο, καθήσθω. Item κάθου pro κάθησο.

INFINITVUS.

ἧσθαι καθῆσθαι.

PARTICIPIA.

ἥμενος καθήμενος.

Sic κεῖμαι, jaceo, à κέω, κεέω, κέημι, κέεμαι, & crasi κεῖμαι. Imperfectum, ἐκείμην, εισο, ειτο. Futurum, κείσομαι, η, εται. Infinitivus, κεῖσθαι. Composita, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι, &c.

De ἴσημι, quod est, Cognosco.

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	ἴσημι	ἴσης	ἴσησι
D.		ἴσατον	ἴσατον

P. ἴσαμεν vel ἴσμεν, Doricè ἴδμεν: ἴσατε, ἴστε: ἴσασι non ἰσᾶσι, ut ἱστᾶσι.

Derivatur autem ab ἰσάω, ἰσῶ, & est secundæ conjugationis verborum in μι.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἴσην	ἴσης	ἴση
D.		ἴσατον	ἰσάτην
P.	ἴσαμεν	ἴσατε	ἴσασαν.

Et per syncopen ἴσαν, [ἴσαν] Doricè ἴσαν: & cum augmento Attico ᾔσαν & ᾔσαν.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἴσαθι,	ἰσάτω	*Et per*	ἴσθι,	ἴσω,	
D. ἴσατον,	ἰσάτων	*synco-*	ἴστον,	ἴστων,	
P. ἴσατε,	ἰσάτωσαν.	*pen:*	ἴστε,	ἴστωσαν & ἴσω	

PARTICIPIA.

ὁ ἴσας ἡ ἴσασα τὸ ἴσαν.

PASSIVUM.

ἴσαμαι ἴσασαι ἴσαται. Et per Pleonasmum literæ τ, ἴσταμαι: unde compositum, ἐπίσταμαι ἐπίστασαι, ἐπίσταται.

Ἴσασαι] Dicitur etiam ἴσῃ: unde ἐπίσῃ, pro ἐπίστασαι.

Præteritum Imperfectum.

ἐπιστάμην ἐπίστασο ἐπίστατο, &c.

ἐπίστασο] Ionicè ἐπίστεο: per crasin ἐπίστω.

Futurum, ἐπιστήσομαι.

De φημὶ, quod est, Dico.

Φημὶ derivatur a φάω, nec suscipit reduplicationem

INDICATIVUS.

Præsens.

S.	φημὶ	φὴς	φησὶ
D.		φατὸν	φατὸν
P.	φαμὲν	φατὲ	φασὶ pro φᾶσι.

Doricè φαμὶ, φὰς, φατὶ: in tertia plurali φαντὶ.

φημὶ] Et per ἀφαίρεσιν, ἡμὶ, ἦς, ἠσὶ, & ἠτὶ.

I

Præteritum Imperfectum.

S.	ἔφην	ἔφης	ἔφη
D.		ἔφατον	ἐφάτην
P.	ἔφαμεν	ἔφατε	ἔφασαν.

Et per syncopen, ἔφαν.

ω] sine augmento, φῆν, φῆς, φῆ: per Aphæresin ἦν, ἦς, ἦ.

Aoristus primus.

ἔφησα ἔφησας, &c. à φήσω.

Aoristus secundus.

S.	ἔφην	ἔφης	ἔφη
D.		ἔφητον	ἐφήτην
P.	ἔφημεν	ἔφητε	ἔφησαν.

Futurum.

φήσω φήσεις φήσει, &c.

oricè autem φασῶ, φασεῖς, φασεῖ.

OPTATIVUS.

φαίην φαίης φαίη, &c.

SUBJUNCTIVUS.

ἐὰν φῶ φῇς φῇ.

INFINITIVUS.

φάναι per ά acutum, ad differentiam Aoristi secundi, ναι à φαίνω.

oristus secundus Medius, ἐφάμην, ἔφασο, &c.

unc Infinitivus φάσθαι, & Participium φάμενος. Compositum, παρα-ος, & Poëticè παρφάμενος.

Reliqua omnia sequuntur inflexionem verborum μι, sed in usu non sunt.

Hactenus de Verbis.

Exem-

Exempla Conjugationum.

CONJUGATIONES BARYTONÆ

PRIMA CONJUGATIO.

τρίβω, *tero.*
βλάπτω, *noceo.*
τρέπω, *verto.*
λείπω, *linquo.*
γράφω, *ſcribo.*
τρέφω, *nutrio.*
φλύφω, *ſculpo.*
τύπτω, *verbero.*
θάπτω, *ſepelio.*
σκάπτω, *fodio.*
καλύπτω, *operio.*
κρύπτω, *abſcondo.*

στίλβω, *reſplendeo.*
τέρπω, *delecto.*
πέμπω, *mitto.*
βλέπω, *video.*
ἀλείφω, *ungo.*
στρέφω, *verto.*
στέφω, *circundo, corono*
ὄπτω, *video.*
βάπτω, *tingo, lavo.*
κόπτω, *cædo.*
κλέπτω, *furor.*

SECUNDA CONJUGATIO.

λέγω, *dico.*
τρώγω, *comedo.*
ψέγω, *vitupero.*
θέλγω, *demulceo.*
δήκω, *mordeo.*
θήγω, *exacuo.*
ἕλκω, *traho.*
ψήχω, *frigefacio.*
λήγω, *deſino.*
τίκτω, *pario.*

ἄγω, *ago.*
φεύγω, *fugio.*
πνίγω, *ſuffoco.*
πλέκω, *plico.*
τήκω, *macero, liquefa*
ἐρύκω, *detineo.*
τρέχω, *curro.*
βρέχω, *pluo, irrigo.*
ἄρχω, *incipio, impero.*

TERTIA CONJUGATIO.

ι, *cano.*
τω, *perficio.*
θω, *persuadeo.*
θω, *populor, vasto.*
ἐρείδω, *fulcio.*
πλήθω, *impleo.*
ὤθω, *expello.*
κεύθω, *occulto.*

QUARTA CONJUGATIO.

ζω, *ludo.*
ίζω, *contumeliâ afficio.*
ζω, *definio.*
ζω, *dico.*
ίσσω, *fingo.*
σσω, *plico.*
σω, *verto.*
ύττω, *prædico.*
ττω, *ordino.*
ἁγιάζω, *sanctifico.*
καθαρίζω, *mundo.*
εἰκάζω, *assimulo.*
ὀρύσσω, *fodio.*
ἀΐσσω, *impello.*
πάσσω, *spargo, tingo.*
ἀλλάττω, *muto.*
πράττω, *facio.*
σφάττω, *jugulo.*

QUINTA CONJUGATIO.

λω, *cano.*
λω, *mitto.*
γέλλω, *nuncio.*
ω, *distribuo.*
μω, *sono, fremo.*
ίνω, *judico.*
ίνω, *inclino.*
είρω, *semino, sero.*
είρω, *congrego.*
ίρω, *gaudeo.*
μνω, *laboro.*
τίλλω, *evello.*
τέλλω, *orior.*
ὀφείλω, *debeo.*
δέμω, *ædifico.*
φαίνω, *luceo, appareo.*
τείνω, *tendo.*
εὐθύνω, *corrigo, dirigo.*
σύρω, *traho.*
αἴρω, *tollo.*
τέμνω, *seco.*

SEXTA CONJUGTAIO.

τίω, *honoro, ſacrifico.*
λύω, *ſolvo.*
δεικνύω, *oſtendo.*
μεθύω, *inebrio.*
χόω, *contriſto, offendo.*
καίω, *ardeo.*
παύω, *ceſſo.*
κλείω, *claudo.*
ἀληθεύω, *vera loqnor.*
ἀγορεύω, *concionor.*
οἴω, *puto.*
πρίω, *ſeco.*
πτύω, *ſpuo.*
κωλύω, *prohibeo.*
ῥώω, *firmo.*
παίω, *ferio.*
ψαύω, *tango.*
σείω, *concutio.*
ἱππεύω, *equito.*
πιςεύω, *credo.*
νομεύω, *paſco.*
κρέω, *pulſo.*

CONJUGATIONES CIRCUMFLEX

PRIMA CONJUGATIO.

φιλέω, *amo.*
καλέω, *voco.*
κινέω, *moveo.*
τιμωρέω, *ulciſcor.*
φοβέω, *terrefacio.*
ἐλεέω, *miſereor.*
γρηγορέω, *vigilo.*
λοιδορέω, *convicior.*
τελέω, *perficio.*
πονέω, *laboro.*
ἀδικέω, *injuria afficio.*
πλουτέω, *diteſco.*
κρατέω, *vinco.*
δουπέω, *ſtrepo.*
ἠχέω, *reſono.*
λυπέω, *triſtitia afficio.*

SECUNDA CONJUGATIO.

γελάω, *rideo.*
τιμάω, *honoro.*
ὁράω, *video.*
βοάω, *clamo.*
πηδάω, *ſalto.*
ἀγαπάω, *diligo.*

πατάω, decipio,
ωτάω, interrogo.
ιπανάω, insumo.
ιλάω, quatio.
ννάω, genero.
ἀλοάω, verbero, trituro.
πλανάω, erro.
νικάω, vinco.
κολλάω, conglutino.

TERTIA CONJUGATIO.

ρυσόω, inauro.
ὀμόω, juro.
κριβόω, diligenter cognosco.
υρόω, abrogo, irritum facio.
ληρόω, impleo.
φλόω, excæco.
εβαιόω, firmo.
ηρόω, devinco, subigo.
υκνόω, denso.
τρόω, redimo.
οιόω, assimilo.
ἐρημόω, desolo.
ὀρθόω, dirigo.
δηλόω, manifesto.
γυμνόω, nudo.
κληρόω, sortior.
μαστιγόω, flagello.

ADVERBIUM.

ΕΠΙΡΡΗΜΑ.

Da significationes Adverbiorum.

Adverbia sunt vel Temporis, ut, νῦν, τότε, πότε, ἤδε, σήμερον, αὔριον, χθὲς, &c.
Loci, ἐνταῦθα, ἐκεῖθεν, δεῦρο, ἄνω, κάτω, ἔξω, ἔσω, &c.
Qualitatis, εὖ, καλῶς, ἑλληνιστὶ.
Quantitatis, ἅπαξ, δὶς, πολλάκις.
Congregandi, ἅμα, ὁμοῦ, συλλήβδην.
Separandi, ἄνευ, χωρὶς.
Similitudinis, ὡς, ὥσπερ, καθάπερ.

Comparationis, μᾶλλον, ἧττον.
Ordinis, πρῶτον, πρότερον, εἶτα, ἔπειτα, ἐφεξῆς
Affirmandi, δηλαδὴ, πάντως.
Jurandi, νὴ, ναὶ.
Negandi, ὂ, ὀδαμῶς, ἥκιστα.
Dubitandi, ἴσως, τάχα, τυχὸν.
Prohibendi, μηδαμῶς, μὴ.
Interrogandi, πόθεν, ποῖ, ποῦ, πῶς.
Optandi, εἴθε.
Et ſimiles aliæ ſignificationes, quarum varietat
frequens lectio ſuppeditabit.

Huc etiam pertinent Interjectiones.

Admirandi, ὦ, φεῦ, βαβαὶ.
Exclamandi, ἆ, ὦ, ἰὸ, ἰώ.
Dolendi, οἴμοι, φεῦ, ἰώ.
Comminandi, ὀαὶ, & ſimiles.

Species.

Quot ſunt ſpecies Adverbiorum?

Duæ: Primitiva, ut νῦν, εὖ, ἅπαξ, &c.
Derivativa, ut καλῶς, ἑτέρωθεν, &c.

Observationes.

I. Adverbia qualitatis in ως, fiunt a Genitivo p
rali nominum adjectivorum, mutando ν in ς: ut
κακῶν, κακῶς, male: τῶ ἡδέων, ἡδέως, libenter.

II. D

II. *De Adverbiis localibus.*

Adverbia ſignificant motum in loco, quæ deſi-
nt in θι, ut οὐρανόθι, id eſt, ἐν οὐρανῷ: ἀγρόθι, id eſt,
ἀγρῷ, & in σι, ἀθήνησι, Athenis.
De loco ſignificant, quæ in θεν deſinunt: ut, οὐρανό-
, id eſt, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ: ἀγρόθεν, id eſt, ἐκ τοῦ ἀγροῦ:
ἴνηθεν, πάντοθεν, ἄλλοθεν.
Ad locum, quæ deſinunt in δε, σε, vel ζε, ut, οὐρανόν-
, καὶ οὐρανόσε, id eſt, εἰς τὸν οὐρανόν: ἀθήναζε, Athenas.
ἀγρόνδε καὶ ἀγρόσε, πάντησε, ἄλλοσε.

COMPARATIO.

Quomodo Adverbia comparantur?

φρονίμως, φρονιμωτέρως, φρονιμωτάτως: μάλα facit
λον, μάλιστα: πέραν, περαιτέρω, περαιτάτην. Atque
æci frequentiùs utuntur Neutris pro Adverbiis,
àm ipſis Adverbiis. Fiunt autem à quibuſdam
lverbiis Nomina Comparativa, & Superlativa,
ab

ἄνω	ἀνώτερος	ἀνώτατος.
κάτω	κατώτερος	κατώτατος.
ἔξω	ἐξώτερος	ἐξώτατος.
πόῤῥω	πορῥώτερος	πορῥώτατος.
ἐγγὺς	ἐγγύτερος	ἐγγύτατος.
	vel ἐγγίων	ἔγγιστος.
πάλαι	παλαίτερος	παλαίτατος.

CONJUNCTIO.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ.

Da significationes Conjunctionum.

Conjunctionum aliæ sunt
Copulativæ, ut μὲν, δὲ, τὲ, καὶ, ἀλλά.
Disjunctivæ, ut ἢ, ἤτοι.
Continuativæ, εἰ, εἴπερ.
Subcontinuativæ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ.
Causales, ἵνα, ὅπως, γὰρ, ὅτι, διότι.
Rationales, ἄρα, οὖν, τοίνυν, τοιγαροῦν.
Dubitativæ, ἆρα, μῶν, μὴ.
Expletivæ, δὴ, μὴν, ποῦ, περ, γε, τοι.
Adversativæ, ὅμως, καίτοι, καίπερ, ἔμπης, ε

PRÆPOSITIO.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ.

Quomodo dividuntur Præpositiones?

In Monosyllabas, & Dissyllabas.

Quot sunt Monosyllabæ?

Sex: ἐν, εἰς, vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σ

Quot sunt Dissyllabæ?

Duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Sunt etiam Præpoſitiones quædam Inſeparabiles, æ extra compoſitionem fere nihil ſignificant. In npoſitione autem intentionem vel privationem ɔent.

I. Intendendi, ut ἀει, ἐει, ζα, λι: ἀείδηλος, valmanifeſtus: ἐείδουπος, valdè ſonans: ζάκοτος, valiracundus: ζάθεος, admodùm divinus: λιπόνηρος, dè improbus, quaſi λίαν πονηρός.

II. Privandi, ut α & νη: ἀθάνατος, immortalis: ερος, ſine cornibus.

COMPARATIO.

Quæ Præpoſitiones comparantur?

πρὸ	πρότερος	πρότατος, καὶ πρῶτος.
ὑπὲρ	ὑπέρτερος	ὑπέρτατος.

De conſtructione Præpoſitionum habes in primâ parte, & in ratione Syntaxeos.

FINIS

Octo partium Orationis.

RATIO SYNTAXEO[S] APUD GRÆCOS.

I. SYNTAXIS NOMINUM.

Σύνταξις, id eſt, Conſtructio, eſt ratio conjung[en]darum vocum, ſeu faciendæ orationis.

Eſt autem duplex: Regularis ſive ſimplex, ἀπ[λῆ]; Irregularis ſive Figurata, ἐσχηματισμένη.

Regularis eſt, quæ communem loquendi conſ[ue]tudinem ſequitur: ut, ὁποῖα μὲν τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπι[τη]δεύματά ἐστι, τοιοῦτο καὶ τὸ φρόνημα ἔχουσι, *qualia quid[em] hominum ſtudia ſunt, talem etiam animum habent.*

Irregularis eſt, quæ à communi loquendi conſ[ue]tudine recedit: ut, τούτε τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα, [καὶ] τὸ φρόνημά ἐστιν ὅμοια, *& hominum ſtudia, & anim[i] ſunt ſimilia.*

I. Regula Generalis.

Adjectiva concordant cum Subſtantivis in num[e]ro, genere & caſu: ut,

καλὸς ὁ θησαυρὸς, παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ, χάρις ὀφειλομ[ένη]
præclarus theſaurus apud virum bonum gratia debita.

μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν, ἢ πλοῦτον ἄδικον, ma[gis] amplectere juſtam paupertatem, quam divitias injuſta[s].

EXCEPTIO.

Adjectiva nonnunquam genere diſcordant à ſu[b]ſtantivis, poſita ſubſtantivè in Neutro genere: [ut,]

ἀπ

ἄπιστον οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς, *res infida, ut nor, est Rebuspub. liberis, tyrannis.*

βδελυρὸν, λήθη χαρίτων: *odiosa res est, oblivio bene-orum.*

OBSERVATIO.

I. Quando duo Adjectiva concurrunt, alterum in-it naturam Substantivi: ut,

φίλος σπουδαῖος, *amicus honestus.*

νέος καλὸς ἄγαμος, *Juvenis bonus & cælebs.*

II. Quandoque duo Substantiva sic eodem casu ncurrunt, ut alterum adjectivè sit sumendum: ut,

ἡ τυχὴ σωτὴρ, id est, σωτήριος *fortuna salutaris.*

ἄνθρωπος ὑβριστὴς, id est, ὑβριστικὸς, *homo contu-liosus.*

II. Regula Generalis.

Relativa cum Correlativis, & Interrogativa cum edditivis conveniunt genere & numero, casu verò n semper: nam is sequenti verbo respondet: ut,

1. Relat. τοιαύτας ἕξουσι τὰς βασιλείας, οἵαπερ ἂν τὰς τῶν γνώμας παρασκευάσωσι, *talia habebunt regna, ales animas suas conformarint.*

τοιοῦτος γίνου περὶ σοῦ γονεῖς, οἵους ἂν εὔξαιο περὶ σε-τὸν γενέσθαι, τοὺς σαυτοῦ παῖδας, *talis esto erga parentes, ales optaveris erga teipsum esse tuos liberos.*

2. Interrogat. τί οἱ ἄνθρωποι, θεοὶ θνητοί. τί δ' οἱ θεοί; θρωποι ἀθάνατοι, *quid sunt homines? dii mortales: quid tem dii? homines immortales.*

ποῖα δέ τις τὴν ὄψιν; λευκὴ μὲν, ἀπαλὴ δὲ, *qualis erat cie? candida quidem, sed tenera.*

τίνος ἐστὶν ὁ λόγος; ἐμὸς, *cujus est oratio? mea.*

GENITIVUS CUM NOMINE.

I. Regula.

Subſtantivum cum ſubſtantivo Genitivo caſu j gitur: ut,

ὁ πλοῦτος τῆς κακίας μᾶλλον, ἢ καλοκαγαθίας ὑ ρέτης ἐστὶ, *divitiæ pravitatis potiùs, quam probitatis ministræ ſunt.*

ἀρχὴ μὲν φιλίας ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος, *pri pium quidem amicitiæ laus eſt, inimicitiæ verò reprehe*

APPENDIX.

Adjectiva, ſubſtantivè poſita plerunque in neu genere, ſimiliter Genitivum adſciſcunt: ut,

εἰς πᾶν περιελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πράγμα id eſt, εἰς πᾶσαν μοχθηρίαν, *in omnem pervenerunt vitatem res præſentes.*

εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας, ἢ παρανοίας, id eſt, εἰς ταύ μωρίαν, *in eam deveniſtis ſtultitiam, vel amentiam*

NOTA. Id valdè uſitatum eſt cum Articulo: ut,

τὰ τῆς τροφῆς εἰς στενὸν κατέστησαν τοῖς ξένοις, ratio commeatus in angu redacta eſt peregrinis militibus.

αἰσχρὸν, τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων, τοὺς δὲ παῖδας μ μιμεῖσθαι τοὺς σπουδαίους τῶν γονέων, turpe eſt, pictores quidem exprimere chra animalia, liberos autem non imitari præclaros parentes.

II. Regula.

Subſtantiva geminum admittunt Genitivum in quæ ad laudem vel vituperium pertinent: ut,

ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, *Vir magnæ virtutis.*

ἄνθρωπος πονηροῦ κόμματος, *homo malæ notæ.*

NOTA. Idem per Nominativum & Dativum effertur: ut, ἀνὴρ ἀρετῇ, Vir magnus virtute.

lem per Nominat. & Accusat. συνεκδοχικῶς: ut, ἀνὴρ μέγας ἀρετὴν, Vir magnus virtutum, id est, secundum virtutum.

III. Regula.

Adjectiva, quæ desiderium, notitiam, dignitatem, piam, aut contrà significant, Genitivum admit- nt: ut,

1. Desiderii: φιλομαθὴς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων, *diosus Græcarum disciplinarum.*

ἀμελὴς τῶν μουσῶν, *negligens Musarum.*

ἀνόρεκτος αἰσχρᾶς ἡδονῆς, *non appetens turpem volu- ptatem.*

2. Notitiæ: ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων, *peritus li & certaminum.*

ὁ νέος ἄπειρος τῶν κατὰ τὸν βίον πράξεων, *adolescens impe- us actionum vitæ.*

3. Dignitatis: πολλοῦ ἀξία γυνὴ, *magni pretii mulier.* τὸ ψήφισμα οὐδενός ἐστιν ἄξιον, *decretum nullius est menti.*

ἀνάξιος τῆς ὑπαρχούσης εὐδαιμονίας, *indignus præ- nti felicitate.*

4. Copiæ: πλείη γαῖα κακῶν, *plena terra malorum.* πλούσιος, εὔπορος, ἐνδεὴς χρημάτων, *dives, abun- ns, egens pecuniarum.*

ἔρημος συμμάχων, *carens sociis.*

NOTA. Hæc interdum Dativum habent: ut, πλούσιος κτήνεσι, dives oribus, τῷ βίῳ ἐνδεὴς, à victu inops.

IV. Regula.

Adjectiva accusationis, damnationis, absolutionis, c. Genitivum criminis aut pœnæ adsciscunt, ut,

1. Ac-

1. Accusationis: ἔνοχος δεσμοῦ, *obnoxius vinc*
ὑπαίτιος φόνου, *reus cadis.*

2. Damnationis: ὑπόδικος κλοπῆς, *reus furti.*

3. Absolutionis: τοῦ ἐγκλήματος διαλυθείς, *a cri ne absolutus.*

ἀθῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας, *illæsus à Philippi tentiâ.*

καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων, *purus à criminibus.*

NOTA. Quædam interdum etiam Dativum admittunt: ut, ἔν τῇ κρίσει, obnoxius judicio.
ἁλοὺς ἐπιστάσει, καὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασι, convictus de impetu, & m peccatis.

V. Regula.

Quodvis Adjectivum, partitivè positum, Ger vum pluralem admittit, qui exponitur per ἐκ vel ut,

σοφία μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατος, *sapientia sola sessionum immortalis.*

μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων βέβαιον, *nihil humanarum rer est firmum.*

NOTA. Sic cum Comparativo, aut Superlativo.
ὁ μείζων τῶν νέων, major juvenum.
τῶν σιτίων τοῖς ἡδίστοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, Cibariis ju dissimis magis, quam saluberrimis delectari.

Appendix.

Pro hoc Genitivo partitionis nonnunquam su tur casus ipsarum partium: ut,

οἱ ἄνθρωποι οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροί: pro τῶν ἀνθρώπ *homines alii quidem boni, alii vero mali.*

τοὺς φίλους τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδε

ι τ̃ φίλων, *amicos illos quidem occidit, hoc verò pau-*
es reddidit.

VI. Regula.

Comparativus construitur cum Genitivo singula-
vel plurali: Superlativus verò cum Genitivo plu-
, aut singulari nominis collectivi: ut,

1. Comparativus: ἡ ἀρετὴ τ̃ πλούτου κρείττων, καὶ
τιμωτέρα τ̃ εὐγενείας ἐστὶ, *virtus divitiis melior, &*
lior nobilitate est.

πολλῶν χρημάτων κρείττων, ὁ παρὰ τ̃ πλήθους ἔπαινος,
ltis pecuniis melior, multitudinis laus.

2. Superlativus: Σωκράτης Μελίσσου σοφώτερος, καὶ
των Ἑλλήνων σοφώτατος, *Socrates Melisso sapientior,*
omnium Græcorum sapientissimus.

ἀγριώτατον τ̃ θηρίων ὁ λέων, *ferocissima bestiarum*

ἀνὴρ τ̃ συγκλήτου βουλῆς ἄριστος, *vir convocati senatûs*
imus.

APPENDIX.

I. Comparativus per particulam ἤ, Superlativus
: ἐκ vel ἐν exponitur: aut aliàs cum hujusmodi
ticulis conjungitur: ut,

1. Comparativus: ἡ ἀρετὴ κρείττων, ἢ πλοῦτος, *vir-*
melior, quam divitiæ.

τὸ νόσημα μείζων ἢ φέρειν, vel ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν,
rbus major, quam ut feratur.

ἐνδεέστερος, ἢ πρὸς ὑπάρχουσαν οὐσίαν, *indigentior,*
præsenti substantia.

2. Super-

2. Superlativus: ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξ *ego ex omnibus pulcherrima visa sum.*

Σωκράτης ἐν πᾶσι τοῖς ἕλλησι σοφώτατος: *Socrates omnibus Græcis sapientissimus.*

II. Comparativis & Superlativis interdum adjugitur πολὺ, ὀλίγῳ, ὅσῳ, τοσούτῳ, λίαν, πάνυ, ὡς, & similes particulæ: ut,

πολὺ ταπεινοτέρῳ νῦν ἂν ἐχρώμεθα τῷ φιλίππῳ, *m humiliore nunc uteremur Philippo.*

ὅσῳ πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὐτοῦ, τοσούτῳ θαυμαστότερος παρὰ πᾶσι νομίζεται, *quo plura su suam dignitatem effecit, eo admirabilior apud omnes æ matur.*

VII. Regula.

Adjectiva à verbalibus orta, composita cum α, vativâ particulâ, item desinentia in κος, adscisc Genitivum: ut,

1. Composita: ἀθέατος τῆς ἀληθείας: *non vi veritatem.*

ἄκληρος τῶν πατρῴων, *exsors paternorum bonorum.*

2. In κος: πορισικὸς τῶν ἐπιτηδείων: *comparans necessarias.*

τὰ μείζονος ἀγαθοῦ ποιητικὰ, μείζω, *quæ majus bon efficiunt, majora.*

VIII. Regula.

Genitivus ponitur absolutè apud Græcos, ut a Latinos Ablativus: ut,

ἐμοῦ διδάσκοντος, σὺ μανθάνεις, *me docente, tu di*

τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ὁ κύων ἔφυ *coquo occupato, cor rapiens canis aufugit.*

APPENDIX.

. Atticè pro hoc Genitivo est Accusativus: & ser-
cum ὡς vel ὥσπερ, ut,
ὡς τ ἄνδρα τοῦτο ποιήσοντα: pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσοντος,
ista faciente.

I. Talis vis quædam absoluti casus est in Partici-
verborum impersonalium: ut,
έον, pro τοῦ δέοντος *cum oporteat.*
ὸν αὐτῷ ποιῆσαι, *cùm ipsi permissum esset facere.* ἐνὸν,
liceat. προσῆκον, *cùm deceat.* παρὸν, *cùm adsit.*
δεχόμενον, *cùm contingat.*

IX. Regula.

Genitivus sæpe ponitur ἐλλειπτικῶς, deficiente ali-
particulâ: ut,
δαίμων τῆς τύχης, id est, ἕνεκα τῆς τύχης, *felix pro-*
fortunam.
ακάριος τῆς πίστεως, id est, ἕνεκα τῆς πίστεως, *beatus*
dem.
νῦν ἐκεῖνος ὀφείλει χάριν, pro ὑπὲρ ὧν, *pro quibus*
debet gratiam.

DATIVUS CUM NOMINE.

I. Regula.

Adjectiva, quæ similitudinem, commodum, fa-
atem, amicitiam, & contrà significant, Dativum
junt: ut,
. Similitudinis: σοῦ κακὸς εὖ ποιῶν, ὅμοια πείσῃ τοῖς

τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσι, *malos si beneficiis affece-* *simile patieris illis, qui alienos pascunt.*

ἐφάμιλλος τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, *æmulus* *tris studiorum.*

2. Commodi: ὅπερ δυσμαχώτατόν ἐστι Φιλί- πραγμάτων, καὶ βέλτιστον ὑμῖν, *quod invictissimum* *in Philippi rebus, & optimum vobis.*

ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, *malum verò* *silium consultori pessimum.*

3. Facilitatis: αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικα- *ipse non idoneus vobis judex.*

ῥᾳδία τοῦ συμφέροντος ὑμῖν αἵρεσις γίνεται, *facilis u-* *tatis vobis delectus fit.*

4. Amicitiæ: βασιλεὺς καὶ τύραννος ἅπας ἐχ- ἐλευθερίᾳ, καὶ νόμοις ἐναντίος, *Rex & tyrannus o-* *inimicus est libertati, ac legibus contrarius.*

NOTA. Quædam ex his aliquando Genitivum habent: ut, ὄρνις ὁμοία τῶν λοιπῶν ὀρνίθων: avis similis cæterarum avium.

II. Regula.

Adjectiva, quæ passivè capiuntur, adsciscunt tivum: ut,

ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, *ignotum multis.*

τὰ τῶν τυράννων ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς, *tyranni* *obscura mala multis.*

ἐπ' ἐκείνους πέμπε με, οἷς τίμιος, ἐγὼ καὶ ποθεινὸ- *ad eos mitte me, quibus honori ego, ac desiderio sim*

III. Regula.

Adjectiva composita à σὺν & ὁμοῦ, &c. Dat- postulant: ut,

σι

ὡμότροφος ἐμοὶ, *simul educatus mecum.*
ὁμοούσιος τῷ Θεῷ, *ejusdem substantiæ cum Deo.*
ὁμόψηφος, σύμψηφος, ὁμοφυὴς, σύνεδρος ἐμοὶ,
idem suffragii, sententiæ, naturæ, sedis mecum.

IV. Regula.

Quodvis Adjectivum admittit Dativum, significan- causam, aut modum, aut instrumentum: ut,

. Causæ, τὰ τῷ πλήθει φοβερὰ, θαρσαλέως ἡ ἀρετὴ ὑπομένει, *quæ multitudini terribilia sunt, audacter us sustinet.*

.. Modi: τὸ μὲν πλεῖστον τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὕστερον τῇ τάξει, πρότερον δὲ τῇ δυνάμει, καὶ κρεῖσσόν ἐστι, *actio dem licet oratione & suffragio posterior sit ordine: prior en facultate, & melior est.*

. Instrumenti: πρόχειρος τῷ ξίφει, *expeditus gladio.* βραδὺς καὶ χωλὸς τοῖς ἀμφοτέροις, *tardus & claudus sque, scilicet pedibus.*

ACCUSATIVUS CUM NOMINE.

I. Regula.

Accusativum admittunt quæcunque συνεκδοχικῶς runtur: ut,

ὑγιὴς τὸ σῶμα, *sanus corpus, id est, secundum corpus.*
λευκὸς τὴν τρίχα, *albus capillos.*

OTA. Idem per Dativum effertur.
ὑγιὴς τῷ σώματι, sanus corpore.
ἀνόμοιος ὄψιν vel ὄψει, dissimilis faciem, vel facie.

II. Regula.

Adjectiva gaudent Accusativo ἐλλειπτικῶς, si κατὰ intelligatur: ut,

N σύρος

σύρος καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὴν πατρίδα, Syrus & no
& patriam.
ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, pauci numerum.
σοφὸς τὰ μηχάνικα, peritus mechanica.

III. Regula.

Verbalia in τεον, præter Dativum, aut Accu
vum, quem adjunctum habent, etiam verbi su
sum admittunt: ut,

τῶν πραγμάτων ἐκείνων ὑμῖν αὐτοῖς ἀντιληπτέον ἐστὶ,
rum illarum vobis ipsis cura capienda est.
ἰατέον τὴν νόσον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, mederi morbo
tet, negligentem causam.
γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολὴν, scribenda mihi epistola.

Vocativus cum Nomine.

Attici usurpant Vocativum loco Nominativi
τὴν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
est, νεφεληγερέτης, *illum autem valde irascens allo*
est nubium coactor Jupiter.

II. SYNTAXIS VERBORU

Nominativus cum Verbo.

I. Regula.

OMne verbum finitum & personale, ante
Nominativus agentis seu patientis, ejusder
meri & personæ: ut,

τὸ κάλλος ἢ χρόνος ἀνήλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε,
mam aut tempus consumit, aut morbus arefacit.

γὰρ βέλεται, τῦτ' ἕκαςος καὶ οἴεται, *quod enim vult*, *uisque opinatur.*

APPENDIX.

. Neutrum plurale verbo gaudet singulari: ut, ὰ παιδία παίζει, pro παίζεσι, *pueri ludunt.*
ὰ ζῶα τρέχει, *animalia currunt.*
ὐκ ἐν τῷ τάχει, ἀλλ' ἐν τελειότητι, τὰ πράγματα κρί-, *non in celeritate, sed perfectione res judicantur.*

I. Pronomina primæ aut secundæ personæ ple-que emphasis aut discretionis gratiâ apponuntur: fere solum verbum collocatur: ut,

. Emphasis: ἐγὼ γὰρ σφόδρα ἂν ἡγέμην καὶ αὐτὸς, ρὸν εἶναι τ Φίλιππον, *ego enim admodum existima- & ipse, formidabilem esse Philippum.*

. Discretionis, σὺ μὲν παιδείας ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δὲ δῶν ἄλλες ἐπιχειρῶ, *ut quidem disciplinam expetis: vero erudire alios conor.*

II. Regula.

Quodvis Verbum admittit post se Nominativum, ificantem habitum aliquem aut gestum: ut,

ίλιππος διὰ τέτων ἤδη μέγας, *Philippus ob hæc it magnus.*

ὐκ οἶδα, πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψις στρόμενος, *non novi, ad quid respiciam, passim vul- flectens.*

III. Regula.

Verba substantiva & nuncupandi utrinque Nomi- vum habent: ut,

ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων, εἰκότως δύσκολος καὶ δύστρ[…] εἰμι ἄνθρωπος, *ego quidem aquam bibens, meritò di[…]cilis & morosus sum homo.*

Φῦναι δὲ Κῦρος λέγεται καὶ ᾄδεται ἔτι καὶ νῦν εἶδος [μὲν] κάλλιστος, ψυχὴν δὲ φιλανθρωπότατος, *extitisse [...] Cyrus dicitur, & cantatur etiamnum formam qui[dem] pulcherrimus, animum autem humanissimus.*

Observatio.

Verbis substantivis, τυγχάνω, ὑπάρχω, sæpe jungitur Participium Nominativi casus, & qui[…] cum Participio ὢν, alius Nominativus: ut,

αὐτὸς δὲ τύγχανε νοσῶν περὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, [ipse] *verò existebat ægrotus circa dies illos.*

ὁ μὲν τότε ἔτυχε συρίζων περὶ τὸ ποιμνίον, *ille dum fistulâ canebat apud gregem.*

Σάκας καλὸς ὢν ἐτύγχανε, *Sacas pulcher erat.*

Genitivus cum Verbo.

I. Regula.

Verba, quæ desiderium, studium vel curam, [aut] corporis aliquem sensum, aut contrà significant, [Ge]nitivo gaudent: ut,

1. Desiderii: ἐπιθυμῶ, *desidero:* ἐρῶ, *amo:* [ἱ]μείρομαι, *expeto:* θαυμάζω, *admiror.*

ἀρχῆς, χρημάτων ἐπιθυμεῖν, *imperium, pec[unias] desiderare.*

τῶν ἀδυνάτων ἐρᾷς, *impossibilia amas.*

πάντα ἀγαθοῦ τινὸς ἐφίεσθαι δοκεῖ, *omnia bonum [aliquod] quod appetere videntur.*

2.

2. Studii & curæ: φροντίζω, *curo*: ἀντιλαμβάνω, *ca-ro*: ἐπιμέλομαι, *diligentiam adhibeo*: ὀλιγωρέω, *par-acio*: καταφρονέω, *despicio*: ἀμελῶ, *negligo*, &c.
φροντίζειν τῶν παίδων, *curam gerere liberorum.*
ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, *capessere negotia.*
ὀλιγωρῶν τῆς ἀρετῆς, καὶ ῥαθυμῶν διετέλεσε τὸν βίον, *par-aciens virtutem, & ignavus traduxit vitam.*

3. Sensuum verba: αἰσθάνομαι, *sentio*: ἀκούω: *au-*: ἅπτομαι, *tango*: γεύομαι, *gusto*: ὀσφραίνομαι, *ol-io*: ὄζω, *oleo.*
αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος, *sentio verborum sua-atem.*
προσήκει ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν, *decet audire, qui volunt consulere.*

E X C I P E.

Verba videndi: ὁρῶ, *video*: θεῶμαι, *specto*: βλέ-, *cerno*: & similia, Accusativum exigunt: ut, τὸν διδόντα καὶ ὑπισχνούμενον θεωρεῖτε Φίλιππον, *dantem pollicentem videtis Philippum.*

NOTA. Multa superiorum interdum cum Accusativo junguntur. Item ci omnia verba sensuum construunt cum Accusativo.

II. Regula.

Genitivum prætereà exigunt, verba 1. Incipien-, desinendi & liberandi: ut,
ἄρχομαι λόγου, *incipio sermonem.*
λῆγε τῶν πόνων, ἔτι πονεῖν δυνάμενος, *desine laborare, m adhuc laborare potes.*
παύεσθαι τῆς ὀργῆς, *desine ab irâ.*

 ἀπαλ-

ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς ὀφθαλμίας, liberare aliquem a
citate.

2. Conandi, assequendi & frustrandi: ut,
στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, *collimare ad scopum.*
τυχεῖν, ἀποτυχεῖν τῶν ἀγαθῶν, *assequi, frustrari* b

3. Concedendi & prohibendi: ut, συγχωρῶ,
cedo: ὑπείκω, *cedo:* κωλύω, *prohibeo:* εἴργω, *a*
ὑπείκω σοὶ τῆς ἕδρας, *cedo tibi de sede.*
εἴργω σὲ πυρὸς καὶ ὕδατος, *arceo te igne & aquâ.*

4. Participandi & abstinendi: ut sunt: κοινω
communico: μετέχω, *participo:* ἀπολαύω, *fruor:* μ
λαμβάνω, *una accipio:* μεταδίδομαι, *impertior:* ἀπ
abstineo.
κοινωνῶ, μεταδίδωμί σοι χρημάτων, *communico,*
pertior tibi de pecuniis.
ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, ὡς θνητὸς, *fruebatur*
sentibus bonis tanquam mortalis.
ἐκείνων μὲν τοῖς φίλοις μέτεστι, ταύτης δὲ τοῖς μοχ
ἀδύνατον μεταλαβεῖν, *de illis quidem amici partici*
de hac verò improbi nihil possunt consequi.
τῶν ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι, *ab alienis abstinere.*

5. Implendi, privandi, egendi: ut, πλήθω,
pleo: πληθύω, *abundo:* πληρῶ, *impleo:* γυμνῶ, n
κενῶ, *vacuo:* στερέω, *privo:* ἐλαττῶ, *minuo:* χρ
indigeo: δέω, *absum:* ἀπορῶ, *inops sum:* ἀμοιρῶ, c
γυμνῶ σε ἀγαθῶν, *privo te bonis.*
ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων, *impleta sunt nupti*
cumbentibus.
πεπληρωμένος πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων, a
dans multis & praeclaris institutis.

6. I

5. Imperandi, sive dominandi: ut, ἄρχω, impe-
βασιλεύω, regno: δεσπόζω, dominor: κυριεύω,
potestate habeo: τυραννῶ, tyannidem teneo: κρατῶ,
co.

αἰσχρὸν, τῶν μὲν οἰκετῶν ἄρχειν, τῶν δ' ἡδονῶν δουλεύειν,
pe est, servis quidem dominari, voluptatibus autem
vire.

δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, dominantur viris mu-
es.

ἐπιστατεῖν τῶν ζώων, praeesse animalibus.

κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν, vincere hostes.

7. Dissidendi, differendi, superandi: ut, χωρίζο-
, separor: διΐστημι, disto: διέχω, dissideo: ὑπερέχω,
edo: διαφέρω, emineo: περίειμι, superior sum.

οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων πλεονεκτῶσι καὶ ὑπερέχουσι, Justi
ustis plus possident, & antecellunt.

περιέσται τῷ χρόνῳ τῶν πολιορκουμένων, superabit progressu
mporis obsessos.

παραχωρεῖν τῆς τάξεως, ἣν οἱ πρόγονοι τῆς ἀρετῆς κατέλι-
, recedere à statione, quam majores virtutibus reli-
erunt.

III. Regula.

Verba accusandi, damnandi, absolvendi, & simi-
, Genitivum criminis vel poenae adsciscunt, praeter
ccusativum personae: ut,

1. τῆς ἀδικίας τὸν Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται, inju-
e Socratem accusator arguit.

2. καταγινώσκω σε φόνου, condemno te caedis.

3. ἀπέλυσεν αὐτοὺς οὐ σμικρᾶς ζημίας, liberavit eos non
rvâ mulctâ.

IV. Regula.

Paſſiva & his affinia Genitivum exigunt, & cum Præpoſitione ὑπὸ, παρὰ, ἐκ vel ἐξ, &c. ut

Ἀλέξανδρος ἠξίου προσκυνεῖσθαι ὑπὸ τῶν Μακεδό *Alexander cupiebat adorari à Macedonibus.*

οἱ μὴ χρησάμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς, οὐδ' εἰ συνέβη τι τῶν θεῶν χρηστὸν μνημονεύουσι, *qui non utuntur rectè c ſionibus, neque, ſi contingat aliquid à diis boni, minerunt.*

ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, *à ſedecim vulturibu ſolum rodi hepar: ſed etiam oculos evelli.*

V. Regula.

Verbum εἰμὶ Genitivum poſtulat, cùm ad ali pertinere, aut ineſſe alicui ſignificat: ut,

κακούργου μὲν ἐστι, κριθέντ' ἀποθανεῖν, στρατηγοῦ δὲ μ μένον ἐν τοῖς πολέμοις, *malefici eſt quidem, judicio demnatum mori: imperatoris verò pugnantem in bell*

δικαίου πολίτου κρίνω, ſcil. εἶναι, ἢ ἔργον εἶναι, *juſti duco, ſcil. eſſe, aut officium eſſe.*

ἡ φύσις τῆς χώρας, ἧς ἄγειν καὶ φέρειν ἐστὶ πολλή, *na regionis cujus diripiendæ magna facultas eſt.*

VI. Regula.

Quæ materiam, partem, vel pretium ſignific verbis in Genitivo apponuntur: ut,

1. Materiæ: πεποίηται λίθου, *factum eſt ex lapid*

2. Partis: πίνω τοῦ ὕδατος, *bibo de aquâ:* ῥίπτω π *projicio pede.*

3. Pretii: ὠνησάμην πέντε δραχμῶν, emi quinque [dra]chmis.

[N]OTA. Pretii nomen aliquando in Dativo ponitur: ut, [ἰδί]ῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, propriâ morte gregem redimens.

VII. Regula.

Species temporis in Genitivo ponitur: ut, νυκτὸς [κα]ὶ ἡμέρας σπουδάζει, nocte dieque studet.

[ε]ἰ θέρους ηὔλεις, χειμῶνος ὀρχοῦ, si æstate canebas, hye[me] salta.

ἑσπέρας ἧκε, vesperi venit.

APPENDIX.

Spacium verò temporis in Accusativo ponitur: [ut],

εἰργασάμην ὅλην τὴν ἡμέραν, laboravi totum diem.

τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, tantum temporis vo[bisc]um sum.

ἐγώ σε οὐχ ἑώρακα πολὺν χρόνον, ego te non vidi per [mu]ltum tempus.

[N]OTA. Idem aliquando in Genitivo vel Dativo effertur: ut, οὐκ [εἶπον] χρόνου πολλοῦ, non dixi tempore longo.

[εἴ]κοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, viginti integris annis peregrinatus.

VIII. Regula.

Verba sæpe regunt Genitivum ἐλλειπτικῶς, deficien[te] ἕνεκα: ut,

εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, felicem te duco fortunæ causâ.

[N]OTA. Quandoque deficiente aliâ præpositione: ut, [λύ]ω σε δεσμάτων, id est, ἀπὸ τῶν δεσμάτων, solvo te vinculis, id est, à [vinc]ulis, διώκω σε τῆς οἰκίας, id est, ἐκ τῆς οἰκίας, persequor te domo, id est, [à do]mo.

Dativus cum Verbo.

I. Regula.

Omne verbum, quod commodum aut incom[...] dum quacunque ratione ſignificat, Dativum ad[...]tit: ut,

γέγονε ταῦτα, ὡς ἂν ὑμῖν μάλιστα συμφέρῃ, facta iſta, quemadmodum vobis maximè conducit.

φίλῳ σπουδαίῳ δυστυχοῦντι βοηθεῖν, amico bono in ſeriâ conſtituto ſubvenire.

NOTA. Ex his quædam cum Accuſativo conſtruuntur: ut,

πολλὰ τὴν πόλιν εὐεργέτησεν οὗτος ἀνήρ, multis Rempubl. beneficiis [...] hic vir.

ῥώμη ἄνευ φρονήσεως πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε, robur ſine prudentia eam habentis læſit.

II. Regula.

Quodvis verbum admittit Dativum ſignifican[...] inſtrumentum, cauſam, aut modum agendi: ut

1. Inſtrumenti: *ἀπέκτεινε τῷ ξίφει, occidit gla[...]*
2. Cauſæ: *φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, odio hæc facit.*
3. Modi: *τὰ μὲν σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις, ψυχὴ σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε, corpora qu[...] moderatis laboribus, mens verò honeſtis orationibus a[...]ri ſolet.*

Appendix.

In Dativo Pronominis αὐτός, ſæpe intelligitur poſitio σὺν: ut,

ἀπέτεμεν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά, id eſt, σὺν αὐ[...] *una cum ipſis ulnis pennas amputavit.*

III. Regula.

Cum Dativo præterea construuntur hæc verba, his similia cum contrariis.

1. Jubendi, obsequendi, & repugnandi: ut, κελεύω, *jubeo:* πείθομαι, *obtempero:* ἀκολουθέω, *sequor:* ἀντιβαίνω, *resisto.*

2. Nunciandi, promittendi, & precandi: ut, προσαγγέλλω, *annuncio:* ὑπισχνοῦμαι, *promitto:* εὔχομαι, *precor.* Excipe δέομαι, *rogo:* quod cum Genitivo construitur.

3. Utendi, gaudendi & studendi: ut, χράομαι, *utor:* χαίρω, *gaudeo:* ἥδομαι, *delector:* σχολάζω τινὶ, *incumbo alicui.*

4. Admonendi, reprehendendi, & irascendi: ut, παραινῶ, *admoneo:* παρακαλῶ, *adhortor:* ἐπιθυμῶ, *cupio:* ἐπιπλήττω, *objurgo:* χαλεπαίνω, *succenseo.* Excipe παρακαλῶ, & προτρέπω, *adhortor:* quæ cum Accusativo construuntur.

5. Certandi, ignoscendi, & confitendi: ut, ἐρίζω, *litigo:* πολεμῶ, *belligeror:* μάχομαι, *pugno:* ἐναντιοῦμαι, *adversor:* ἀντιλέγω, *contradico:* ἀμφισβητῶ, *discepto:* συγγινώσκω, *ignosco:* πιστεύω, *credo:* ἀπιστῶ, *diffido.*

IV. Regula.

Verba composita Dativum adsciscunt, aut etiam alium casum, vi præpositionis, cum quâ componuntur: ut,

ἅμα τε καὶ τοῖς θεοῖς θύειν, καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένειν, *simul diis sacrificare, & in juramentis manere.*

V. Re-

V. Regula.

Quæ passivè capiuntur, Dativo gaudent: ut, πέπρακταί μοι, id est, ὑπ' ἐμοῦ, *factum est mihi.*

δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, *visum est senatu populo.*

VI. Regula.

Verbum ἐστὶ pro ἔχειν, Dativum postulat: ut, τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, *bellicarum rerum ei desiderium.*

ἔστι χρήματα ὑμῖν, ἐστὶν ὅσα οὐδενὶ τῶν ἄλλων, *sunt pec vobis, sunt quanta nulli cæterorum.*

ταῦτ' εἰ βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστὶν, ἐθέλω λέγειν, *h vobis voluntas audiendi est, volo dicere.*

VII. Regula.

Dativum habent cum Genitivo ἀμφισβητῶ, *a pto:* μετέχω, *participo:* κοινωνῶ, *communico:* σ νώσκω, *ignosco:* φθονῶ σοι τούτου, *invideo tibi hoc.*

Item: Hæc Impersonalia Dativum habent cum nitivo: δεῖ, *oportet:* μέτεστι, *adest:* μέλει, *cura* μεταμέλει, *pœnitet:* διαφέρει, *differt:* προσήκει μο του, ἢ περὶ τούτου *convenit mihi hoc.*

Hæc Impersonalia Dativum habent cum Accusa δοκεῖ, *videtur:* πέλει, *est:* συμβαίνει, *contingit:* ἔ *licet:* πρόσεστι, *adest:* γίγνεται, *fit:* συμφέρει, *co cit:* πρέπει μοι τοῦτο, *decet me hoc.*

ACCUSATIVUS CUM VERBO.

I. Regula.

Activa verba, & actionem ſignificantia, Accuſati-
n adſciſcunt: ut,

κοπεῖσθαι τοῦτο, μὴ λόγους ἐροῦσι μόνον οἱ παρ' ὑμῖν πρέσ-
, ἀλλὰ καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἕξουσι, Videte hoc, ne ver-
tantùm ſerant veſtri legati, ſed & opus aliquod mon-
re queant.

ργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, operor
am, mercede conductus obolorum quatuor.

II. Regula.

Verba ad animi, aut corporis affectionem, atque
res pertinentia, Accuſativum admittunt: ut, φι-
, *amo:* ἀγαπῶ, *diligo:* ἐλεῶ, *miſereor:* ὠφελῶ,
ſum: βλάπτω, *noceo:* λοιδορῶ, *calumnior:* & quæ
t ejus generis reliqua.

παρακαίρως ἀγαπᾶν τὸν πλοῦτον, Intempeſtivè amare di-
ias.

τὸν μὲν θεὸν φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰ-
νου, Deum quidem time, parentes autem honora,
icos denique reverere.

III. Regula.

Accuſativum admittit quodvis verbum nominis ab
deducti: ut,

μάχομαι μάχην, pugno pugnam.
δουλεύω δουλείαν, ſervio ſervitutem.
φοβῶ φόβον μέγαν, timeo timorem magnum.

Aut

Aut Accusativum Relativi: ut,

ἡ ἀδικία, ἣν ἀδικῶ σε, *Injuria, quâ afficio te.*

IV. Regula.

Verba quædam geminum admittunt Accusativu[m] alterum rei, alterum personæ: ut,

αἰτιᾶταί σε τοιαῦτα, *objicit tibi talia.*

διώκω σε γραφὴν ταύτην, *intento tibi litem hanc.*

ἐκλέγω τὰ τέλη τοὺς παραπλέοντας, *exigo vectig[al] à præternavigantibus.*

V. Regula.

Passiva regunt Accusativum verbi Activi: ut,

ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *committitur mihi arbitriu[m],* pro ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν, *committis mihi a[rbi]trium.*

κατὰ τὸ εὐαγγέλιον, ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ, *secundum Eu[an]gelium, quod concreditum est mihi.*

VI. Regula.

Accusativum admittunt, quæcunque συνεκδ[ο]κῶς, aut ἐλλειπτικῶς efferuntur: ut,

πλήττομαι τὸν πόδα, *percutior pedem.*

ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, *doleo caput.*

ταῦθ' ἡμῖν εἰρήσθω, τὸν εἰρημένον τρόπον, *ista nobis d[icta] sint, dicto modo.*

Appendix.

I. Atticè Accusativus ponitur pro Genitivo: ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, *privo te [pe]cuniis.*

It[em]

Item: pro Dativo: ut, οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, quæ mihi facis.

II. Eidem verbo diversi casus apponuntur, pro diversa ratione: maximè si adsit aliqua Præpositio: ut, ταῦτα Ὀδυσσεῦ τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί.
Tu ista Ulysses pro eo propugnabis mihi?

VOCATIVUS CUM VERBO.

Vocativi præponuntur verbis secundæ personæ, Imperativi modi: ut,
ὤρεγκας, ὦ Ἄπολλων, τὸ τῆς Μαίας βρέφος, *vidisti, ô Apollo, illum Majæ infantem.*
Ἑρμῆ, λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον, ἄπιθι εἰς τὴν Φρυγίαν, *Mercuri, accepto hoc pomo, abi in Phrigiam.*

NOTA. Sæpe omittitur Vocativus: ut,
ὦ, μὴ ἀμύνησθε, ἅπαντα περιορᾶτε, esto, non vindicate, omnia negligite.

DE PROPRIIS NOMINIBUS.

Propria nomina urbium, regionum, locorum, adduntur verbis cum præpositione, eo casu, quem regit præpositio, ut,
ἄπιθι εἰς τὴν Φρυγίαν, πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα, τὸν βουκόλον: νέμει δὲ τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ, *abi in Phrygiam, Priami filium, pastorem: pascit autem in Idæ montis Gargaro.*

NOTA. Apud Poëtas & Historicos nonnunquam omittituntur præpositiones, sed tamen subintelligendæ.

DE INFINITIVI CONSTRUCTIONE.

I. Regula.

Cùm duo verba conjunguntur abſque copulâ, al- rum ferè in Infinitivo ponitur: ut,

διδάσκω σε διαλέγεσθαι, *doceo te diſſerere.*

ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι, στρατιώτας δεῖν κατασκευάσθηναι, *enim exiſtimo, milites debere comparari.*

II. Regula.

Infinitivus adſciſcit Accuſativum, qui exponi per Nominativum, verbum finitum, & particul ἵνα, vel ὅτι.

Per ἵνα, quando cauſam vel finem rei ſignificat: διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος, id eſt, ἵνα ἐκβαλ *diſpicies ejicere feſtucam.*

2. Per ὅτι verò, quando certam ſpeciem ſigni- cat: ut,

λέγω Σωκράτην γεγονέναι σοφὸν, id eſt, ὅτι γέγονε φὸς, *dico Socratem fuiſſe ſapientem.*

APPENDIX.

Quando Infinitivus & verbum præcedens ad dem perſonam pertinent, non opus eſt Accuſati ut,

ἔφη ποιήσειν, *dixit ſe facturum.*

ὁμολογῶ ἄνθρωπον εἶναι, *fateor hominem eſſe.*

III. Regula.

Infinitivos verborum ſubſtantivorum nuncup & ſ

similium, casus sequitur conveniens cum præcedente Nominativo: ut, φησὶν αὐτὸς, αἴτιος γεγενῆσθαι, ait ipse, se autorem fuisse.

λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, *dicens, se utilem esse hominibus.*

Genitivus: ut, Κύρου ἐδέοντο, ὡς προθυμοτάτου πρὸς πόλεμον γενέσθαι, *Cyrum rogabant, ut quam promptissimus ad bellum esset.*

Dativus: ut, οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ, κακῷ γενέσθαι, *non dabimus occasionem cuiquam, malum fieri.*

ἀναγκαῖον ἡμῖν, ἀνδράσιν ἀγαθοῖς γενέσθαι, *necessarium nobis est, viros bonos fieri.*

Accusativus: ut, δεῖ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμὴν, *oportet sine cunctatione esse honesti contentionem.*

NOTA. Nonnunquam tamen casus sequens Infinitivum, cum antecedente non convenit.

IV. Regula.

Infinitivo junguntur, ὡς, ὥστε, πρὶν, πρὶν ἢ, ἔπειτα, ὅσον, οἷς, & similes particulæ: ut,

τοιοῦτός ἐστιν, ὥστε λέγειν καὶ νοεῖν τὰ δέοντα, *talis est, ut dicere possit, & intelligere, quæ oporteat.*

πρὶν εἰπεῖν, *priusquam dicerent.*

πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, *antequam convenirent illi.*

V. Regula.

Infinitivus cum Articulo neutrius generis, induit naturam nominis: ut,

τοῦ φιλοσοφεῖν οὐδὲν ἥδιον, id est, τῆς φιλοσοφίας, *philosophari nihil jucundius.*

O παυ-

παῦσαι τοῦ κλαίειν, id est, *τοῦ κλαυθμοῦ*, *desiste à plorando.*

τὸ μὲν τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινε, τὸ καλῶς ἀποθανεῖν ἴδιον τοῖς σπουδαίοις ἡ φύσις ἀπένειμε, *mori quidem omnibus sors destinavit: præclarè v[...] mori, proprium bonis tribuit.*

De Gerundiis et Supinis.

I. Regula.

Gerundiorum loco Græci utuntur Infinitivis Participiis, cum casibus ipsorum thematum.

1. Di: ut, *λέγειν ἀγαθὸς dicendi peritus.*

οὐκ ἔστι καιρὸς τοῦ λέγειν, *non est dicendi tempus.*

ὥρα ἤδη ὑμῖν ἀπίεναι, *tempus jam vobis abeundi.*

2. Do: ut, *ἐν τῷ μὴ φρονεῖν, ἥδιστος βίος*; *in [...]piendo, vita jucundissima est.*

3. Dum: ut, *ἔξειμι πρὸς τὸ μάχεσθαι*, *exeo ad [...]gnandum.*

παρέδωκα τὸ βρέφος ταῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, *tra[...] infantem nymphis alendum.*

Ἀλέξανδρος παρῆκεν ἑαυτὸν ἐξηπατησόμενον ὑπὸ τῶν [...]φητῶν, *Alexander commisit se decipiendum à vatibu[s]*

NOTA. Pro Gerundiis etiam usurpantur verbalia in *τέον*: ut γε[...] ἐμοὶ ἐπιστολῶ, scribenda est mihi epistola.

II. Regula.

Pro Supinis quoque Græci Infinitivis & Par[tici]piis utuntur: ut,

τί ἐξήλθετε εἰς ἔρημον θεάσασθαι; *quid egressi esti[s in] desertum spectatum?*

ἃ π[...]

ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα μὴ δὲ λέγειν καλὸν, *quæ factu* *rpia sunt, ea nec dictu sunt honesta.*

ἥκομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες, *venimus Euboensibus* *jutum.*

II. SYNTAXIS PARTICIPIORUM.

I. Regula.

PArticipia sequuntur casus suorum verborum: ut,

ὀλιγωρῶν τῆς παιδείας, *negligens disciplinæ.*

ἐρίζων τοῖς φίλοις, *certans cum amicis.*

θηρεύων τὰς ἡδονὰς, *sectans voluptates.*

II. Regula.

Participium tanquam pro Infinitivo ponitur: præ- uè in verbis animi affectionem aut sensum signi- ntibus: ut,

δείξω πεποιηκὼς, pro πεποιηκέναι, *ostendam me fecisse.*

ἀγαπῶν με διατελεῖ, *diligens me satagit.*

οὐ παύσομαι φιλῶν, *non desinam amare.*

οὐ συνίεσαν μάτην ποιοῦντες, *non intellexerunt frustra se* *ere.*

IV. SYNTAXIS PRONOMINUM.

I. Regula.

GEnitivi primitivorum ponuntur pro possessivis: ut,

πατήρ μου, pro ἐμὸς, *pater meus.*

πάτερ ἡμῶν, pro ἡμέτερε, *pater noster.*

II. Regula.

Relativum aliquando eodem casu ponitur cum an
cedente: ut,

χρῶμαι, οἷς ἔχω, βιβλίοις, *utor, quos habeo, li*
ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, ὧν ἔπεμψεν, ἐδήλωσε, *per lite*
quas misit, declaravit.

ἀπολαύω, ὧν ἔχω, ἀγαθῶν, *fruor bonis, quæ ha*

Hinc sunt illa: ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, *viro simili tibi.*

ἄνδρα οἷόν σε, *virum qualis tu es.*

V. SYNTAXIS ARTICULORUM

I. Regula.

PRæpositivo articulo utimur:

1. In exponendo: ut, δεινότης, ἡ ἐν τοῖς λό
gravitas, quæ est in oratione.

2. Distinguendo: ut, Αἴας ὁ Τελαμώνιος, *Aja*
Telamonius.

3. Dividendo, additâ conjunctione μὲν & δὲ:
τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἕλληνες, οἱ δὲ βάρβαροι, *hominum*
quidem Græci sunt, alii verò barbari.

4. Demonstrando, & indicandâ re aliquâ certâ
excellenti: ut,

ὁ προφήτης εἶ σύ; *num tu es ille propheta?*

ἀπόδος μοὶ τὸ βιβλίον, *redde mihi librum istum.*

5. Interrogativè, pro τίς, τίνος: ut,

τοῦ χάριν ταῦτα λέγω; *cujus gratiâ ista dico?*

τῷ τρόπῳ ἐνηλλάγη; *quomodo mutata est?*

6. Infinitè, pro τὶς, τινὸς: ut,

ϑαυμάζω, εἰ τῷ πώποτε ἀνθρώπων τοῦτο γέγονε, *miror, si unquam homini hoc accidit.*

ἐγχειρεῖν ἔργῳ τῷ, *aggredi opus aliquod.*

7. Pro Pronomine demonstrativo: ut,

ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον, *misi tibi hanc orationem dono.*

τὴν δ' ἢ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς, *illam vero valdè commotus alloquebatur nubicogus Jupiter.*

II. Regula.

Postpositivus articulus usurpatur:

1. Pro Relativo: ut, φυλακτήριον, ὃ πᾶσιν ἐστὶν ἀγαθόν, *propugnaculum, quod omnibus est salutare.*

πρεσβείαν πέμπειν, ἥ τις ταῦτα ἐρεῖ, *legationem mittere, quæ ista significet.*

2. Pro Præpositivo: ut, Φίλιππος, ἃς μὲν πόλεις εἴληφε, τινὰς δὲ πορθεῖ, *Philippus alias quidem urbes cepit, alias verò populatur.*

τοῖς οὖσιν ἡμετέροις ἔχει χρῆσθαι, *res nostras tenet, & iis utitur.*

III. Regula.

Articulus præpositus cæteris orationis partibus, nominis naturam induit.

1. Nominibus: ut, τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν πάλιν ἀναλήψεσθε, id est, πράγματα, *vestras ipsorum res recuperabitis.*

τὰ τοῦ πολέμου ταχὺ καὶ κατὰ καιρὸν πράττειν, scil. ἔργα, *res belli subitò & oportunè peragere.*

2. Verbis: ut, τὸ δεῖσθαι προσποιεῖ, id est, τὴν ἔνδειαν, *egere se simulat.*

3. Adverbiis: ut, ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστὲ, ἐγὼ δ' ἐκ τῶν ἄνω εἰμὶ: *vos ex inferis estis, ego ex superis sum.*

οἱ τῶν πέλας, *propinqui.*

ὁ ἔξω ἄνθρωπος, *externus homo.*

ὁ ἔσωθεν ἄνθρωπος, *internus homo.*

τῆς οἰκείας καὶ τοῦ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, *domus & navigii fundamenta firmissima esse debent.*

ὁ, ἡ, τὸ χθὲς, *hesternus, a, um.*

4. Præpositionibus cum suo casu: ut, οἱ πρὸς ἡμῶν, *majores nostri:* οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, *Sacerdotes:* οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socratici: οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.*

NOTA. In his commodè subintelligitur aliquod Participium: οἱ κατ' ἀγορὰν, scil. πωλοῦντες, causidici.
ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, scil. ὢν, qui est in cœlis.

VI. SYNTAXIS ADVERBIORUM

I. Regula.

ADverbia subjiciuntur verbis ad explicandas circumstantias locorum, temporum & similes: παρασκευάσασθε τὴν ταχίστην, ὅπως ἐνθένδε βοηθήσητε, *comparate quàm celerrimè, ut hinc opem feratis.*

βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα, *consulta quidem tarde, perfice verò celeriter quæ decreta fuerint.*

OBSERVATIO.

I. Pro Adverbiis sumuntur sæpè Adjectiva nominum neutra, cùm singularia, tùm pluralia: ut,

ὡς βασιλικὸν αὕτη, καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, pro βασιλικῶς καὶ σεμνῶς, *quam regiè illa, & graviter splendet*

ὅσῳ γὰρ ἑτοιμότατα τῷ λέγῳ δοκοῦμεν χρῆσθαι, τοσούτῳ ...λον πάντες ἀπιστοῦσιν αὐτῷ, *quò enim promptius oratione ...lemur uti, eò magis diffidunt nobis.*

II. Adverbialiter itidem usurpantur alia quædam, ...ibus ut plurimùm apponitur articulus: ut,

τὸ ἐξ ἀρχῆς, *ab initio:* τὴν ἀρχὴν, *principio:* ἐπὶ τὸ ...εῖστν, *ut plurimum:* τὸ ἐπὶ τούτοις, *post hæc.*

III. Ipsis quoque Adverbiis nonnunquam apponi... articulus: ut,

τὸ νῦν, *nunc:* τὰ μάλιστα, *maximè.*

II. Regula.

Adverbia derivativa retinent casus suorum primi...orum: ut,

ἀξίως λόγου, *dignè verbis:* ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, *similiter ...eris:* ἔξω τῆς οἰκίας, *extra domum.*

III. Regula.

Reliqua Adverbia primitiva pleraque, si post se ca...n habent, construuntur cum Genitivo: ut,

περὰ τοῦ μετρίου, *ultra modum:* ἀνδυκαμάτου, *sine labore:* ...ὺς τῆς πόλεως, *prope civitatem:* χωρὶς τῶν ἄλλων, *sine ...is:* μέχρι τῆς ἑσπέρας, *usque ad vesperam.* ἕνεκα, χάριν τῆς ἀληθείας, *causâ, gratiâ veritatis.*

Sic φεῦ, ὦ, βαβαὶ, ἡράκλεις, οἴμοι, & similes ex...mationes: quarum quædam Vocativis etiam ad...erent.

EXCEPTIONES.

Excipe Adverbia congregandi, quorum quædam ...ativis adjunguntur: ut,

ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, simul cum die.
ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, unà cum aliis.

Et jurandi Adverbia, quæ Accuſativo gaudent:
νὴ Δία, ita per Jovem, μὰ Δία, non per Jovem.

IV. Regula.

Hortandi & prohibendi Adverbia Imperativis Subjunctivis adhærent: ut,

ἄγε δὴ σὺ πρότερον σεαυτὸν, ὅστις εἶ, φράσον, age ig tu, priùs te ipſum, qui ſis, indices.

μή μοι θορυβήσῃ τις, πρὶν ἂν ἀκούσῃ, ne mihi obſtr quis, priuſquam audiverit.

VII. SYNTAXIS PRÆPOSITIONUM.

PRæpoſitionum varia ſignificatio variat regin Sunt autem earum decem & octo, quarum cum uno, aliæ cum binis, aliæ cum omnibus obli conſtruuntur. Nam,

ἐκ vel ἐξ, πρὸ, ἀντὶ, ἀπὸ	construuntur cum	ſolo Genitivo.
ἐν, σὺν.		ſolo Dativo.
εἰς vel ἐς, ἀνὰ.		ſolo Accuſativo.
κατὰ, διὰ, μετὰ, περὶ, ὑπὲρ, ἀμφὶ.		Genitivo & Accu vo.
πρὸς, παρὰ, ἐπὶ, ὑπὸ.		Genitivo, Dativo Accuſativo.

C

CUM GENITIVO.

EK vel EΞ

Semper cum Genitivo jungitur, & significat:
1. A, ab: ut, ἐκ διὸς ἀρχώμεθα, *à Jove incipiamus.* παίδων, *à pueris.* ἐκ Θεοῦ ἡ νίκη, *a Deo victoria.*
2. E, ex: ut, ἐξ ἀργυρίου ποτήριον, *ex argento poculum.*

ΠΡΟ

Genitivo solùm gaudet, & significat pro: vel ante:
, πρὸ θυρῶν, *ante fores.*
πρὸ νίκης ἐγκώμιον, *ante victoriam encomium.*
πρὸ ἔργου θρασύς, *ante factum audax.*
πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, *pro liberis & uxori-*
pugnare.

ANTI

Ihæret Genitivo, & significat:
1. Pro: ut, ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακὰ, *pro bonis*
ldere mala.
2. Contra, ut, ἀντί σου, *contra te.*

AΠO

enitivo jungitur, & significat:
A vel ab: ut, ἀπὸ θεῶν, *à Diis:* ἀπὸ γενεᾶς, *à gene-*
tione.

CUM DATIVO.

EN

Dativum postulat, & significat:

1. In: ut, κέρδος ἐν κακοῖς ἀγνωσία, *lucrum in ma-lis ignorantia.*

2. Inter: ut, ἐν ἀγαθοῖς, *inter bonos.*

Sic Cicero dixit; *Amicitiam nisi in bonis esse non posse, id est, inter bonos.*

NOTA. Ponitur etiam Adverbialiter cum suo casu: ut, ἐν μέρει vicissim: ἐν ἀκαρεῖ, subito: ἐν δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἐν κύκλῳ, ἐν παρέργῳ, dextre, sinistrè, circumlatim, obiter.

ΣΥΝ

Dativum exigit, & significat

Cùm: ut, σὺν Θεῷ, καὶ ταῖς μούσαις, *cum Deo, Musis.*

Attici pro σὺν, ξὺν dicunt: ut, ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ καὶ ὀδύρεται, cum Deo omnis & ridet, & dolet.

CUM ACCUSATIVO.

ΕΙΣ vel ΕΣ

Accusativum postulat & significat

In: ut, εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπειν, *in cœlum videre.*

πορεύομαι εἰς ἀγορὰν, *abeo in forum.*

ΑΝΑ

Construitur cum Accusativo, & significat

Per: ut, ἀνὰ στρατὸν, *per exercitum.*

ἀνὰ ὅλον χρόνον, *per totum tempus.*

Poëticè cum Dativo ponitur pro σὺν cum: ut, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, aureo cum sceptro.

CUM GENITIVO ET ACCUSATIVO.

ΚΑΤΑ

Cum Genitivo significat:

1. C

1. Contra: ut, λόγος κατ᾽ Αἰσχίνου, *oratio contra Æschinem.*

2. De: ut, κατὰ σπουδαίων ὑβριστικὰ λέγειν, *de bonis contumeliosè loqui.*

3. Super, vel supra: ut, κατὰ πετρῶν σπείρειν, *supra petram seminare.*

Poëticè pro ἀπό: ut, κατ᾽ Ὀλύμπου καρήνων, de verticibus Olympi.

Cum Accusativo significat:

1. Juxta, vel secundum: ut, κατὰ μοῖραν, κατ᾽ ἀξίαν, κατὰ λόγον, *juxta sortem, juxta dignitatem, juxta rationem.*

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον, *Euangelium secundum Matthæum.*

2. Tempus: ut, καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο, *nostro tempore factum est.*

πλουσιώτατος τῶν καθ᾽ αὐτὸν ἀνθρώπων, *ditissimus hominum sui seculi.*

Exponitur etiam Adverbialiter: ut, κατὰ μέρος, particulatim: κατὰ φυλάς, tributim.

ΔΙΑ

Cum Genitivo significat:

1. Per: ut, ὗς διὰ ῥόδων, *sus per rosas.*

διὰ βίου παντός, *per totam vitam.*

2. Præ: ut, διὰ φόβου ῥίπτειν τὰ ὅπλα, *præ timore projicere arma.*

Cum Accusativo significat:

Propter, διά σε ταῦτα λέγω, *propter te hac dico.*

πολλοὶ

πολλοὶ ἀπώλοντο διὰ πλοῦτον, *multi perierunt prop divitias.*

Dicunt etiam διὰ τιμῆς ἄγειν, in honore habere: διὰ αἰδοῦς ἄγειν, vene διὰ ἐμέγε, quantum in me est.

META

Cum Genitivo significat:

Cum: ut, ἡδὺς μετὰ φίλων ὁ βίος, *suavis cum ami vita.*

μετ' ὀργῆς ποιεῖν τι, *cum irâ, sive iracundè facere aliqu*

Cum Accusativo significat:

Post: ut, μετὰ τὴν ἑορτὴν, *post festum.*

μετὰ λουτρὰ δίψα, *post balnea sitis.*

Poëticè cum Dativo ponitur pro σὺν, cum: ut, μετ' ἀνδράσιν ἀνάσσει, inter homines imperat.

ΠΕΡΙ

Cum Genitivo significat:

1. De: ut, περὶ κάλλους ἤριζον, *de pulchritudine c tabant.*
2. Pro: ut, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, *certare pro pat*
3. Præ: ut περὶ πάντων, *præ omnibus.*

Poëticè cum Dativo construitur: ut, δέδοικα περὶ ξανθῷ Μενελάῳ, i mui à flavo Menelao.

Cum Accusativo significat:

1. Circa: ut, περὶ θύρας, *circa fores:* περὶ ὥ ἕκτην, *circiter horam sextam.*
2. Prope, vel juxta: ut, περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, *p pe Alexandriam.*

περὶ αὑτὸν ἔχει μίμους γελοίων, *juxta se habet mimos, imitatores ridiculorum.*

3. P

3. Propter: ut, περὶ πολιτείαν, *propter Rempublicam.*

ΑΜΦΙ

Hæc Præpositio eandem habet & constructionem & nificationem cum præcedenti: ut, ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ λέγειν, *de diis honesta loqui:* ἀμφί σε, *juxta te.* Sed περὶ usitatior est.

IOTA. Periphrasin: οἱ περὶ πλάτωνα, id est Platonici: οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, id est Socratici, de quo supra monuimus.

ΥΠΕΡ

um Genitivo significat:

1. Pro: ut, ὑπὲρ τῶν φίλων κινδυνεύειν, *pro amicis periclitari.*
2. De: ut, ὑπὲρ εὐσεβείας λαλεῖν, *de pietate loqui.*
3. Super: ut, ὑπὲρ οἴνου πόλεμος, *super vino bellum.* γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς, *senectus super caput, sive urgens.*

um Accusativo significat:

1. Supra: ut, ὑπὲρ δύναμιν ποιεῖν τι, *supra vires facere aliquid.*
2. Ultra: ut, ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν, *ultra peram sapere.*

CUM GENITIVO, DATIVO ET ACCUSATIVO.

ΠΡΟΣ

um Genitivo significat:

1. A vel ab: ut, πρὸς Θεοῦ τἀγαθά, id est, παρὰ Θεοῦ, *à DEO bona.*

2. Coram

2. Coram: ut, πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θ[νη]τῶν ἀνθρώπων, *coram diis beatis, coram mor[ta]libus hominibus.*

3. Officium: ut, ἐ πρὸς διδασκάλε τῦτο ποιεῖν, *n[on] est docentis hoc facere.*

4. Juramentum: ut, πρὸς τῦ Διὸς, *per Jovem.*

Cum Dativo significat

Vicinitatem: ut, πρὸς τοῖς ποσὶν, *ad pedes.* πρὸς [τοῖς] θεσμοθέταις, *juxta legumlatores.* πρὸς τύτο[ις], *ad hæc.*

Cum Accusativo significat:

1. Ad: ut, πρός σε ἔρχομαι, *ad te venio.*

ὄνος πρὸς αὐλὸν, *asinus ad lyram.*

2. Contra: ut, πρὸς κέντρα λακτίζειν, *contrà stim[u]lum calcitrare.*

3. Inter: ut, φιλία ἡ πρὸς ἡμᾶς, *Amicitia, [quæ] est inter nos.*

4. Comparationem: ut, πρὸς ῥόδα Ἀνεμώνη, *ad [ro]sam Anemone.*

τ̄ βίον πρὸς κέρδη καταλλάττεσθαι, *vitam cum lucro c[om]mutare.*

Ponitur etiam Adverbialiter cum suo casu: ut,
πρὸς βίαν, id est, βιαίως, violenter.
πρὸς ἀκρίβειαν, ἀκριβῶς, accuratè.
Dicimus etiam, πρὸς δύναμιν, id est, κατὰ secundùm vires.

ΠΑΡΑ

Cum Genitivo significat:

1. A, vel ab: ut παρὰ Κυρίε βοήθειά μυ, *à [Domino] auxilium meum.*

παρ' ἡδονῆς λύπη, *à voluptate tristitia.*

2. I[...]

2. De: ut, παρ' ἐμοῦ δοῦναι, *de meo dare.*

3. Præ: ut, παρὰ πάντων τυγχάνει, *præ omnibus excellit.*

In Dativo significat

Vicinitatem: ut, παρὰ τοῖς δούλοις κοιμᾶσθαι, *apud servos dormire.*

παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος, *apud Dominum misericordia.*

In Accusativo significat:

1. Ad: ut, παρά σε ἦλθον, *ad te veni.*

2. Juxta, vel apud: ut, παρὰ τὴν θάλασσαν, *juxta mare.*

3. Circa: ut, παρὰ πάντα τὸν χρόνον, *circa omne tempus.*

4. Præter: ut, παρὰ γνώμην συμβαίνει, *præter opinionem accidit.*

παρὰ πάντα τὰ δίκαια, *præter omne jus.*

5. Propter: ut, παρὰ τὸ εὖ ζῆν κλέος, *propter vitam honestam gloria.*

ΕΠΙ

In Genitivo significat:

1. Circa, vel per aliquid: ut, ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, *per multa intelligat quis ea, quæ dicuntur.*

2. Super & supra: ut, ἐπὶ καθέδρας Μωσέως, *super cathedrâ Mose.*

ἐπὶ τῆς γῆς, *supra terram.*

3. In: ut, ἐπὶ γλώττης, ἐπὶ ῥιπὸς διαπλεῦσαι, *in linguâ, in vimine enavigare.*

4. Tem-

4. Tempus: ut, ἐπὶ ἄρχοντος τοῦ Κύρου τῶν Περσ. *sub Cyro imperatore Persarum, vel impera Cyro.*

5. Locum: ut, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ: ἐπὶ θυρέων: *ad via pro foribus.*

Cum Dativo significat:

1. Pro, vel propter: ut, ἐπὶ μισθῷ: ἐπὶ σωτηρίᾳ ὑπάρχοντα ἀποβάλλειν: *propter mercedem: salute contemnere bona.*

2. In potestate esse: ut, ἐπὶ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκό *in potestate Regis bona subditorum sunt.*

Sic dicimus: οἱ ἐπὶ παισὶν, qui præsunt pueris.

3. Post: ut, ἐπὶ τούτοις, *post hæc.*

4. Super: ut, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελί ἀποστόλων, *ædificati super fundamento Ap lorum.*

5. Contra: ut, ἐπὶ τῷ δήμῳ, *contra populum.*

Cum Accusativo significat:

In, vel Ad: ut, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἐπὶ χρόνον, *in eoa ad tempus.*

ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο, *in Atticam profectus est*

ΥΠΟ

Cum Genitivo significat:

1. A, vel ab: ut, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τιμᾶσθαι, *à honorari.*

2. Causam: ut, ὑπὸ πενίας, ὑπὸ αἰδοῦς, *ob pertatem, præ pudore.*

3. Sub: ut, ὑπὸ χιτῶνος: ὑπὸ κόλπου τὰς χ ἔχειν, *sub tunicâ: sub sinu manus habere.*

m Dativo significat:

Sub: ut, ὑπὸ δένδρῳ, ὑπὸ τῷ διδασκάλῳ, *sub arbore: sub præceptore.*

m Accusativo significat

Sub: ut, τὰ ὑπὸ σελήνην πάντα εὐμετάβλητα, *quæ sub lunâ sunt, omnia mutabilia sunt.*

ὑπὸ τ διδάσκαλον εἶναι, *sub præceptore esse.*

APPENDIX AD PRÆPOSITIONES.

I. Duæ hæ Præpositiones ἐν & εἰς ἐλλειπτικῶς ponuncum Genitivo: ἐν quidem deficiente Dativo: εἰς ò deficiente Accusativo: ut, ἐν ᾅδȣ, scil. οἴκῳ: *in rni scilicet domo:* εἰς διδασκάλȣ, scilicet οἶκον, *in ceptoris, scilicet domum.*

II. Nonnunquam subaudiuntur in oratione: ut, ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, pro ὑπὲρ ὧν, *propter ea, quæ perûs est, irascitur.*

III. Apud Poëtas sæpè ponuntur loco verborum, nflato accentu: ut, ἔνι pro ἔνεστι, πάρα pro πάρεστι, pro ἀνάστηθι, *inest, adest, surge.*

DE VERBIS ANOMALIS.

ULtra imperfectum non conjugantur finita in άνω, είνω, είω, άθω, έθω, ύθω, ξω, σκω, χθω, λδω, νδω: lia item plurima quibusdam temporibus carent. Sed ia variant crebrò ejusdem verbi themata: ut, κύω: ω: οἴομαι, οἴεομαι: θνήσκω, θείνω, θνέω, θνάω, νημι: aut à diversis omninò pendet formatio receptorum temporum, ut φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω: ideò jusmodi tempora referemus ad thema proprium, licet

licet inusitatum, unde regulariter deduci que
Exempli gratiâ φέρω, in usu habetur, non tria
qua: tamen Futurum οἴσω ab οἴω: Aoristi ἤνεγκα
ἤνεγκον ab ἐνέγκω: Præteritum medium Atticu
ἐνήνοχα ab ἐνέχω: & ita in cæteris. Quæ verò
mata versentur in usu, docebit lectio.

Persequemur autem pleraque verba, quæ à reg
præcedentibus variant, juxta ordinem literaru
simplicia nimirum: ad quæ, si composita obtigei
erunt referenda.

A.

Ἄγαμαι, *miror*. Fut. ἀγάσομαι. Ind. 1. ἠγάσ
Indef. 1. medium, ἠγασάμην, ab inusitato ἀγάομαι
Ἄγνυμι, *frango*. F. ἄξω, ab ἄγω. Perfect. med.
vel ἔαγα. Ind. 1. ἦξα, vel ἔαξα. Ind. 2. ἤγην & ἐά
Composita, κατέαγα, καὶ κατέαξα, κατεάγην.
Ἄγω, *ago*. F. 2. ἀγῶ, vel Atticè ἀγαγῶ. Ind. 2.
vel Atticè ἤγαγον. Fut. 1. ἄξω. Perf. ἦχα, vel ἀγ
Imperativus præsens, ἄξε, ἄξετε, *duce*, *ducite*:
turo ἄξω. Sunt enim quædam verba, quorum
sentia & imperfecta à futuris derivantur.
Ἄδω, *placeo*. Præt. med. ἦδα, & solutione
Particip. ἑαδώς.
Ἄζω, *sicco*. Ind. 1. ἄσθην, vel ἀάσθην.
Αἱρῶ, *capio*. F. αἱρήσω. Ind. 2. εἷλον, ab ἕλω.
Αἱρέομαι & αἱροῦμαι, *eligo*. Fut. med. αἱρήσομαι.
pass. ᾕρημαι. Ind. 1. ᾑρέθην. Ind. 2. εἷλον. Ind. 2.
εἱλόμην ab ἕλομαι.
Αἰσθάνομαι, *sentio*. F. αἰσθήσομαι. Perf. ᾔσθημαι. In
ᾐσθήθης. Ind. 2. med. ᾐσθόμην, ab inusit. verbo αἰσθ

ἀκαχάω, *triſtor:* inde fit ἀκάχημι, & ἀκάχημαι: c in participii præterito paſſivo, ἀκαχμένος, pro χμένος.

ἀλάω, *erro:* inde ἄλημι, & ἄλημαι, & per redu-ationem ἀλάλημαι.

ἀλέξω, *opitulor:* F. ἀλεξήσω, ab ἀλεξέω. Sic ἀέξω, ήσω, ab ἀεξέω.

ἁλίσκομαι, *capior:* F. ἁλώσομαι. Ind. 2. ἥλων & ἑάλων, ῖναι. Præt. ἥλωκα & ἑάλωκα. paſſ. ἑάλωμαι, unde σις, & ἁλωτὸς, à verbo ἁλόω: unde eſt participium ς, όντος, ab ἅλωμι. Compoſitum, ἀναλίσκω, *con-o*, valdè variat in augmento. Dicitur enim ἀνάλω-abſque augmento. Item ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, &c.

ἀλύσκω, *fugio.* F. ἀλύξω, ab ἀλύσσω.

ἁμαρτάνω, *pecco.* Imperfect. ἡμάρτανον. F. ἁμαρτή-ab ἁμαρτέω. Perf. ἡμάρτηκα. Ind. 2. ἥμαρτον, Poë-ἤμβροτον.

ἀμφίημι, vel ἀμφιέννυμι, *induo.* F. ἀμφιέσω. perf. . ἠμφίεσμαι, & ἀμφιέω.

ἀνοίγω, *aperio.* F. ἀνοίξω. Ind. 1. ἀνέῳξα. perf. med. γα. paſſ. ἀνέῳγμαι. Ind. 1. ἀνεῴχθην.

ἀπαυράω, ῶ, *aufero.* Ind. 1. ἀπηύρα.

ἀπεχθάνομαι, *odi.* F. ἀπεχθήσομαι. Perf. ἀπήχθημαι. . 2. med. ἀπηχθόμην, ab inuſit. ἀπεχθέομαι.

ἀπολέω, ῶ, *perdo*, vel ἀπολλύω, & ἀπόλλυμι. F. ἀπο-, Perf. ἀπώλεκα vel Atticè ἀπολώλεκα. perf. med. ὶλα, vel ἀπόλωλα, Ind. 2. ἀπωλόμην, à verbo itato ἀπόλλω.

ἀπόχρη, *ſufficit*, imperſonale. Imperfectum, ἀπέχρη. . ἀποχρήσει. Aoriſt. 1. ἀπέχρησε, ab ἀποχρέω.

Ἀποτέμνω, *abscindo.* F. ἀποτεμῶ, & ἀποτεμήσω. Ind
ἀπέτεμον.

Ἀρέσκω, *placeo.* F. ἀρέσω, & in medio ἀρέσομαι a
antiquo ἀρέω.

Ἀτίζω, *contemno.* Fut. ἀτίξω.

Αὐξάνω, vel αὔξω. F. αὐξήσω, quasi verbum
αὐξέω. Ind. 1. ηὔξησα.

Ἄχθομαι, *doleo.* F. ἀχθήσομαι. Ind. 1. ἠχθέσθην
ἀχθέομαι.

Ἄχω, inusitatum, *lado.* Perf. ἤκαχα. Aori
ἦχον, & per pleonasmum, ἤκαχον.

B.

Βαίνω, *vado.* F. βήσομαι, à βάω. Perf. βέβηκα. I
ἔβην, à verbo inusitato βῆμι, Comp. καταβαίνω,
βην. Imperat. κατάβαθι per α Atticè, pro κατά
ἀνάβηθι. Per Apocopen autem, κατάβα, ἀνάβα.

Βάλλω, *jacio.* Fut. βαλῶ. Ind. 2. ἔβαλον. Pe
βληκα, à βλέω.

Βιβρώσκω, *edo.* Fut. βρώσω, à βρόω.

Βιόω, *vivo.* Futur. βιώσω, βιώσομαι. Perfect. β
μαι. Particip. βεβιωμένος. Ind. 2. ἐβίων. Imperat
θι. Optat. βιοίην, & βιῴην. Infinit. βιῶναι. Pa
ὁ βίος, ab inusitato βίομαι, vel βίωμι.

Βλαστάνω, *produco.* Fut. βλαστήσω. Ind. 2. ἔβ
ab antiquo βλαστέω.

Βόω, *clamo.* F. βώσω.

Βούλομαι, *volo.* F. βουλήσομαι. Perf. βεβούλημαι
βουλήμην, à βουλέομαι.

Γ.

Γαμέω, nubo. Fut. *γαμήσω.* Ind. 1. ἔγημα, quasi à *bo γήμω,* vel *γάμω.*

Γείνομαι, fio vel gignor. Futur. γενοῦμαι. Ind. 1. med. *ἀμην.*

Γηθέω, gaudeo. Perf. med. *γέγηθα,* à *γήθω.*

Γηράσκω, ætate provehor. F. *γηράσω,* à *γηράω.*

Γίνομαι, vel *γίγνομαι, sum, fio, nascor.* F. γενήσομαι, à verbo γενάομαι. Perf. γεγένημαι. Perfect. med. *να,* ab eo quod est, *γείνω.* Indef. 1. ἐγενησάμην, vel *ἀμην.* Indefinit. 2. ἐγενόμην. Futurum 1. med. γενοῦ-, à *γείνομαι.*

Γινώσκω, cognosco. Fut. *γνώσομαι.* Perf. *ἔγνωκα.* . 2. *ἔγνον* à *γνόω.* Imperat. *γνῶθι.* Infinit. *γνῶναι.* ticip. *ὁ γνοὺς.* Perf. Pass. *ἔγνωσμαι.* Ind. *ἐγνώσθην*: *ἀναγινώσκω, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων.*

Γρηγορέω, vigilo. Perf. med. *ἐγρήγορα, ἐγρηγόρειν.*

Δ.

Δαίω, scio, divido. F. *δαήσω.* Perf. pass. *δεδάημαι.* Ind. 2. *ν,* ab inusitato *δαέω,* & *δάημι.* Perf. med. *δέδηα*: ent etiam in pass. *δέδασμαι,* à *δεδάζομαι.*

Δάκνω, mordeo. Futur. *δήξω.* Ind. 2. *ἔδακον,* ab quo *δήκω.*

Δαρθάνω, dormio. F. *δαρθήσομαι.* Ind. 2. *ἔδαρθον,* Poët. *ἔδραθον,* à verbo *δαρθέω.*

Δεῖ, oportet. F. *δεήσει.* Ind. 1. *ἐδέησε* à *δεέω.* Imperf. Optativus *δέοι.* Subjunctivus *δέῃ.* Infinitivus *δεῖν,* *ω.*

Δείδω, *timeo*, Poëticum. Fut. δείσω. perf. δέδε
perfect. med. δέδοικα, pro δέδοιδα: & Ionicè δέ
Poëticè δείδια.

Δεδίττομαι, *territo, sive territor*. F. δεδίξομαι. Aorist
pass. ἐδεδίχειν. Imperat. δεδίχηθι, per syncop. δέδ
pro quo etiam dicitur, δείδιθι, à δειδίττομαι.

Δεικνύω, & δείκνυμι, *monstro*. Fut. δείξω. perf
δειχα. Conjugatur enim per inusitatum δείκω:

Δέομαι, *rogo*. F. δεήσομαι. perfect. δεδέημαι. In
ἐδεήθην, à δεέομαι.

Δέω, *vinco*. Futur. δέσω, & δήσω. perf. pass.
μαι. Ind. 1. ἐδέθην.

Δέχομαι, *accipio*. Fut. δέξομαι. perf. δέδεγμαι. In
ἐδεξάμην.

Διδάσκω, *doceo*. F. διδάξω. Ind. 1. ἐδίδαξα,
formarentur à διδάχω.

Διδράσκω, *fugio*. Fut. διδράσω, à διδράω. Ind.
δρα: & ἀποδιδράσκω, ἀπέδρα. Infinit. δράναι. Par
ἀποδράς. In tertiâ personâ plurali Aoristi διέδραν,
δραν, per syncopen, pro διέδρησαν, ἀπέδρησαν, ab
δρημι, διαδρημι.

Δοκέω, *appareo*. F. δοκήσω, & quod usitatius est
ab antiquo δόκω. Ind. 1. ἔδοξα. præt. med. δέδοκα.
δέδογμαι. Impersonale δοκεῖ *videtur*, &c.

Δυώω, vel δύω, *subsideo*. Fut. δύσω. Ind. 2.
unde ἀνέδυν, κατέδυν, à δῦμι.

E.

Εάω, *sino*. F. ἐάσω. Ind. 1. εἴασα.

Ἔδραμον, vide τρέχω.

ἔδω, *edo.* Perfect. ἦκα, vel ἔδηκα. Atticè ἐδήδοκα.
t. med. ἔδηδα. Fut. 2. ἔδομαι pro ἐδοῦμαι.
ἵζω, *sisto.* Fut. ἕσω. Ind. 1. εἷσα.
ἐθέλω, *volo.* F. ἐθελήσω. Ind. 1. ἠθέλησα.
εἴδω, *video.* F. εἴσομαι, & ἴσομαι, vel εἰδήσω, à verbo
ω. præt. perf. εἴδηκα, & per synec. εἶδα. plusq. εἰδή-
, εἴδειν: Atticè, ᾔδειν. Ind. 2. εἶδον, vel Poëticè ἴδον,
is initialem literam in cæteris modis retinet, ἰδὲ,
μι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών. perfectum passivum εἶσμαι, εἶσαι,
ι. Verbale, εἰστέον: at dicimus ἰστέον, abjecto ε.
fect. med. οἶδα, in secunda persona οἶδας, & Æolicè
οθα, & per syncopen οἶσθα. præsens Optat. εἰδείην,
ἴδημι. Infinit. εἰδέναι. Particip. ὁ εἰδώς.
εἶπα, *dixi.* Ind. 1. ab inusitato ἔπω: unde Partic.
ς. Ind. 2. εἶπον.
εἴωθα, *consuevi.* Plusquamperfect. εἰώθειν, ab in-
ato ἔθω.
ἐλαύνω, *impello.* F. ἐλάσω, ab ἐλάω. Aorist. 1. ἤλα-
& ἔλασα sine augmento. Imperfect. ἐλάασκον.
ἔλπω, *spem facio.* perfect. med. ἦλπα, vel ἔολπα.
ἔμμορα, vide μείρω.
ἐπαινέω, *laudo.* Futurum ἐπαινέσω. perfect. ἐπήνεκα.
. 1. ἐπήνεσα.
Ἔρδω, *facio.* F. ἔρξω, pro quo ῥέξω à ῥέζω.
Ἔρομαι, *interrogo.* F. ἐρήσομαι ab ἐρέομαι. Ind. 2. ὀρό-
ν vel εἰρόμην, ab εἴρομαι.
Ἔῤῥω, *pereo.* F. ἐῤῥήσω, ab ἐῤῥέω.
Ἔρχομαι, *venio.* Fut. ἐλεύσομαι à verbo ἐλεύθω, perf.
d. ἤλυθα, & geminatione Atticâ ἐλήλυθα. Ind. 2.
θον, vel ἦλθον, per syncopen.

Ἐρῶ Futurum, *dicam*, *præcipiam*: ab inusitato ἐ

Εὑρίσκω, *invenio*. Fut. εὑρήσω. Perf. εὕρηκα, in v passivâ, εὕρημαι. Ind. 1. εὑρέθην. Ind. 2. εὗρον, ab εὑ

Ἔχω, *habeo*. F. ἕξω, & σχήσω. Perf. ἔσχηκα. Ind ἔσχον, ab inusitato σχέω. Imperat. σχὲς, à σχῆμι. Aor 2. med. ἐσχόμην, ἀνεσχόμην: ἰσχόμην autem ab ἴσχω de citur.

Ἔω, *eo*, antiquum. Fut. ἴσω. Perfect. εἶκα. P pass. εἶμαι, εἶσαι, εἶται: verbale εἰτέον, abjecto ε, ἰ Perfect. med. εἶα, Plusquamperfect. ᾔειν.

Εἵω, *induo*, *vel sedeo*, augetur per ει: Præt. p εἶμαι. Plusquamp. εἵμην. Partic. εἱμένος. Aorist εἶσα. Particip. ἕσας. Verbale εἶμα, vestis: unde ἱ τιον, vestimentum, ablato ε.

Z.

Ζάω, *vivo*, anomale contrahitur, ζῇς, ζῇ, ζᾷς, ζᾷ.

Ζεύγνυμι, *jungo*. F. ζεύξω, à ζεύγω, de quo sup

Ζώννυμι, *cingo*. F. ζώσω, ab antiquo ζώω.

H.

Ἤκαχε, vide ἄχω.

Ἧμαι, *sedeo*, de quo suprà, fol. 172.

Ἥσθην, *lætatus sum*. & Optativus ἡσθείην. Aori ab ἥδομαι, *lætor*.

Θ.

Θάπτω, *sepelio*. Futur. θάψω. Ind. 1. ἔθαψα. In ἐτάφην, à τάφω.

Θέλω, *volo*. F. θελήσω. Ind. 1. ἐθέλησα, à θελέω, vel ..λέω, tempora ſumit.

Θνήσκω, *morior*. F. 1. med. θνήξομαι. F. 2. θανοῦμαι, ..rfect. τέθνηκα, ab inuſitato θνάω. Ind. 2. ἔθανον. Perf. ..ed. τέθνακα. Partic. τεθνεὼς, pro quo Poëtæ dicunt, τε..ειὼς: à θνάω fit etiam verbum in μι, τέθνημι: in ter... plurali τεθνᾶσι: in Imperativo τέθναθι: in Optat. ..θναίην: infin. τεθνάναι. Particip. τεθνάς.

Θοάω, *acuo*. Aoriſt. 1. ἐθόωσα: & in Infinit. θοῶ..., à θοόω.

I.

Ἵκνοῦμαι, *pervenio*. F. ἵξομαι. Ind. 2. ἱκόμην, & com..ſitum ἀφικόμην. Perfect. ἶγμαι, ab ἵκομαι, quod in ..u non eſt.

Ἱλάσκομαι, *placeo*. F. ἱλάσομαι. Ind. 1. med. ἱλασά..μην, ab ἱλάω.

Ἵπταμαι, *volo*. F. πτήσομαι. Ind. 2. ἔπτην. Ind. 2. med. ..άμην, ἔπτασο, καὶ ἔπτω. Præteritum paſſ. πέπταμαι, à ..άω, vel πτῆμι, vel ἵπτημι. Infinit. πτάσθαι, vel πτέσθαι.

K.

Καθαιρέω, *everto*. Ind. 2. καθεῖλον, à καθέλω.

Καθαίρω, *purgo*. Ind. 1. ἐκάθηρα.

Καθέζω, vel καθέζομαι, *ſedeo*. Futurum 2. med. καδοῦμαι.

Κάθημαι, *idem*, vel κάθειμαι. Fut. καθήσομαι. Ind. 1. ..θῆκα de quo ſuprà fol. 172.

Καίω, vel κάω, *inflammo*. Futurum καύσω. Ind. ..iſſ. ἐκάην.

Καλέω, *voco*. Fut. καλέσω, vel καλήσω. Perf. κέκληκα,

 pro

pro κεκάληκα. paſſ. κέκλημαι, κέκλησαι: unde verb
ἐκκλησία: κέκληται: unde, κλητέος, & κλητὸς, & ve
bum κλητεύω.

Κάμνω vel κάμω, *laboro.* Fut. καμοῦμαι. Ind. 2. ἔκ
μον. perf. κέκμηκα.

Κείρω, *tondeo.* F. κερῶ. Ind. 2. ἔκειρα. perf. κέκαρ

Κεραννύω, *miſceo.* F. κεράσω. perfect. paſſ. κεκέρ
μαι vel κέκραμαι.

Κλάζω, *clango.* Fut. κλάγξω, à κλάγγω. Ind. 1. ἔκλαγ
ab eo, quod fuit κλάγγω. perfect. κέκληγα. Partic
κεκληγὼς, ότος.

Κλαίω, vel κλάω, *fleo.* Fut. κλαύσω, à κλαύω: ite
κλαιήσω, ab inuſitato κλαιέω.

Κορεννύω, *ſaturo.* F. κορέσω, à κορέω.

Κράζω, *clamo.* F. κράξω. perfect. κέκραχα. Aoriſt
primus, ἐκέκραξα, à κεκράγω. Unde etiam eſt Fu
rum κεκράξω. perfect. med. κέκραγα. Ind. 1. ἔκραγον.

Κραίνω, *perficio.* F. κρανῶ. Med. κρανοῦμαι. Infin
κρανοῦσθαι & διαλυθὲν κρανέεσθαι. Aoriſtus primus a
ἔκρανα, Atticè ἔκρηνα. Imperfect. κρῆνον, quod
κρήνηον, à κραιαίνω dicimus.

Κρεμάζω, *pendeo.* F. κρεμάσω, à κρεμάω.

Κρέμαμαι, *idem.* F. κρεμάσομαι, à κρεμάομαι.

Κρύπτω, *abſcondo.* F. κρύψω. Ind. 2. paſſ. ἐκρύβην,
verbo κρύβω: unde κρυβεὶς Participium.

Λ.

Λαγχάνω, *ſortior.* Futur. κληρώσομαι à κληρόω. pe
med. λέλογχα, à λέγχω vel λογχέω. Ind. 2, ἔλαχον,
verbo λήχω.

Λαμβάνω, *capio*. F. λήψομαι. Aorist. 2. ἔλαβον, ab [o]bsoleto λήβω. perfect. λέλειφα, εἴληφα Atticè.

Λανθάνω, *lateo*. Fut. λήσομαι. perfect. med. λέληθα. [In]d. 2. ἔλαθον. perf. pass. λέλησμαι. Ind. 2. ἐλαθόμην, [à v]erbo λήθω.

Λείπω, *linquo*. F. λείψω. Ind. 1. ἔλειψα. Ind. 2. ἔλιπον.

M.

Μαίνομαι, *insanio*. F. μανοῦμαι. perfect. med. μέμηνα. [In]d. 2. ἐμάνην.

Μανθάνω, *disco*. Futur. μαθήσομαι, quasi duceretur [à μ]αθέω. perfectum, μεμάθηκα. Ind. 2. ἔμαθον, à μή[θω], vel μαθέω.

Μάχομαι, *pugno*. F. med. μαχοῦμαι, vel μαχέσομαι, ab [...], quod fuit μαχέομαι. Ind. 1. med. ἐμαχεσάμην.

Μάω, *curo*. inusitatum: unde perfect. med. μέμαα, μεμαώς, Participium.

Μείρω, *divido*, etiam antiquum. F. μερῶ. perf. med. [ἔ]μορα, & Poëticè, ἔμμορα. perf. pass. εἵμαρμαι.

Μέλει, impersonale, id est, *cura est*. F. μελήσει. Im[pe]rfect. ἔμελλε.

Μέλομαι, *curo*. F μελήσω. perf. med. μέμηλα à ver[b]o μελέω.

Μέμνημαι, *memini*. perf. à μνάομαι. Ind. 2. ἐμνήσθην.

Μένω, *maneo*. F. μενῶ. Ind. 1. ἔμεινα. perf. μεμένη[κ]α ab antiquo μενέω.

Μίγνυμι, *misceo*. F. μίξω. Ind. 2. ἐμίγην, ab inusi[t]ato μίγω.

Μιμνήσκω, *redigo in memoriam*. Fut. Μνήσω, à μνάω.

Μοργνύω, *abstergo*. F. Μόρξω, μόργω.

N. Νέω,

N.

Νέω, *neo.* Fut. νεύσω, à νεύω.

Ξ.

Ξυνίημι, *intelligo.* Fut. ξυνήσω. Ind. 1. ξυνῆκα, apud Poëtas ξυνέηκα.

O.

Ὄζω, *oleo.* Futur. ὄσω. Perfect. med. ὦδα, & Atticè ὄδωδα.

Οἴγω, *aperio.* Poëticum, vide ἀνοίγω.

Οἶδα, *novi*, οἶσθα, *novisti*, Perf. vide εἴδω.

Οἰμώζω, *gemo.* F. οἰμώξω. Aorist. 1. ᾤμωξα.

Οἴομαι, vel οἶμαι, *puto*, οἴῃ, οἴεται. Fut. οἰήσομαι ab οἰέομαι. Ind. 1. ᾠήθην. Imperfectum, ᾠόμην, vel contractim ᾤμην.

Οἴχομαι, *abeo.* Fut. οἰχήσομαι ab οἰχέομαι. Aorist. 1. ᾠχόμην.

Ὀλλύω, *pereo*, & ὄλλυμι, in Pass. ὄλλυμαι. in Præt. med. ὦλα ab ὄλλω.

Ὀλολύζω, *ululo.* F. ὀλολύξω.

Ὄμνυμι & ὀμνύω, *juro.* F. ὀμέσω, vel ὀμοῦμαι. Perfect. ὤμοκα, & Atticè ὀμώμοκα ab ὀμόω.

Ὄπτομαι, *video.* F. ὄψομαι. Ind. 1. ὤφθην. Reperitur etiam ὀπτάνομαι.

Ὁράω, *cerno.* Perfect. ἑώρακα. Imperfect. ὥρων & Atticè ἑώρων.

Ὀρέω, *concito.* F. ὀρέσω. Ind. 1. ὤρεσα.

Ὄρω, *elevo.* Futur. ὄρσω. Aorist. 1. ὦρσα. Perf. ὦρα & Atticè ὄρωρα.

Ὀφείλω, *debeo.* Fut. ὀφειλήσω ab ὀφειλέω, vel ὄφλω, λήσω. Perf. ὤφληκα. Ind. 2. ὤφελον, & concisim φλον, ab ὀφλέω. Dicitur etiam ὀφλισκάνω.

Π.

Πάομαι, *acquiro.* F. πάσομαι. Perfect. πέπαμαι.

Πάσχω, *patior.* Fut. πείσομαι, ab eo quod est πεί. Perf. med. πέπονθα, pro πέπονα, κατὰ πλεονασμὸν literæ θ, ac inusitato πονέω. Aoristus secundus, ἔπαθον, antiquo πήθω.

Πείρω, *transeo.* F. περῶ. Ind. 1. ἔπειρα.

Πέμπω, *mitto.* Fut. πέμψω. Perfect. πέπομφα. Ind. 1. ἔπεμψα, ἐπέμφθην.

Πέρθω, *diripio.* F. πέρσω. Ind. 2. ἔπαρθον, & ἔπραθον.

Πετάννύω, *extendo.* Fut. πετάσω. Perfect. πεπέτακα, & detractione vocalis πέπτακα. Perfect. pass. πέπταμαι, à πετάω.

Πέττω, *pecto.* F. πέψω, à verbo Poëtico πέπτω.

Πέφρικα, *horrui.* vide φρίττω.

Πήγνυμι, *figo.* F. πήξω. Perf. πέπηγα. Ind. pass. ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω.

Πίνω, *bibo.* F. πώσω. Perf. πέπωκα. Perf. pass. πέπωμαι, ab eo, quod fuit πόω. Ind. 1. ἔπιον. Imperat. πῖθι pro πίε. Fut. 2. med. πίομαι, pro πιοῦμαι.

Πίπτω, *cado.* Fut. πεσοῦμαι, ab antiquo πέτω. Perf. πέπτωκα, ab antiquo πτόω. Ind. 2. ἔπεσον. Aorist. 1. ἔπεσησα, à πεσέω, unde in tertia persona plurali ἔπεσον, pro ἐπέσησαν, per syncopen.

Πλάττω, *fingo.* F. πλάσω. Perf. πέπλακα.

Πλέω, *navigo.* Fut. πλεύσω, à πλεύω.

Πνέω,

Πνέω, *spiro.* Futur. πνεύσω, à πνεύω.

Πράττω, vel πιπράσκω, *vendo.* Fut. πράσω. Perfe πέπρακα, à πράω, ad differentiam verbi πράττω, *faci* quod habet in Præt. πέπραχα, in Fut. πράξω.

Προΐεμαι, *projicio.* Ind. 1. προηκάμην.

Πυνθάνομαι, *interrogo.* Fut. πεύσομαι. Perf. πέπυ μαι. Ind. 2. ἐπυθόμην, à πεύθομαι.

P.

Ῥέω, *fluo.* F. ῥεύσω, & ῥυήσω, à ῥεύω, & ῥυέω. Pe fect. ἐῤῥύηκα. Aorist. 2. pass. ἐῤῥύην.

Ῥήγνυμι, *rumpo.* F. ῥήξω. Perfect. med. ἔῤῥηγα, p quo dicimus ἔῤῥωγα. Ind. 2. ἐῤῥάγην, à ῥήγω.

Ῥώννυμι, *roboro.* F. ῥώσω, ῥώω.

Ῥώννυμαι, *valeo.* Futur. ῥώσομαι. Perfectum, ἔῤῥ μαι. Plusquamperfect. ἐῤῥώμην. Imperat. ἔῤῥωσο, ἐῤῥ σθω. Infinit. ἐῤῥῶσθαι.

Σ.

Σβεννύω, vel σβέννυμι, *exstinguo.* Futurum σβέσ & σβήσομαι. Ind. 2. ἔσβην, à σβῆμι inusitato, unde ἀπο σβεννύω, ἀπέσβην.

Σεύω, & σεύομαι, *concito.* Ind. 1. ἔσσευα, & pa ἐσσύθην. Perf. ἔσσυμαι.

Σήπομαι, *putresco.* F. σήψομαι. Ind. 1. ἐσάπην.

Σκέλλω, *sicco.* Præt. ἔσκληκα, Ionicè ἔσκληκα, antiquo σκλάω: unde ἀπέσκληκα. Aorist. 2. ἔσκλην. I finit. σκλῆναι, à σκλῆμι. Aoristus 1. ἔσκληλα: hinc I finit. ἐσκλῆλαι.

Σόω, *vado.* F. σεύσω. Aorist. 1. ἔσσευα. Imper. σεῦσ

Pe

:rf. & Imperfect. paſſ. σέσκου, & ſine augmento σκοῦ,
ῳθω: omnia mutuatur à σκέω.

Σπάω, *vello*. F. σπάσω. Perf. ἔσπακα.

Σπένδω, *libo*. F. σπείσω, ab antiquo σπείδω.

Στάζω, vel σαλάζω, *ſtillo*. Fut. σάξω, & σαλάξω.

Στένω, vel στενάζω, *gemo*. F. στενάξω.

Στίζω, *pugno*. F. στίξω.

Στορεννύω, vel στρέννυμι, *ſterno*. F. στρέσω. Ind. 1.
;ρεσα, ab antiquo στρέω.

Στρωννύω, vel στρώννυμι, *ſterno*. F. στρώσω. Ind. 1.
οοσα, à vetere στρόω.

Συνίημι, & Atticè ξυνίημι, *intelligo*. Aoriſt. 1. συνῆ-
: & Atticè ἐσυνῆκα. Aoriſt. 2. συνήν. Imperat. συνές.
ırt. συνεὶς, Atticè, ξυνεὶς.

Σχέω, *cohibeo*. Fut. σχήσω. Ind. 2. ἔσχον. Imperat.
ές, σχέτω. vide ἔχω.

T.

Τάζω, *tendo*. F. τάξω. Ind. 2. ἔταγον, vel ἐτέταγον.

Τέμνω, *ſeco*. Fut. τμήσω vel τεμῶ, vel etiam τμέξω,
:μήγω. Ind. 2. ἔταμον, vel ἔτεμον. Partic. ταμὼν. Aoriſt. 2.
ſſ. ἐτμάγην.

Τεύχω, *extendo*. Ind. 2. ἔτυχον.

Τήκω, *liquefacio*. F. τήξω. Perf. τέτηγα.

Τίκτω, *pario*. F. τέξω. Perf. med. τέτοκα. Ind. 2. ἔτε-
ν, ab inuſitato τέκω.

Τίνω, *ſolvo*. vel τίω. Fut. τίσω.

Τιτρώσκω, *vulnero*. Fut. τρώσω. Ind. 1. ἔτρωσα. Perf.
τρωκα, à τρόω.

Τιτράω, *perforo*. F. τρήσω, à τράω.

Τλάω,

Τλάω, *sustineo.* F. τλήσω. Ind. 2. ἔτλην. Imper. τ
τλαθι. Optat. τετλαίην, à τλῆμι, vel τέτλημι.

Τρέφω, *alo.* Fut. θρέψω. Ind. 1. ἔθρεψα. Perfect
med. τέτροφα. Pass. τέτραμμαι. Ind. 2. ἐτράφην.

Τρέχω, *curro.* F. θρέξω. Perfect. δεδράμηκα, à δρα
μέω. Ind. 2. ἔδραμον, ab antiquo δρέμω. Futurum
med. δραμοῦμαι.

Τρώγω, *comedo.* Futur. mutuatur ab inusitato φ
γω, φαγοῦμαι. Ind. 2. ἔφαγον.

Τυγχάνω, *sum.* Fut. τεύξομαι. Perf. τετύχηκα. Ind.
ἔτυχον, quasi esset à τυχέω. At τέτυκται, pro τέτευκται
tertia Præteriti pass. à τεύχω.

Υ.

Ὑπέχω, *sustineo.* Fut. ὑφέξω, vide ἔχω.

Ὑπισχνοῦμαι, *promitto.* F. ὑποσχήσομαι, ab ὑφίσταμ
vel ὑποσχήσομαι. Ind. 1. ὑπεσχέθην. Perfect. ὑπέσχ
μαι. Ind. 2. ὑπεσχόμην, ab ὑποσχέομαι: vel ὑπέστη
ab ὑφίσαμαι.

Ὑπνώττω, *dormio.* F. ὑπνώσω.

Ὑποστερίσκω, *privo.* F. ὑποστερήσω.

Φ.

Φάσκω, *dico.* Fut. φήσω, à φημί. Imperfect. ἔφ
σκον: cæteris caret.

Φέρω, *fero.* Fut. οἴσω, ab οἴω. Perf. ἐνήνοχα,
ἐνέχω. Ind. 1. ἤνεγκα. Ind. 2. ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. Pe
pass. ἤνεγμαι. Atticè Ind. 1. ἠνέχθην, ab ἐνέχω.

Φεύγω, *fugio.* F. φεύξομαι & φευξοῦμαι. Perfe
med. πέφευγα. Ind. 2. ἔφυγον.

Φημὶ, *ajo.* F. φήσω. Ind. 1. ἔφησα: Ind. 2. ἔφην. Infin. φάναι per ά: nam φᾶναι per ᾶ, est Aoristus primus infinitivi, à verbo φαίνω, *luceo*, *appareo.* Sed de verbo φημὶ suprà dictum.

Φθάνω, *assequor.* Fut. φθάσω, à φθάω. perfect. ἔφθακα. Ind. 1. ἔφθασα. Ind. 2. ἔφθην, à φθῆμι. Optat. φθαίην.

Φθείρω, *corrumpo.* F. φθερῶ. perf. med. ἔφθορα.

Φθίνω, *tabesco.* F. φθίσω à φθίω. Pleraque verba desinentia in νω, dum tempora formant, negligunt ν.

Φοινίκω, vel φοινίζω, *cruento.* F. φοινίξω.

Φρίττω, *horreo.* F. φρίξω. perfect. πέφρικα.

Φύω, *nascor.* F. φύσω. perfect. πέφυκα. Ind. 2. φυῶ, à pass. ἐφύην.

X.

Χαίρω, *gaudeo.* F. χαιρήσομαι, vel χαρήσομαι. perfect. κεχάρηκα. Ind. 2. pass. ἐχάρην.

Χαλεπαίνω, *sævio.* Futurum, χαλεπανῶ. Ind. 1. ἐχαλέπηνα.

Χάσκω, *aspicio, hio, dehisco.* F. χανοῦμαι. perfect. med. κέχηνα. Ind. 2 ἔχανον, ab inusitato χαίνω.

Χέω, *fundo.* Futur. χεύσω. Ind. 1. ἔχεα, vel ἔχευα. Ind. 2. ἔχεον, ἔκχεον. Infinit. χέαι, ἔκχεαι, *effudisse.* Fut. 2. χεῶ, ἐκχεῶ.

Χρὴ, *oportet*, à χρῆμι, per apocopen: unde ἀπόχρη. *sufficit.* Imperfect. ἔχρην, & χρῆν. Infinit. χρῆναι.

Χρωννύω, vel χρώννυμι, *coloro.* Fut. χρώσω. perf. pass. κέχρωμαι: unde χρῶμα, *color.*

Χύω, *fundo.* Fut. χύσω. perfect. κέχυκα.

Χωννύω, vel χώννυμι, *obstruo.* Futurum χώσω, ab inusitato χόω.

Ω. Ω. Ὤθω,

Ω.

Ὤθω, *expello.* Fut. ὤσω, vel ὠθήσω, ab ὠθέω. P
ὦκα. Ind. 1. ἔωσα. Atticè perfect. pass. ἔωσμαι.

Ὠνέομαι, *emo.* Futur. ὠνήσομαι. pass. ὤνημαι,
ἐώνημαι, Atticè.

Ὦρσα, *elevavi*, vide ὄρω.

DE NOTIS NUMERORUM APUD GRÆCOS.

GRæci numeros designant literis alphabeticis:
que tribus modis. Primùm juxta ordinem
rarum: ita ut α significet unitatem, β numerum b
rium, γ ternarium, δ quaternarium, & sic conseq
ter usque ad postremam literam ω, quæ denotat 24

Deinde secundùm tres classes, sive ordines, in
totum alphabetum dividunt. Quorum primus
continet numeros ab α, id est, unitate, usque ad ι
est, denarium numerum: sed pro senario interpo
hanc notam ϛ: quæ τὸ ἐπίσημον nominatur.

Alter ordo est numerorum compositorum ab ι
est, decem, usque ad ρ, id est, centum: in quo or
90. ponitur hæc nota G, vel ϛ quæ Kophe, vel κό
dicitur.

Tertius ordo est centuriarum à ρ, id est, cent
usque ad finem alphabeti: in quo pro 900. po
hæc nota ϡ: quæ ἡ χαρακτὴρ nominatur.

Mille autem designatur per α. cum subscriptâ
gulâ, ut ͵α, & sic reliqui millenarii secundùm
nem alphabeti notantur: ͵β 2000. ͵γ 3000. ͵δ 4
͵ε 5000, &c.

Te

Tertiò etiam per certas quasdam literas numeros uos indicant: quarum sunt sex: Ι Π Δ Η Χ Μ: Ex ous Ι significat unitatem, Π πέντε, quinque, Δ δέκα, em, Η ἑκατὸν quasi ἡκατὸν, centum, Χ χίλια, mille, ύρια, decem millia.

Nota. Litera Π, quæ notat πέντε, quinque, etiam eriores quatuor Δ Η Χ Μ solent includi, & hoc moarum multiplicatio per quinque indicatur: ut,

quasi πεντάκις δέκα, hoc est, 50.

quasi πεντάκις ἑκατὸν, hoc est, 500.

quasi πεντάκις χίλιοι, hoc est, 5000.

quasi πεντάκις μύριοι, hoc est, 50000.

Notæ Numerorum.

1	α	Ι
2	β	ΙΙ
3	γ	ΙΙΙ
4	δ	ΙΙΙΙ
5	ε	Π
6	ϛ	ΠΙ
7	ζ	ΠΙΙ
8	η	ΠΙΙΙ
9	θ	ΠΙΙΙΙ
10	ι	Δ
11	ια	ΔΙ
12	ιβ	ΔΙΙ
13	ιγ	ΔΙΙΙ
14	ιδ	ΔΙΙΙΙ
15	ιε	ΔΠ

16	ις	ΔΠΙ
17	ιζ	ΔΠΙΙ
18	ιη	ΔΠΙΙΙ
19	ιθ	ΔΠΙΙΙΙ
20	κ	ΔΔ
21	κα	ΔΔΙ
22	κβ	ΔΔΙΙ
30	λ	ΔΔΔ
31	λα	ΔΔΔΙ
32	λβ	ΔΔΔΙΙ
40	μ	ΔΔΔΔ
41	μα	ΔΔΔΔΙ
42	μβ	ΔΔΔΔΙΙ
50	ν	𐅄
51	να	𐅄Ι
52	νβ	𐅄ΙΙ
60	ξ	𐅄Δ
61	ξα	𐅄ΔΙ
62	ξβ	𐅄ΔΙΙ
70	ο	𐅄ΔΔ
71	οα	𐅄ΔΔΙ
72	οβ	𐅄ΔΔΙΙ
80	ϖ	𐅄ΔΔΔ
81	ϖα	𐅄ΔΔΔΙ
82	ϖβ	𐅄ΔΔΔΙΙ
90	G	𐅄ΔΔΔΔ
91	Gα	𐅄ΔΔΔΔΙ
92	Gβ	𐅄ΔΔΔΔΙΙ

100	ρ	H
200	ς	HH
300	τ	HHH
400	υ	HHHH
500	φ	|H|
600	χ	|H|H
700	ψ	|H|HH
800	ω	|H|HHH
900	ϡ	|H|HHHH
1000	͵α	X
2000	͵β	XX
3000	͵γ	XXX
4000	͵δ	XXXX
5000	͵ε	|X|
6000	͵ς	|X|X
7000	͵ζ	|X|XX
8000	͵η	|X|XXX
9000	͵θ	|X|XXXX
10000	͵ι	|X| &c.

DE MENSIBUS ET DIEBUS APUD GRÆCOS.

Athenienſes annum à ſolſtitio æſtivo, quod menſe Junio contingit, inchoabant, & hoc f ordine ſuos menſes recenſebant:

ἑκατομβαιὼν	Junius
μεταγειτνιὼν	Julius
βοηδρομιὼν	Auguſtus
μαιμακτηριὼν	September
πυανεψιὼν	October
ἀνθεστηριὼν	November
ποσειδεὼν	December
γαμηλιὼν	Januarius
ἐλαφηβολιὼν	Februarius
μουνυχιὼν	Martius
θαργηλιὼν	Aprilis
σκιρροφοριὼν	Majus.

Quilibet menſis apud Græcos dividitur in tres cadas. Prima dicitur ἱσταμένου μηνὸς, ineuntis vel inſ tis menſis. Altera μεσοῦντος μηνὸς, medii menſis, ve δέκα, hoc eſt, ejus partis, quæ eſt ſupra decin diem. Tertia φθίνοντος, vel λήγοντος, vel ἀπιόντος μ deficientis, deſinentis, vel exeuntis menſis: nomin etiam ἐπὶ εἰκάδι, id eſt ſupra vigeſimum diem.

Primus dies menſis vocatur νουμηνία, id eſt, n lunium: quia luna menſem & incipiebat, & finie Nominatur etiam πρώτη ἱσταμένου, id eſt, primus inſ tis menſis: Secundus dies δευτέρα ἱσταμένου: Te τρίτη ἱσταμένου, & ſic uſque ad decimum, qui dic

δει

ἐτη & δεκὰς: Undecimus πρώτη μεσȣ̃ντος, vel ἐπὶ
: Duodecimus δευτέρα μεσȣ̃ντος, vel ἐπὶ δέκα: &
consequenter usque ad vigesimum, qui dicitur εἰ-
Vigesimus primus nominatur δεκάτη φθίνοντος,
πρώτη ἐπὶ εἰκάδι: Vigesimus secundus ἐννάτη
οντος, vel δευτέρα ἐπὶ εἰκάδι: & sic deinceps usque
ltimum, qui dicitur ἕνη καὶ νέα, vetus & novus. Est
a quasi initium novi mensis, & veteris mensis finis.
Quando mensis erat plurium dierum quam trigin-
tum vigesimus primus dies dicebatur ἑνδεκάτη
οντος. Quando verò mensis erat pauciorum dierum
m triginta, tum vigesimus primus dies dicebatur
τη φθίνοντος, si nimirum mensis habebat 29. dies:
γδόη φθίνοντος, si habebat 28. dies.

Exemplum distributionis dierum unius mensis.

Calendæ νȣμηνία, vel πρώτη ἱσαμένȣ μηνός.

	δευτέρα	ἱσαμένȣ μηνός.
	τρίτη	
	τετάρτη	
Nonæ	πέμπτη	
	ἕκτη	
	ἑβδόμη	
	ὀγδόη	
	ἐννάτη	

10		δεκάτη, vel δεκάς.	
11		πρώτη ἐπὶ δέκα, vel μεσοῦντος μηνός,	
12		δευτέρα	ἐπὶ δέκα vel μεσοῦντος μηνός.
13		τρίτη	
14		τετάρτη	
15		πέμπτη	
16	Idus	ἕκτη	
17		ἑβδόμη	
18		ὀγδόη	
19		ἐννάτη	
20		εἰκάς	
21		δεκάτη φθίνοντος μηνός, vel πρώτη ἐπὶ εἰκάδι.	
22		ἐννάτη	φθίνοντος μηνός.
23		ὀγδόη	
24		ἑβδόμη	
25	Calend.	ἕκτη	
26		πέμπτη	
27		τετάρτη	
28		τρίτη	
29		δευτέρα	
30	Prid. Calend.	ἕνη καὶ νέα.	

E

EXAMEN ETYMOLOGIÆ.

Παῖς καὶ Μήτηρ.

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί· τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἑπομένης, καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν ... μίων ἐδεῖτο, βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ ... τῆς δὲ ταχέως τῷ στόματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ ... τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἐνόσησεν: ἐκεῖνος εἶπεν: αὐτή γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος: εἰ γὰρ, ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν, ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας, νῦν ἠγόμην ἐπὶ θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

Παῖς] *Nomen, quintæ declinationis simplicium, Nominativi casûs, cujus Genitivus est* παιδὸς, *Gen. com.* ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer vel puella. fol.* 28. 31.

ἐκ] *Præpositio monosyllaba.*

διδασκαλείου] *Nomen, Genitivi casûs, tertiæ declinationis simplicium, generis Neutri,* τὸ διδασκαλεῖον, *ludus literarius, locus docendi.*

τὴν] *Articulus Præpositivus, Accusativi casûs, singularis numeri, generis fœminini,* ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. *fol.* 18.

τοῦ] *Articulus Præpositivus, Genitivi casûs, Singularis numeri, generis Masculini,* ὁ, τοῦ, τῷ, *&c. fol.* 18.

συμμαθητȣ] *Nomen, Genitivi casus singularis nume prima declinationis simplicium, generis Masculini,* ὁ συμμαθητὴς, *condiscipulus: Nomen compositum verbale,* ἀπὸ συμμανθάνω, συμμεμάθηκα, *præteritum passivum,* συμμεμάθημαι, συμμεμάθησαι, συμμεμάθηται: *abjecto augmento, mutatâ diphthongo* αι *in* ης, *fit* συμμαθητὴς. *fol.* 56. 235

δέλτον] *Nomen, Accusativi casus, singularis numeri, tertiæ Declinationis simplicium, generis Fœminini,* ἡ δέλτος *liber, tabella. fol.* 61.

κλέψας] *Participium, Aoristi primi activi masculini verbo* κλέπτω, *furor. Primæ conjugationis Barytonorum, cujus Futurum est* κλέψω, *Præteritum* κέκλοφα, *Atticè* κέκλεφα. *Nam Attici in verbis dissyllabis primæ & secundæ conjugationis mutant* ε *Futuri in* ο, *fol.* 85.

ἤνεγκε] *Verbum, Aoristi primi activi, tertiæ person. singularis numeri, à verbo anomalo* φέρω *fero, cujus Futurum* οἴσω, *Præteritum medium* ἐνήνοχα, *Aorist. primus* ἤνεγκα, *fol.* 240.

τῇ] *Articulus præpositivus, Dativi casus, singularis numeri, generis fœminini, fol.* 18.

μητρὶ] *Nomen, Dativi casus singularis, quintæ declinationis simplicium, per syncopen, pro* μητέρι, *generis fœminini,* ἡ μήτηρ: τῆς μητέρος, μητρὸς: τῇ μητέρι, μητρὶ: τὴν μητέρα, *fol.* 27. 31.

δὲ] *Conjunctio copulativa, fol.* 182.

μὴ] *Adverbium prohibendi, fol.* 180.

ἐπιπληξάσης] *Participium, Aoristi primi activi, Genitivi casus, Fœminini generis, cujus Nominativus est* ἡ ἐπιπλήξασα *in Masculino,* ὁ ἐπιπλήξας, *à verbo* ἐπιπλήττω, *increpo, castigo. quartæ conjugationis Barytonorum,*

m, *cujus Futurum est*, ἐπιπλήξω, *Præteritum* ἐπέπληχα.

μᾶλλον] *Adverbium comparandi, gradûs comparativi, in positivo habet* μάλα, *fol.* 181.

μὲν οὖν] *Conjunctio expletiva.*

ἀποδεξαμένης] *Participium Aoristi primi medii, Genitivi casûs, generis fœminini, cujus Nominativus est* ἡ ἀποδεξαμένη, *cujus Masculinum*, ὁ ἀποδεξάμενος, *à verbo* ἀποδέχομαι, *recipio*, ἀποδέξομαι, ἀποδέδεγμαι.

περιϊὼν] *Participium Præsentis temporis, generis Masculini, à verbo composito anomalo* περίειμι. *Simplex est* εἶμι, *vel* ἵημι, *fol.* 162, 163. & seqq.

τοῖς χρόνοις] *Dativus pluralis, tertiæ declinationis simplicium*, ὁ χρόνος, *tempus.*

ἤρξατο] *Verbum, Aoristi primi medii, singularis numeri, tertiæ personæ, à verbo* ἄρχομαι, *in Futuro* ἄρξομαι.

καὶ] *Conjunctio Copulativa.*

μείζω] *Nomen Accusativi pluralis, generis Neutri, per contractionem pro* μείζοα: *à Nominativo* τὸ μεῖζον, *est gradus comparativi, à positivo Neutri generis* μέγα: *in Masculino* ὁ μέγας, μείζων, μέγιστος: F. ἡ μεγάλη, μείζων, μεγίστη: N. τὸ μέγα, μεῖζον, μέγιστον. *Vide fol.* 45. 49.

κλέπτειν] *Infinitivus à* κλέπτω, *de quo antea.*

ἐπαυτοφώρῳ] *Adverbium temporis, vel etiam loci, compositum à* φώρ.

ποτὲ] *Adverbium temporis.*

ληφθεὶς] *Participium Aoristi primi Passivi, Masculini generis, à verbo Anomalo* λαμβάνομαι, *deprehendor: Ejus Activum est* λαμβάνω, *Futurum*, λήψομαι, *Præteritum* εἴληφα, *Aoristus secundus* ἔλαβον, *Præteritum passivum* εἴλημ-

λημμαι, εἴληφαι, εἴληπται: hinc Aoristus primus εἰλή-
θην, fol. 235.

ἀπήγετο] Verbum, Aoristi secundi medii, tertiæ pe-
sonæ, singularis numeri, à verbo ἀπάγομαι, abducor,
Futuro ἀπάξομαι, Aoristus secundus medius, ἀπηγόμην,
ἀπήγου, ἀπήγετο: ejus simplex ἡγόμην postea habebis.

τὴν] scilicet ὁδὸν.

πρὸς] Præpositio monosyllaba.

θάνατον] Nomen, Accusativi casus singularis, ter-
declinationis simplicium, ὁ θάνατος, mors.

μητρὸς] Genitivum à μήτηρ, mater, de qua anteà.

ἑπομένης] Participium præsentis temporis, Genitivi c-
sus, Fœminini generis, in Nominativo ἡ ἑπομένη, e-
Masculinum ὁ ἑπόμενος, à verbo deponenti ἕπομαι,
quor, in Futuro ἕψομαι.

ὀλοφυρομένης] Ejusdem temporis, à verbo ὀλοφύρομαι,
lugeo, in Futuro ὀλοφυροῦμαι.

ἐκεῖνος] Pronomen Demonstrativum, Nominat.
casus, generis Masculini. fol. 72. 75.

δημίων] Nomen, Genitivi pluralis, tertiæ declinat-
nis simplicium, ὁ δήμιος, minister publicus.

ἐδεῖτο] Verbum præteriti imperfecti medii, tertiæ p-
sonæ, singularis numeri, à verbo δέομαι: ἐδεῖτο aut-
per contractionem, pro ἐδέετο, sicut ἐποιέετο, ἐποιεῖ-
fol. 120. δέομαι, rogo, in Futuro δεήσομαι, Præterit-
δεδέημαι, fol. 230.

βραχέα] Nomen Adjectivum, Accusativi casus, p-
ralis numeri, generis neutri, à Nominativo neutro, τὸ β-
χὺ, cujus Masculinum ὁ βραχὺς, Fœm. ἡ βραχεῖα, Ne-
τὸ βραχὺ, quintæ declinationis simplicium, fol. 47.

πν]

τινὰ] *Nomen infinitum, Accusativi casûs plura-*
s, generis Neutri, in Nominativo τὸ, τὶ, *fol.* 29.

διαλεχθῆναι] *Verbum, Aoristi primi passivi Infini-*
vi, à verbo διαλέγομαι, *narro, dissero, secundæ con-*
gationis Barytonorum.

οὖς] *Nomen, generis Neutri, Accusativi casûs sin-*
ularis, quintæ declinationis simplicium, in Nominati-
o τὸ οὖς, ὠτὸς, *auris, inde venit,* ἡ διώτη, *diota, ge-*
us vasis, duabus ansulis.

ταχέως] *Adverbium qualitatis, à Genitivo plurali*
ominis adjectivi, ὁ ταχὺς, *celer,* τῶν ταχέων, *inde ta-*
έως. Vide fol. 180.

στόματι] *Nomen, Dativi singularis, quintæ declina-*
onis, à Nominativo τὸ στόμα, *os, oris.*

προσθείσης] *Participium Aoristi secundi activi, Geni-*
vi casus, singularis numeri, generis Fœminini: à No-
inativo ἡ προσθεῖσα, *cujus Masculinum,* ὁ προσθεὶς,
verbo προστίθημι, *appono, addo, in Futuro* προσθήσω.
'ræteritum προστέθεικα. *fol.* 226. & seqq.

ὀδοῦσι] *Nomen, Dativi pluralis, quintæ declinationis*
mplicium, à Nominativo ὀδοὺς, *dens,* ὀδόντος. *In Dativo*
abjicitur juxta regulam, & adsciscitur υ, *quia penulti-*
na Dativi pluralis quintæ declinationis simplicium debet
sse tanta, quanta fuit penultima singularis. fol. 32.

δακὼν] *Participium Aoristi secundi activi, Mascu-*
ini generis, à verbo δάκνω, *quod significat mordeo, in*
Futuro δήξω, *Præteritum* δέδεχα, *Aoristus secundus*
δακον. *fol.* 229.

Ἀφείλετο] *Verbum, Aoristi secundi medii, singularis*
numeri, tertiæ personæ, à verbo ἀφαιρέομαι, *aufero; in Fu-*
turo,

turo, ἀφαιρήσομαι. *Præteritum*, ἀφῄρημαι. *Aoristus pri-mus*, ἀφῃρέθην. *Aoristus secundus*, ἀφειλόμην, *qui à verbo inusitato* ἕλομαι, *fol.* 226.

ἄλλων] *Nomen, Genitivi pluralis, tertiæ declinationis simplicium, à Nominativo* ἄλλος, *alius fol.* 46.

κατηγορούντων] *Participium, Præsentis temporis, Genitivi pluralis, Masculini generis, à Nominativo κατηγορέων, κατηγορῶν, in Genitivo plurali, κατηγορεόντων, -ούντων, à verbo* κατηγορέω, *accuso, reprehendo, primæ conjugationis contractorum.*

ὡς] *Conjunctio causalis.*

οὐ] *Adverbium negandi.*

μόνον] *Adverbium separandi.*

ἤδη] *Adverbium temporis.*

εἰς] *Præpositio monosyllaba.*

ἠσέβηκεν] *Verbum, Præteriti perfecti activi, Indicati-à verbo* ἀσεβέω, *impiè ago, primæ circumflexorum, à nomine* ἀσεβὴς, *impius, primæ contractorum. Futurum* ἀσεβήσω. *Præteritum* ἠσέβηκα, ἠσέβηκεν, *pro* ἠσέβηκε, ν *additur ob sequentem dictionem* ἐκεῖνος, *quæ à vocali incipit.*

εἶπεν] *Verbum, Aoristi primi activi, tertiæ personæ singularis, à verbo* ἔπω, *dico, pro augmento assumit* ι *ut etiam alia quædam verba.*

αὐτὴ] *Pronomen Relativum, Nominativi casus, generis Fœminini, in Masculino* αὐτὸς, *ipse. fol.* 70.

γὰρ] *Conjunctio Causalis.*

μοὶ] *Pronomen primitivum. Dativi singularis, à Nominativo primæ personæ* ἐγὼ, *suprà fol.* 71.

ἀπωλείας] *Nomen Genitivi casus, singularis numeri, secundæ declinationis simplicium, à nominativo* ἀπώλεια. *perditi*

io: servat α in numero singulari, secundùm regulam: Nona desinentia in ρα, δα, θα, vel α purum &c. fol. 22.
γέγονεν] Verbum, Præteriti Medii singularis numeri, tiæ personæ, à verbo γίνομαι fio, cujus Futurum γενήσο-ι, præteritum γεγένημαι, Aoristus primus, ἐγενησά-υ, Aoristus secundus, ἐγενόμην, præteritum medium, ινα, ας, ε, fol. 229.
αἴπος] Nomen, Nominativi casus, tertiæ simpli-m, generis Communis.
εἰ] Conjunctio continuativa.
ὅτι] Adverbium temporis, cum.
ἐκεκλόφειν] Præteritum plusquamperfectum, à κλέπτω, quo suprà.
ἐπέπληξε] Aoristus primus activus, à verbo ἐπιπλήττω, quo supra. Habet autem duplicem accentum, propter uentem dictionem encliticam. Vide sup. fol. 9.
οὐκ] Adverbium negandi.
ἂν] Conjunctio expletiva.
μέχρι] Adverbium temporis.
τούτων] Pronomen demonstrativum, Genitivi casus, ralis numeri, à Nominativo οὗτος. fol. 72.
χωρήσας] Participium, Aoristi primi activi, mascu-generis, à verbo χωρέω, procedo: χωρήσω, κεχώρη-, Primæ contractorum.
νῦν] Adverbium temporis.
ἐπὶ] Præpositio dissyllaba.
ἐπιμύθιον] Nomen compositum à præpositione ἐπὶ, & no-ne μῦθος, tertiæ declinationis simplicium, generis neutri.
μῦθος] Nomen, Nominativi casus, tertiæ declina-nis simplicium, generis Masculini.

δη-

δηλοῖ] *Verbum, præsentis temporis, Indicativi mo*
tertiæ personæ, singularis numeri, à δηλόω, δηλῶ, *t*
tiæ conjugationis contractorum, δηλόει, δηλοῖ.

ὅτι] *Conjunctio causalis.*

κατ'] *pro* κατὰ *per Apostrophum, est Præpositio dis*
laba.

ἀρχὰς] *Nomen, Accusativi casus, pluralis num*
secundæ declinationis simplicium, ἡ ἀρχὴ, *principium*
principatus, & imperium.

κολαζομένων] *Participium, præsentis temporis, P*
vi generis, Genitivi casus, pluralis numeri, à No
nativo κολαζόμενος, *à verbo* κολάζομαι, *punior,* κο
ζω, *quartæ conjugationis Barytonorum, in Futuro*
λάσω, *præteritum* κεκόλακα.

αὐξάνει] *Verbum, Præsentis activi, tertiæ pers*
singularis numeri, à verbo αὐξάνω, *in Futuro* αὐξή
Præteritum ηὔξηκα, *in Aoristo primo* ηὔξησα, *vel* ή
fol. 227.

κακὰ] *Nomen, Nominativi casus, pluralis numeri*
neris Neutri, à Nominativo κακὸν, *malum, fol.* 49

ΤΕ'ΛΟΣ.

HADR

HADRIANI AMEROTII

OPUSCULUM,

DE

clinationibus & Conjugationibus Græcis, secundùm præcipua idiomata ex variis Grammaticis collectum, in usum studiosorum linguæ Græcæ.

GRæcorum linguæ tot penè sunt, quot nationes: ex his tamen præcipuè quinque celebrantur: Ἀτθὶς, Αἰολὶς, Ἰωνὶς, Δωρὶς, & Κοινὴ, id est, Attica, Æolica, Ionica, Dori- & Communis: quarum Communis non alicui iti peculiaris habetur, ut cæteræ: sed ea est, quâ nmuniter ac promiscuè Græci omnes utuntur.

Quemadmodum Iones α in η mutare consueve- t, præterquam in nominibus Doricis: (ea autem t, quæ terminantur in ας, quibus declinatio Do- i in communi usu recepta est, quæ in compendio ammaticæ nostræ Græcæ tradita sunt) ita Ioni- ; contrarii Dores η in α mutant, in omnibus par- us orationis, cujuscunque numeri, casûs & per- æ fuerit: ut,

ommu- niter.	ὁ ἑρμείας	Ioni- cè:	ὁ ἑρμείης,	Hermeas.
	ὁ αἰνείας		ὁ αἰνείης,	Æneas.
	ἡ σοφία		ἡ σοφίη,	sapientia.
	ἡ ἡμέρα		ἡ ἡμέρη,	dies.
ommu- niter.	ὁ χρύσης	Dori- cè:	ὁ χρύσας,	Chryses.
	ὁ κρονίδης		ὁ κρονίδας,	Saturnides.
	ἡ τιμὴ		ἡ τιμὰ,	honor.
	φιλήσω.		φιλάσω,	diligam.

Prima declinatio duntaxat in Genitivis, singu & plurali, varietatem idiomatum recipit. Nam (nitivus singularis in ου communiter, in α Doricè, ii Æolicè & Bœoticè, & in εω Ionicè definit: sed Ge tivus Ionicus apud Poëtas syncopen vocalis ε patii Genitivi autem singulares in α, ο, vel ω desinentes, jectâ literâ ν formant Genitivos plurales, sed ο i converso. Secundæ declinationis tantùm Geniti pluralis variatur idiomatibus iisdem, & eodem i do, quo Genitivus pluralis primæ. Hæc Genitivoi formationes his dictionibus continentur, φρου, ἔβαο, ἰέω, παχνόων.

EXEMPLA GENITIVI.

Primæ Singularis.

ὁ ἑρμείας, τοῦ	ἑρμείου	φρου	Communiter.
	ἑρμεία	δα	Doricè.
	ἑρμείαο	ἔβαο	Æol. Bœot.
	ἑρμειέω	ἰέω	Ionicè.
	ἑρμείω	Poëticè per syncopen: sic βορέω, ex βορέω.	

Primæ plural. *Secundæ plural.*

τῶν	ἑρμειῶν	ἡμερῶν	Communiter.
	ἑρμειᾶν	ἡμερᾶν	Doricè.
	ἑρμειάων	ἡμεράων	Æol. Bœot.
	ἑρμειέων	ἡμερέων	Ionicè.

Primæ declinationis Vocativus singularis in α nens, pro Nominativo usurpatur à Poëtis: ut,

ὁ ἀρχύτα	pro	ὁ ἀρχύτας	Archytas.
ὁ μητιέτα		ὁ μητιέτης	prudens.
ὁ Θυέστα		ὁ Θυέστης	Thyestes.

T

Tertia declinatio tantùm in Genitivo singulari &
ili, & Accusativo plurali, varia idiomata admittit:
iidem Genitivus singularis in ου communiter desi-
is, in οιο more Thessalico, Attico, & Ionico, & in
)oricè terminatur, Genitivus dualis inter οι & ν,
imit ι, more Ionico: Accusativus pluralis in ως, &
ος Doricè desinit. Has terminationes continent hæ
tiones: γούοιο, θαλαττίων, ὧδε, ἄδωρος.

EXEMPLA.

ὁ λόγος, τοῦ { λόγου, λόγοιο, γούοιο, θαλαττίων, id est, Genitivus in οιο Thessalicus, Atticus, Ionicus. λόγω, ὧδε Genitivus in ω Doricus.

τοῖν { λόγοιν, λόγοιιν Ionicè,

τοὺς { λόγους, λόγως, λόγος — communit. Accus. Dor. in ως & ος.

Hæc neutra nomina, ἄλλο, τοιοῦτο, τοσοῦτο, τηλικοῦτο,
st, aliud, tale, tantum: & Pronomina, αὐτὸ, τοῦ-
ἐκεῖνο, id est, ipsum, hoc, illud, per remotio-
n literæ ν, dicta sunt, quanquam etiam in ον eorum
raque desinere comperiuntur. Unde eorum quo-
: declinationem adhuc retinent, cum Genitivum
:, & Dativum in ῳ mutant.

e Nominibus his, quæ Proschematismum, Metaplasmum, vel Apocopen patiuntur.

Quæ Proschematismum patiantur.

Dativis pluralibus in σ terminatis Dores, Attici, &
ies, vocalem per Proschematismum adjungere so-

lent: sed αις terminationem Dativi pluralis in ῃς co[n]vertunt Iones: ut,

ἀτρείδαις	ἀτρείδαισι	ἀτρείδῃς	ἀτρείδῃσι
μούσαις	μούσαισι	μούσῃς	μούσῃσι
λόγοις	λόγοισι	ποῖς	ποῖσι

ποσὶ vero accipit σι, ut ποσσὶ.

Quarta Declinatio Attica est: ejus tamen Geni[ti]vo singulari Poëta adjungere solent ο, per Prosc[he]matismum: ut,

ὁ πελεὼς	πελεὼ	πελεῶο	adjuncto ο per
ὁ ταλαὼς	τοῦ ταλαὼ &	ταλαῶο	proschema-
ὁ μίνως	μίνω	μινῶο	tismum.
ὁ ἀνδρόγεως	ἀνδρόγεω	ἀνδρογεῶο	Poëticè.

Nomina & Pronomina Proschematismum sylla[bæ] φι solent pati apud Poëtas, fiuntque indeclin[abi]lia, quorum casus & numeri ex solâ orationis [sen]tentiâ discerni possunt: sunt enim cujuslibet casu[s &] numeri.

ἡ	ἑτέρα, altera	ἑτέραφι
	οὐρανία, urania	οὐρανίαφι
	ἐσχάρα, craticula	ἐσχάραφι
	εὐνὴ, cubile	εὐνῆφι
	νευρὰ, nervus	νευρῆφι
	ἀγέλη, armentum	ἀγέληφι
	ἔνη, prima mensis	ἔνηφι
	βία, violentia	βίηφι
	φήτρη, cognatio	φήτρηφι
	θύρα, janua	θύρηφι
	παλάμη, palma.	παλάμηφι
ὁ	πόντος, pontus	πόντοφι
	στρατὸς, exercitus	στρατόφι
	δεξιὸς, dexter	δεξιόφι
	χαλκὸς, æs.	χαλκόφι
τὸ	ἴκριον, tabulatum	ἰκριόφι
	ὀστέον, os	ὀστεόφι
	δάκρυον, lachrymæ	δακρυόφι
	ὄρος, mons	ὄρεσφι
	στῆθος, pectus	στήθεσφι

ἡ κοτυληδὼν, coxa	κοτυληδονόφι	
ὁ αὐτὸς, ipse	αὐτόφι	

Quæ Metaplaſmum patiantur.

Dativus ſingularis ſecundæ declinationis, item tivus ſingularis & pluralis tertiæ, & Accuſativus gularis ejuſdem, Metaplaſmum patiuntur: ut,

τῇ	ὑσμῖνι		ὑσμίνῃ	belllo
	ἀλκὶ		ἀλκῇ	robori
τῷ	κλαδὶ		κλάδῳ	ramo
	πολυπάταγι		πολυπατάγῳ	multiſtrepo
	διχόμηνι		διχομήνῳ	ſemilunio
	μελίκρατι		μελικράτῳ	mulſo
	λιτὶ		λιτῷ	lineo panno.
τοῖς	ἄστρασι	pro	ἄστροις	Aſtris
	ἔγκασι		ἐγκάτοις	inteſtinis
	προβάσι		προβάτοις	ovibus
	πετάλσι		πετάλοις	foliis
	ἀνδραπόδεσι		ἀνδραπόδεις	mancipiis
	προσώπασι		προσώποις	perſonis.

Quæ Apocopen patiantur.

Secunda Declinatio patitur Apocopen, ut γλῶ pro ώη, id eſt, pupilla. Itidem & tertia: ut,

τὸ	ἄλφι	pro	ἄλφιτον	farina
	εἶρι		εἶριον	lana
	τρόφι		τρόφιμον	nutritum.
τὸ	κάρη	pro	κάρηνον	caput
	κρῖ		κριθὴ	hordeum
	γλάφυ		γλάφυρον	antrum.

Quinta Declinatio etiam Apocopen patitur in nnibus Caſibus Singularis numeri.

n nomin. ut τὸ	σκέπα	pro	σκέπασμα	tegmen
	ὕφα		ὕφασμα	textura
	ἄλειφα		ἄλειφαρ	pinguedo
	γάλα		γάλαξ	lac
	δῶ		δῶμα	domus.

In Genitivo, ut τοῦ	Αἴαν, Θόαν	pro	Αἴαντος, Θόαντος	Ajacis, Thoantis
In Dativo, ut τῇ	δαΐ, Θέτι, τρόπι, μάστι, παρακοίτι, τῷ ἱδρῷ	pro	δαΐδι, Θέτιδι, τρόπιδι, μάστιγι, παρακοίτιδι, ἱδρῶτι	pugnæ, Thetidi, carinæ, ſcuticæ, uxori, ſudori.
In Accuſativo, ut τὸν	ἀπόλλω, ποσειδῶ, ἱδρῶ	pro	ἀπόλλωνα, ποσειδῶνα, ἱδρῶτα	Apollinem, Neptunum, ſudorem.

Sed ὁ καὶ ἡ κύων, κυνός, id eſt, hic & hæc canis, ſ[yn]copen patitur literæ ο per omnes numeros & ca[sus], nam κύων, κύονος declinandum erat.

Vocativum ſingularem quintæ declinationis in [ας] vel in ους exeuntem, Poëtæ ſubtracto ν finali, per α pronunciare ſolent: ut,

Nom.		Communiter.		Poëticè.
ὁ	λαοδάμας, πολυδάμας, σιμοῦς, πλακοῦς	ὦ	λαοδάμαν, πολυδάμαν, σιμοῦν, πλακοῦν	ὦ λαοδάμα. πολυδάμα. σιμοῦ. πλακοῦ.

Nomina & Participia in ας quintæ declinationis, [in]terjecto ι, per αις efferunt Æoles: ut, τάλαις, μέ[λαις], θόαις: pro τάλας, μέλας, θόας, id eſt, miſer, ni[ger], Thoas: ſed αἴαις, pro αἴας, non dicitur, propter [duo]rum diphthongorum αια repetitionem.

Dativum pluralem Quintæ declinationis Ion[es &] Æoles à Genitivo ſingulari formant, ος in ες con[ver]ſo, & addito σι: ut,

ὁ Αἴας	Ajax	τοῦ Αἴαντος	τοῖς Αἰάντεσσι.
ἡ τρυγών	turtur	τῆς τρυγόνος	ταῖς τρυγόνεσσι.
τὸ βῆμα	gradus	τοῦ βήματος	τοῖς βημάτεσσι.

Dativis pluralibus in ι, ac tertiis perſonis verbo[rum] omnium in ε vel in ι deſinentibus, Communes

n ν appendicem addere solent, sequente dictione à :ali incipiente: Attici verò etiam sequente consonan- Iones nunquam, utpote qui in prædictis casibus & sonis, ι vel ε per apostrophen elidunt: ut,

ρείδαισι, ἀτρείδαισιν: ἀτρείδῃσι, ἀτρείδῃσιν, Atridis.
ζαισι, μούζαισιν: μούσῃσι, μούσῃσιν, Musis.
γοισι, λόγοισιν, sermonibus.
ασι, αἴασιν: αἰάντεσσι, αἰάντεσσιν, Ajacibus.
υγόσι, τρυγόσιν: τρυγόνεσσι, τρυγόνεσσιν, turturibus.
μασι, βήμασιν: βημάτεσσι, βημάτεσσιν, gradibus.
πτουσι, τύπτουσιν, verberant.
ψουσι, τύψουσιν: τυποῦσι, τυποῦσιν, verberarunt.
τύφασι, τετύφασιν: τετύπασι, τετύπασιν, verberaverunt.
υπτε, ἔτυπτεν, verberabat.
υψε, ἔτυψεν: τέτυφε, τέτυφεν, verberavit.
τυπε, τέτυπεν: ἔτυπε, ἔτυπεν, verberavit.
θησι, τίθησιν, ponit.

E VERBIS JUXTA LINGUARUM VARIETATEM.

A Ttici duplex ττ, pro duplici σσ, pronunciant: ut, θάλασσα, ὀρύσσω, communiter: θάλαττα, ὀρύττω, tici: id est, mare, fodio: Interdum etiam simplex in simplex τ commutant: ut, σήμερον communiter: μερον Atticè, id est, hodie.

Diphthongus Doricè mutatur in ω, ευ, & οι.

ου Diphthongum tribus modis mutant Dores. Nam nominibus, si non ex crasi nata sit, in ω convertunt: , μοῦσα, βουκόλος communiter: μῶσα, βωκόλος, oricè, id est, musa, bubulcus.

Si verò ex crasi proveniat, vertunt in ευ: idque in ominibus, verbis, & participiis: ut Δημοσθένεος, Δη- σθένους, Δημοσθένευς, id est, Demosthenes: ὀρχέοντω, ὀρχοῦν-

ὀρχεῦνται, ὀρχεῦνται, id eſt, ſaltant: ποιεῦσα, ποιεῦσα, ποιεῦσα *faciens*. Etiam in futuris verborum mediorum circumflexorum: ut, κείσομαι, communiter, κεισοῦμαι & κεισοῦμαι, Doricè, id eſt, *jacebo*.

In Participiis verò fœmininis verborum gravitonorum Præſentis temporis in οι: ut, τύπτουσα, γελῶσα communiter: τύπτοισα, γελάοισα, Doricè, id eſt, *verberans, ridens*.

Verba in ζω, Dores per σδω pronunciant: ut, ἐίσδω, id eſt, *fiſtulâ cano*.

Nota, Iones nihil contrahere, ſed ubique dictionibus integris uti: contractiones autem Atticorum eſſe, ut ἑστακέναι, ἱέασι, & ἰέασι Ionicè: ἑστάναι, ἱᾶσι & ἴασι Atticè, id eſt, *ſtetiſſe, mittunt, eunt*.

Adverte hæc duo verba Attica ἱᾶσι & ἴασι variè cum Præpoſitionibus componi. Nam utrumque cum ſex Præpoſitionibus componitur, σὺν, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, περὶ, præterea ſolùm ἱᾶσι cum ἐν & πρὸ: & ſolùm ἴασι cum εἰς & πρὸς, non contrà: ut,

συνιᾶσι, ἀνιᾶσι, καθιᾶσι, διᾶσι, μεθιᾶσι, περιᾶσι.
συνίασι, ἀνίασι, κατίασι, δίασι, μετίασι, περίασι.
ἐνιᾶσι, προϊᾶσι non antepenacute: εἰσίασι, προσίασι, non penanflexè.

Dores αει & αε, in η contrahere ſolent, ſine ι ſcripto: ut,

Comm.	Dor.		Comm.	Dor.	
γελάεις,	γελῆς,	rides:	ἐγέλαες,	ἐγέλης,	ridebas.
πεινάεις,	πεινῆς,	eſuris:	ἐπείναες,	ἐπείνης,	eſuriebas
διψάεις,	διψῆς,	ſitis:	ἐδίψαες,	ἐδίψης,	ſitiebas.
ζάεις,	ζῆς,	vivis:	ἔζαες,	ἔζης,	vivebas.
ὁράεις,	ὁρῆς,	vides:	ὥραες,	ὥρης,	videbas.
κιρνάεις,	κιρνῆς,	miſces:	ἐκίρναες,	ἐκίρνης,	miſcebas.

Sic in Infinitivo.

γελάειν,	γελῆν,	ridere.
πεινάειν,	πεινῆν,	esurire.

Hunc Doricum usum etiam Attici in plerisque ver-
s receperunt, ut πεινῆς, διψῆς, ζῆς, ζῆν: id est,
uris, sitis, vivis, vivere.

Iones ab omnibus præteritis auferunt augmentum:
dem & Poëtæ: ut,

τύπτε	pro	ἔτυπτε	verberabat.
ἄκουσε		ἤκουσε	audivit.
δέχθαι		δεδέχθαι	suscepisse.
δέκτο		ἐδέδεκτο	susceperat.

Sed interdum Aoristis non solùm augmenta conce-
unt, verùm etiam primæ consonantis thematis re-
plicationem tribuunt: ut, κεχάροντο, *gavisi sunt:* κάδοντο, *cesserunt:* ἐκλελάθοιτο, *oblitus fuisset:* ἐκλε-
λαθέσθαι, *oblitum fuisse:* λελαβέσθαι, *apprehendisse:* πε-
ειθοντο, *persuasi fuissent.*

Hanc reduplicationem Aoristorum quidem Ionicam,
'ræteritorum verò perfectorum Communem, non
lùm in Aoristis, & Præteritis perfectis, sed in pleris-
ue etiam thematis cernere licet, assumpto augmento
ommuni quidem ι: Ionico verò ε: ut,

δῶ	δίδω, do.	πλῶ,	πιπλῶ, impleo.
κλήσκω,	κεκλήσκω, voco.	θῶ,	τιθῶ, pono.
χρῶ,	κεχρῶ, utor.	κάμω,	κεκάμω, laboro.
τμῶ,	τέτμω, seco.	κλῶ,	κίκλω, jubeo.
τλῆμι,	τέτλημι, tolero.		

Si thema incipiat à ς, ut ςῶ, assumpto augmento
, ut ἱςῶ, geminari non poterit prima consonans,
uia producitur ι positione.

Quin etiam à vocalibus incipientia themata augmentum commune ι, & ε Ionicum recipiunt: u

Ex ἕω fit { ἱέω, ἕημι, ἕεμαι, & factâ crasi duarum εε in ει, ἧμαι, sedeo. / ἱέω, ἵημι, id est, mitto.

Istiusmodi augmentum ε præponere solent Att Præteritis ab ω incipientibus, tàm perfectis, quàm ir perfectis: ut,

Ex commun.		fit Atticè.	
ὥρων		ἑώρων	videbam.
ὠνούμην		ἐωνούμην	emebam.
ὥρακα		ἑώρακα	vidi
ὤνημαι		ἐώνημαι	emi.

Eandem auxesin recipit ἔοικα, id est, *videor, simi lis sum.*

At Poëtæ Atticos imitati, etiam Aoristos pari m do augent, vel à vocali, vel à diphthongo incipie tes: ut,

ἔειπα, ἔηξα, ἐωσάμην, Poëticè pro εἶπα, ἧξα, ὠσάμην, communi id est, misi, impuli.

Verborum quintæ conjugationis Futurum primu etiam in σω finire solent Æoles: ut,

Communiter.		Æolicè.
ψάλλω,	ψαλῶ	ψάλσω
σπείρω,	σπερῶ	σπέρσω.

Ex Optativis verborum contractorum Æoles Attici μι in ην converso, proprios faciunt Optativo Et ex Atticis Dores etiam suos, οι diphthongo propr in ῳ diphthongum impropriam mutatâ: ut,

ποιοῖμοι	ποιοίην	ποιοίης	ποιοίη
		ποιοίητον	ποιοιήτην.
	ποιοίημεν	ποιοίητε	ποιοίησαν.

χρυσοῖμι	χρυσοίην	χρυσοίης	χρυσοίη
		χρυσοίητον	χρυσοιήτην
	χρυσοίημεν	χρυσοίητε	χρυσοίησαν.

βοῷμι, ποιῴην { ῴης, ῴη: ῴτον, ῳήτην:
βοῴην χρυσῴην, { ῴημεν, ῴητε, ῴησαν.

E FORMATIONE PERSONARUM SECUNDUM VARIAS LINGUAS.

A secundis & tertiis singularibus Præsentis Indicati-, in εις & in ει desinentibus Dores subtracto ι, pro-ias personas faciunt: Ex Doricis Æoles ε in η conver-ntes, suas formant: ut,

Ex commun. { τύπτεις, τύπτει } fit Doricè { τύπτες, τύπτε } & Æolicè { τύπτης, τύπτη.

Ex omnibus primis pluralibus in μεν terminatis tam ctivi & Passivi, quam Medii generis, Dores μεν in ες converso, suas formant: ut,

Ex commun { τύπτομεν, τετύπαμεν, ἐτύφθημεν } fit Dorice { τύπτομες. τετύπαμες. ἐτύφθημες.

In Præsenti Indicativi, & ambobus Futuris, ter-am pluralem, Dativo singulari participii similem for-ant Dores: ut,

Pro { τύπτουσι, τύψουσι, τυποῦσι } dicunt Dores { τύπτοντι, τύψοντι, τυποῦντι.

Cæterùm in ambobus præteritis perfectis, ασι in ντι commutato, formantur tertiæ plurales Dori-è: ut,

Ex commun. { τετύφασι, τετύπασι } fit Dorice { τετύφαντι, τετύπαντι.

A se-

A ſecundis ſingularibus Præteriti imperfecti, utriuſque Aoriſti activi omnium verborum, addi κε ſyllaba, & remoto augmento, fiunt tertiæ ſing lares Ionicè: ſed in circumflexis ſubjunctiva voca ex diphthongo finali tollitur: In verbis autem in longa vocalis in ſuam brevem mutatur.

Ex ſecundis perſonis commun.	ἔτυπτες	tertiæ perſonæ fiunt Ionicè,	τύπτεσκε,	verberabat.
	ἔτυψας		τύψασκε,	verberavit.
	ἔτυπες		τύπεσκε,	verberavit.
	ἵστης		ἵστασκε,	ſtabat.
	ἐτίθης		τίθεσκε,	ponebat.
	ἐδίδως		δίδοσκε,	dabat.
	ἐζεύγνυς		ζεύγνυσκε,	jungebat.

Ex ſecundis perſonis commun.	ἐβόας	tertiæ perſonæ fiunt Ionicè.	βόασκε,	clamabat.
	ἐποίεις		ποίεσκε,	faciebat.
	ἐχρύσους		χρύσοσκε,	inaurabat.
	ἔστης		στάσκε,	ſtetit.
	ἔθης		θέσκε,	poſuit.
	ἔδως		δόσκε,	dedit.
	ἔδυς		δύσκε,	ſubiit.
	ἔφυς		φύσκε.	natus eſt.

Poëtæ verò Iones imitati, ſecundis ſingularib eorundem temporum omnium Activorum adjun ſyllabâ κον, primas perſonas faciunt, quas juxta co munem Præteriti imperfecti formam, variant in te numero ſingulari & tertiâ plurali, quæ primæ ſingul ſimilis eſſe cognoſcitur: ut,

	Commun.		Poëticè	Tertiæ plurales.
Ex	ἔτυπτες	fit	τύπτεσκον	τύπτεσκον
	ἔτυψας		τύψασκον, κες, κε,	τύψασκον
	ἔτυπες		τύπεσκον	τύπεσκον.

Quemadmodum ex tertiis pluralibus Præteriti i perfecti, & utriuſque Aoriſti activi, mutato ν in σι, formant Bœoti tertias plurales: ita ex primis ſing

ibus in ην desinentibus, amborum quidem Aoristo-m passivorum, ην in εν mutato: Præteriti verò im-rfecti, & Aoristi secundi verborum in μι activorum, opriâ longâ in suam brevem conversa, tertias plura-faciunt: ut,

Ex commun. { ἔτυπτον, ἔτυψα, ἔτυπον } fit Doricè { ἐτύπτοσαν. ἐτύψασαν. ἐτύποσαν.

Primæ singu-ares. { ἐτύφθην, ἐτύπην, ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων } Tertiæ Bœoticè { ἔτυφθεν. ἔτυπεν. ἔτιθεν. ἔσταν. ἔδιδον.

Primæ singu-ares. { ἔθην, ἔστην, ἔβην, ἔφην, ἔκτην } Tertiæ Bœoticè { ἔθεν, ἔδυν, ἔδυν. ἔσταν, ἔφυν, ἔφυν. ἔβαν, υ cum sit communis, ἔφαν, per se corripitur & ἔκταν. producitur.

Dores etiam Futura prima circumflectunt: ut, τυ-ῶ, εῖς, εῖ: τυψεῖτον, εῖτον: τυψοῦμεν, εῖτε, οῦσι.

Ex primis singularibus Præteriti plusquamperfecti tivi, ειν extremo in εα soluto, formant Iones pri-as singulares itidem ex tertiis singularibus ejusdem mporis, ει in εε converso, tertias singulares iidem ciunt: Et ex Ionicis εα & εε in η contractis, pri-as & tertias singulares similes formant Dores & ttici: ut,

Ex commun. { ἐτετύφειν, ἐτετύφει } fit Ion. { ἐτετύφεα, ἐτετύφεε } & { ἐτετύφη. Att. ἐτετύφη. Dor.

Tertiæ plurales Imperativorum præsentis & utri-que Aoristi temporis, Genitivis pluralibus parti-piorum ejusdem temporis, similes faciunt Attici:

Pro { τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν, τυπέτωσαν. } Attici dicunt { τυπτόντων. τυψάντων. τυπόντων.

Aoriſtum ſecundum Imperativi, in ον terminant S racuſani: ut, λάβον, ἄνελον, pro λάβε, ἄνελε, id e *cape*, *occide*.

INFINITIVORUM DIALECTUS.

Infinitiva in ειν deſinentia communiter, Dores ſi tracto ι per εν efferunt.

Iidem illi quoque & Æoles, ε in η mutato, pe enuntiant: ſed hoc in Præſenti & Futuro primo t tùm: Iones verò in Aoriſto ſecundo & Futuro ſec do, ante ειν, ε interſerunt: ut,

Ex commun. { τύπτειν, τύψειν, τυπεῖν } fit Doricè { τύπτεν, τύψεν, τυπέν } & { τύπτην, τύψην, τυπέειν } Dor. Æol. Ionicè

Ex Infinitivis communibus cujuſque generis in ουν, vel ναι exeuntibus, Dores & Attici propria faci Infinitiva, ſtatim ante ν, ſyllabam με inferentes: loco ſi vocalem ſubjunctivam reperiant, eam ſub hunt: & ν finali diphthongum αι addunt. Ex qui remotâ poſtremâ diphthongo αι, Iones ſua form Infinitiva in μεν: ut,

Ex Commun.	fit Doricè & Atticè.	& Ionicè.
τύπτειν	τυπτέμεναι	τυπτέμεν
τύψειν	τυψέμεναι	τυψέμεν
τετυφέναι	τετυφέμεναι	τετυφέμεν
τετυπέναι	τετυπέμεναι	τετυπέμεν
τυπεῖν	τυπέμεναι	τυπέμεν
τυφθῆναι	τυφθήμεναι	τυφθήμεν
τυπῆναι	τυπήμεναι	τυπήμεν.
χρυσοῦν	χρυσόμεναι	χρυσόμεν
ἱστάναι	ἱστάμεναι	ἱστάμεν
στῆναι	στήμεναι	στήμεν
τιθέναι	τιθέμεναι	τιθέμεν
θεῖναι	θέμεναι	θέμεν
διδόναι	διδόμεναι	διδόμεν
δοῦναι	δόμεναι	δόμεν
εἶναι	ἔμεναι & ἔμμεναι	ἔμεν.

Infinitiva in ᾶν terminata per αῖς: & in οῦν, per οῖς
unciant Æoles: ut,

Pro	dicunt Æoles
γελᾶν	γελαῖς
πεινᾶν	πειναῖς
ὑψοῦν	ὑψοῖς
ὀρθοῦν	ὀρθοῖς

DE PASSIVIS
ET MEDIIS.

Ex tertiis singularibus communibus tàm Medii, ıàm Passivi generis in ται, vel το desinentibus, τ ulnæ syllabæ duntaxat expuncto, formant Iones se-.ndas singulares. Ex Ionicis verò εαι, ειαι & ηαι, in η: em εο in ου & αυ in ω contractis formantur commuter secundæ singulares. Nam Iones nihil contraınt: Sed ut Attici in Indicativo, quæ in η communir exeunt, easdem per ει enunciant: ita Dores, quæ εο desinunt Ionicè, per ου pronunciant, idque etiam ciunt in Imperativis: ut,

Fiunt

Fiunt secundæ personæ.

Ex tertiis singularibus.	Ionicè:	Commun.	Att. & Dor.
τύπτεται	τύπτεαι	τύπτῃ	τύπτει
ἐτύπτετο	ἐτύπτεο	ἐτύπτου	ἐτύπτευ
τύψεται	τύψεαι	τύψῃ	τύψει
ἐτύψατο	ἐτύψαο	ἐτύψω	
ἐτύπετο	ἐτύπεο	ἐτύπου	ἐτύπευ
τυπεῖται	τυπέεαι	τύπῃ	τυπεῖ
τύπτηται	τύπτηαι	τύπτῃ	

Ex Ion.	fit commun.	& Doricè.
τύπτεο	τύπτου	τύπτευ
τύπεο	τύπου	τύπευ.

Primas plurales in μεθα desinentes communi Dores interjecto σ per μεσθα proferunt, idque in om bus modis & generibus: ut, τυπτόμεθα commu ter: τυπτόμεσθα Doricè. Exempla plura facilè inven tuo Marte.

Perfecta & Plusquamperfecta.

Ex tertiis singularibus Præteriti, & Plusquamp fecti passivi, formant Iones tertias plurales, ante vel το finalem syllabam, insertâ vocali α: quam si p cesserit muta tenuis, eam in asperam convertunt σ, in formativam consonantem Præteriti medii: s servant eandem: si vocalis longa vel diphthong eam corripiunt: ut,

Ex commun.	fiunt Ionicè
τέτυπται	τετύφαται.
λέλεκται	λελέχαται.
πέπλησται	πεπλήθαται.
πέφρασται	πεφράδαται.
ἔσπαρται	ἐσπάραται.
πεποίηται	πεποιέαται.
εἴρυται	εἰρύαται.
κέκλιται	κεκλίαται.
κεχρύσωται	κεχρυσέαται.
τέθειται	τεθέαται.

Sunt tamen, quæ diphthongum vel vocalem ante-
ultimam servant longam: ut, δεδαίαται, βεβλήα-
βεβωλύατο, κεχολώατο: id est, *divisi sunt*, *jacti*
rant, *percussi fuerant*, *irati fuerant*.

In aliis quoque temporibus tam Indicativi, quàm
ptativi modi, simili modo tertiam pluralem for-
nt Poëtæ, Iones imitati: Sed in Optativo solùm
eritur α in το: in Indicativo etiam vocalis præce-
ns corripitur.

	ἧνται		εἵαται		ἧνται
	ἧντο		εἵατο		ἧντο
	τύπτοιτο		τυπτοίατο		τύπτοιντο
	τύψοιτο		τυψοίατο		τύψοιντο
ex	τύψαιτο	fiunt	τυψαίατο	pro	τύψαιντο
mmun.	τύποιτο	Ionicè	τυποίατο	Commun.	τύποιντο
	τυποῖτο		τυποίατο		τυποῖντο
	τυφθήσοιτο		τυφθησοίατο		τυφθήσοιντο
	τυπήσοιτο		τυπησοίατο		τυπήσοιντο
	τετύψοιτο		τετυψοίατο		τετύψοιντο

Tertiam pluralem Imperativi præsentis & utriusque
risti medii tertiæ duali similem faciunt Attici:

Atticè { τυπτέσθων, τυψάσθων, τυπέσθων } pro { τυπτέσθωσαν, τυψάσθωσαν, τυπέσθωσαν } Communiter.

Æoles τίθαιμι & ἵσαιμι: pro τίθεμι, ἵσαμι, pro-
unt: *ponor*, *sto*.

Hæc de linguarum diversitate, quantùm ad inflexiones nominum &
borum pertinet, sufficere videntur. Reliqua verò de verborum ac no-
num Syntaxi, dictionibus primitivis cuique idiomati propria, ex Corin-
, Plutarcho, Joanne Philopono, ac cæteris cognoscere poteris.

DICTIONUM AFFECTUS, SEU PASSIONES.

Transpositio est elementi ex proprio in alterius ordi-
m mutatio: ut, δαρτὰ, κραδία, κάρτος: pro δρατὰ,
ρδία, κράτος; id est, *facta*, *cor*, *robur*.

Transſumptio eſt elementi mutatio: ut, ἠπεδανὸ αἱμητότης: pro ἀπεδανὸς, αἱμοπότης, id eſt, *debili ſanguipotor.*

Sectio eſt dictionis compoſitæ in ſuas ſimplices reſ lutio: ut ἄκρα πόλις, pro ἀκρόπολις, id eſt, *ſumma civit*

Additio eſt elementi ad caput ſyllabæ adjectio: u ἀσαφὶς, ἄσταχυς, ϑαμὰ, pro σαφὶς, στάχυς, ἅμα: *n paſſa, ſpica, ſimul.*

Geminatio eſt unius ejusdem, pluriumve eleme torum in capite diſtinctionis repetitio: ut, κεκάμωσι λελάχωσιν, ἀπαρτηρὸς, ἐτύτυμον: pro κάμωσι, λάχω ἀρτηρὸς, ἔτυμον, id eſt, *laboraſſent, accidiſſent, con tiatorius, verum.*

Productio eſt communis correptæ, aut brevis calis in longam mutatio: ut, καλὸς primâ brevi, κό pro καλὸς primâ longâ, κώρη: id eſt, *bonus, puella*

Porrectio eſt vocalis aut diphthongi ſyllabam cientis in medio dictionis additio: ut ὀπίτιχεον, ἀδ φειὸς, πολεμίια: pro ὀπιτιχον, ἀδελφὸς, πολέμια: eſt, *munitum, frater, bellica.*

Diviſio eſt unius vocalis, aut diphthongi in d vocales diductio: ut, παΐς, κοΐλον, βέλεος, pro, π κοῖλον, βέλος, id eſt, *puer, cavum, ſagitta.*

Interpoſitio eſt vocalis non facientis ſyllabam medio dictionis additio: ut, κεινὴ, νοῦσος, ξεῖνος: κενὴ, νόσος, ξένος: id eſt, *vacua, morbus, hoſpes*

Duplicatio eſt ejuſdem conſonantis non facie ſyllabam in medio dictionis repetitio: ut, ὅττι, ἅδδ μέσσον, ἔννεπε, ὁππότε: pro ὅτι, ἅδην, μέσον, ἔνε ὁπότε: id eſt, *quoniam, ſatis, medium, dic, qua*

Par

Paremptosis est in medio dictionis, consonantium
llabam non facientium conjunctio: ut, πόλις, πόλε-
μος: pro πόλις, πόλεμος: id est, *civitas*, *bellum*.

Proschematismus est adjectio syllabæ in fine dictio-
s: ut, λόγοισιν, μούσαισιν, πρόσωπατα, ἐγὼν: pro
γοις, μούσαις, πρόσωπα, ἐγώ: id est, *verbis*, *musis*, *per-
ια*, *ego*.

Aphæresis est elementi à capite syllabæ ablatio: ut,
ὴ, αἶα, κεῖνος: pro ἑορτὴ, γαῖα, ἐκεῖνος, id est,
tum, *terra*, *ille*.

Arsis est syllabæ geminatæ in principio dictionis ab-
tio: ut, βλῆσθαι, δέχεσθαι, βλημμένος: pro βεβλῆσθαι,
δέχεσθαι, βεβλημμένος: id est, *jaci*, *suscipi*, *vulneratus*.

Systole est communis productæ, aut longæ vocalis
brevem mutatio: ut, φυσίζοος, ξερὸν: pro φυσί-
ζοος, ξηρὸν, id est, *alma*, *aridum*.

Syncope est vocalis, aut diphthongi facientis sylla-
n è medio dictionis remotio: ut, κάμμορος, δάσκιον:
) κακόμορος, δασύσκιον, id est, *infelix*, *opacum*.

Synalœphe est duarum vocalium, aut diphthon-
rum, in unam vocalem aut diphthongum muta-
. Hujus sunt septem species.

Synalœphe Simplex:

er Elisionem: ut, ἐπ' ἐμὲ, pro ἐπὶ ἐμὲ, id est, adversum me.
er Crasin: ut, τ'ἀμὰ, pro τὰ ἐμὰ, id est, mea.
er Synæresin: ut, νηρῇδες pro νηρηΐδες, id est, Nereides.

Synalœphe Composita:

er Elisionem & Synæresin: ut, κἀγὼ, pro καὶ ἐγὼ, id est, & ego.
er Elisionem & Crasin: ut, ἐμὐποδύει, pro ἐμοὶ ὑποδύει, id est, me subit.
er Crasin & Synæresin: ut, ὡπόλος, pro ὁ αἰπόλος, id est, æpolus.
er Elisionem, Crasin, & Synæresin: ut, ἐν τ' Αἰθιοπίᾳ, pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ: id est, in Æthiopiã.

Ellipsis est vocalis non facientis syllabam à medi dictionis ablatio: ut, ἄμυξε γερὸν: pro ἄμυξε γερὸν id est, *cruentavit senem.*

Parellipsis est abjectio geminatæ consonantis à m dio dictionis: ut, κάλιον, θᾶτον, pro κάλλιον, θᾶττο id est, *pulchrius, citius.*

Eclipsis est consonantis non facientis syllabam medio dictionis evulsio: ut, σκῆπον, pro σκῆπτρο *sceptrum.*

Apocope est ablatio syllabæ in fine dictionis: δῶ, ἀπόλλω, ποσειδῶ: pro δῶμα, ἀπόλλωνα, ποσειδῶν id est, *domum, Apollinem, Neptunum.*

FINIS.

EPITOME
ROSODIÆ
GRÆCÆ,

CONSCRIPTA

in uſum ſtudioſæ Juventutis,

PER

. JOSEPHUM LANGIUM

CÆSAREMONTANUM.

NOBILIBUS,

Atque optimæ ſpei Adoleſcentibus,

BERNHARDO FREDERICO BRECHTERO,

ET

JOACHIMO à BEERSTET,

Diſcipulis ſuis chariſſimis,

M. JOSEPHUS LANGIUS CÆSAREMONTANUS

S. P. D.

SÆpe animadverti, Nobiles atque optimæ ſpei Adoleſcentes, ſtudium Poëſeos Græcanicæ, utile in primis ac jucundum, noſtris in Scholis nullam ferè ob cauſam aliam minus viguiſſe hactenus, niſi quòd eam Grammaticæ doctrinæ partem, quæ ſyllabarum quantitatem, Græcorumque verſuum rationem explicat, & commodam hoc exercitationis genus aggrediundi viam rudioribus aperit, adoleſcentes ignorârint.

Ut ergo hac in parte honeſtos ſtudiorum conatus pro meâ virili adjuvarem, eâdemque operâ

 pul-

pulcherrimum illud exercitationis genus ab inerti situ, vel aliquâ saltem ex parte vindicarem: consilio doctorum quorundam virorum de conscribendâ Græcæ Prosodiæ epitome, quæ cum Græcâ Grammaticâ nostris scholis usitatâ conjungeretur, haud invitus parui.

Suscepto itaque labore illo mensibus superioribus, hanc Prosodiæ Græcæ epitomen ex variis, eisque probatis hujus artis scriptoribus, collegi; eaaémque cùm Ephororum Academiæ nostræ censurâ, tum aliorum doctorum approbatam judicio, nunc ad communem studiosæ juventuti utilitatem in publicum edere statui.

Vobis autem, nobiles atque optimæ spei Adolescentes, qui hoc tempore Poëtas Græcos publicè explicari auditis, hunc meum qualemcunque laborem præ cæteris hæc προσφωνήσει *volui consecrare: ut & meam erga vos benevolentiam quam vestrâ indole præclarâ, singulari item modestiâ atque diligentia non mediocrem in me excitastis, pleniùs testatam vobis facerem: & publico hoc judicii mei, de spe, quam de vobis peramplam concepi, testimonio, vos ad literarum ac virtutis amorem magis inflammarem: & denique hunc eundem libellum, per vestras quasi manus reliquis tribulibus vestris, cæterisque aliarum classium discipulis traditum, gratiorem*

*mnibus redderem, & ad uſum quotidianum
nagis commendarem.*

*Agite ergo, Adoleſcentes optimi, cùm levi-
enſe hoc munus boni conſulite: tùm verò in hoc
irtutum ac literarum curſu, quem feliciter
ſtis ingreſſi, alacriter precedendo, reliquis
ommilitonibus veſtris laudatiſſimum pietatis,
nodeſtiæ, induſtriæ, conſtantiæ exemplum
ræferre pergite.*

*Quod ſi feceritis, ſpes me optima tenet, fo-
e, ut aliquando nobiliſſimis veſtris familiis
rnamento; univerſæ patriæ utilitati; vobis
'enique honori ſitis eximio. Valete. Ex Muſæo
oſtro, Calend. Januarii: Anno temporis ul-
imi* M D XCVI.

INDEX
CAPITUM.

EP

EPITOMES PROSODIÆ GRÆCÆ.

CAPUT I.

De Modis investigandi & cognoscendi Syllabarum quantitatem.

Quid docet Prosodia præter accentuum rationem?
Docet Syllabarum quantitatem.

Quid est Syllabarum quantitas?
Quantitas Syllabarum, sive tempus, est mora, qua syllaba alia brevi, alia longa, alia indifferenter, longa vel brevi effertur: ut θεὸς, δῶμα, κρίνω.

Quomodo deprehenditur illa quantitas in Syllabis?
Octo modis,

1. Positione.
2. Naturâ.
3. Vocali ante vocalem.
4. Derivatione.
5. Accentu.
6. Exemplo.
7. Regulâ, eaque vel { Generali. Speciali.
8. Dialecto.

Quota-

Quotuplex igitur est omnis syllaba, ratione temporis seu quantitatis?

Triplex: Vel enim longa est, ut, λητὼ:
Vel est brevis, ut, μῆνε:
Vel est anceps, ut, καλὸς.

CAPUT II.

DE POSITIONE.

Quid est Positio?

Positio est, quando post vocalem brevem vel anc pitem correptam sequuntur duæ consonantes, vel un duplex: ut, ἔργον, λέξις, ἄρτος, κεράζω.

Quæ hinc est Regula?

Positio syllabam quamlibet facit longam.

Quot autem modis accidit Positio?

Tribus: Vel enim in eadem dictione duæ cons nantes, aut una duplex sequitur vocalem, ut apu Hesiodum:

Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι
Σχέτλιοι.

Vel in diversis, cùm videlicet prior dictio term natur à consonante, quam præcedit vocalis brev aut anceps, & sequens dictio à consonante incipit: apud eundem: Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπ ἀνθρώπων.

Vel denique dictio in vocalem desinens, exc pitur ab alia dictione, incipiente à duabus cons na

nantibus, aut unâ duplice: ut apud eundem Hesiodum:

Ἄνδρες θηρῆται καὶ καρχαρόδοντε κυνὴ πρὸς
Ἱέμενοι μαπέειν.

Item:

Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρυόπα Ζεύς.

EXCEPTIONES.

I. Quoties dictio in vocalem brevem aut ancipitem exiens, excipitur à dictione, quæ incipit ab una duplice, aut binis consonantibus: fieri potest Positio, vel non fieri, pro scribentis arbitrio.

Hom. *Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἀΐδι προΐαψε.*

Hes. *Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε κρονίων.*

II. Muta cum liquidâ præcedentem vocalem brevem facit communem, ut apud Theognid.

Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος
Τῆς αὐτοῦ γλώσσης κάρτερος, οὐδὲ νόου.

Longa verò vocalis propter sequentem mutam & liquidam corripi non potest, sed manet longa.

III. Hæ quoque connexiones, *μν*, *κτ*, *πτ*, *κν*, veluti mutæ cum liquidis, præcedentem vocalem naturâ brevem, reddunt communem: ut,

Hesiod. *Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.*

Homer. *Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω.*

Idem. *Κύπρον φοινίκην τε καὶ αἰγυπτίους ἐπαληθείς.*

IV. Immutabiles seu liquidæ, *λ*, *μ*, *ν*, *ρ*, & monadicon *σ*, etiam consonantibus antepositæ, præsertim

mutis

mutis, liquescunt & positionem impediunt: ut Homerus:

Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, καὶ δέκεν ἄλλον.

Orph. Παρθενίης ἄταρ πρὸς ἐπινήεσσιν ἡρώεσσιν.

Arat. Ὄρῃ ἑσπερίῃ κρώζῃ πολύφωνος, κορώνη.

CAPUT III.

De Syllabarum quantitate ex Natura.

Quid est natura in Syllabis?

Natura hic dicitur, cùm in aliqua syllaba est aut vocalis longa naturâ, aut diphthongus, aut vocalis natura brevis: atque ita Syllaba vel longa vel brevis inde censetur. *Nam de vocalibus ancipitibus hic dicere, non fuit animus: sed infrà capite* X. *usque ad* XVII. *omnem earum varietatem copiosè sumus explicaturi.*

Dic regulam de vocalibus naturâ longis.

Natura longæ sunt vocales η & ω, & syllabam longam efficiunt: ut, ἥρως, φήμη, λητώ.

Da regulam de Diphthongis.

Omnis Diphthongus longa est, tam propria quàm impropria, & syllabam suam producit: ut, δεινὸ πλοῦτος, δήμῳ.

Quid de vocalibus natura brevibus præcipitur?

Vocales natura breves sunt ε & ο, brevésque efficiunt syllabas: ut, Epigr. Pallad.

Ὦ γένος ἀνθρώπων ἀνεμώλιον αὐτοχόλωτον

Μέχρι τέλους βιότου μηδὲν ἐπιστάμενον.

EXCEPTIONES.

I. Quoties vocalem brevem duæ conſonantes aut na duplex ſequitur, vocalis natura brevis producitur. 'it enim Poſitio, de quâ modò dictum eſt in præedente capite.

II. Vocales nudæ finales, ſemper fiunt commues ante conſonantes vel binas vel duplices: ut in his Iomer. videre eſt:

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, μὴ δὲ ξίφος ἕλκεε χειρί.

III. Vocales breves ante & poſt liquidas reddunt ommunes.

Callimach.

Ὤμοσεν ἀλλὰ λέγουσι θεάτρους ἐν ἔρωτι
Ὅρκους, μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

Et Theognid.

Τόλμα θυμὲ κακοῖς ὅμως ἄτλητα πεπονθώς.

IV. In qualibet cæſurâ vocales breves communes unt, litera quacunque ſequente.

Hom. Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες, ἐπέδραμον υἷες ἀχαιῶν.
Heſiod. Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξε κακὸν ἀνθρώποισι.

V. Vocales breves cum τ junctæ, ſyllabam efficiunt ncipitem.

Hom. Τί γὰρ δὴ δεῖ βροτῶν ἕνεκα πολεμίζειν.
Idem.: Πάτροκλον κλαιόμεν, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

VI. Bre-

VI. Breves vocales communem induunt naturam & ante χ, & ante δ quandoque, ut hæc demonstrant exempla.

Hom. Τίπτε σὺ δέδοισας πόλεμον καὶ δηϊότητος.

Phanocl. Νηὸν ἔχει πασέων ἐστὶν ἀοιδοτάτη.

VII. Vocales breves ante σ sæpenumerò fiunt communes. Homerus:

Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον ἀχαιῶν, οὐδὲν ἔτισας.

Tyrtæus:

Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή. Et:

Θαρσύνῃ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς.

CAPUT IV.

De quantitate Syllabarum ex vocali ante vocalem.

Dic jam Regulam primam de vocali ante vocalem.

Vocales natura longæ, item diphthongi omnes, ante aliam vocalem aut diphthongum quamcunque initialem sequentis dictionis collocatæ, corripiuntur vel producuntur, hoc est, fiunt communes. Hesiod.

Τῇ δ' ἐγὼ δέκε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Theognid.

Ὡς δὴ οἱ φράσσαιτο θεοὶ ἀγαθόντε κακόντε.

Homer.

Ἡμετέρῳ ἐν οἴκῳ ἐνὶ Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης.

Secunda Regula.

Diphthongus etiam, ut & vocalis natura longa ſe- ente alia quacunque vocali aut diphthongo in eadem tione, ſæpè corripitur.

Homer. Καρπὸν ἐδηλήσαντ' ἐπειδὴ μάλα πολλὰ μεταξύ.

Tertia Regula.

Vocales longæ ante σ poſitæ, ſæpenumerò fiunt nmunes: ut apud Heſiod.

Εὖτ' ἂν ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο.

Quarta Regula.

Vocalis ante vocalem plerunque corripitur, ſi ea ſit qua ex brevibus aut ancipitibus. Heſiod.

Ηνίοχοι βελαῶτες, ἐφίεσαν, ὠκέας ἵππους.

Quinta Regula.

Ancipites ante aliam vocalem ſæpè longæ ſunt: pè etiam utramque quantitatem obtinent, quarum empla ex authoribus probatis petenda: neque e authoritate veterum poëtarum quicquam ten- ndum.

Homer. Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Item: Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τείχεσι πλῆτα.

CAPUT V.

De quantitate Syllabarum ex Derivatione.

Quid de Derivatione hîc præcipitur?

Derivata ut plurimùm evadunt suis primiti breviora: præsertim cùm alteram vocalem è dip thongo demittunt: ut, à πείθω, πιθανὸς: à φεύγ φυγή.

Æqualia autem sunt, quum literam non deponu ut, δίκη, δίκαιος, δικαιῶ, δικαιοσύνη. Item, νί νικῶ, νικητής.

NOTA. Fallit interdum hæc Regula. Proinde cùm Derivata sint r tiplicia & ambigua, tutius erit è regulis specialibus de Ancipitibus eo quantitatem patere.

CAPUT VI.

DE ACCENTU.

Quot dantur regulæ cognoscendæ quantitatis ex Accentu?

Tres.

Quæ est prima?

Accentus in antepenultima, ultimam brevem e indicat: quia si longa esset illa, ipse in penultima e collocandus, ut τὸ σίνηπι.

Excipe.

Casus Atticos & Ionicos, item desinentia in & αι, quæ propter accentum non sunt breves qu tita

ite: ut, μ<ελεως, πλεως, αἰνείεω, τύπ]ομαι, φιυφοι.

Quæ est secunda Regula?

Circumflexus in penultima, ultimam brevem art. Longa enim ante longam non circumflectitur: σῶμα, ἡ μῶσα, τὰ μῦσα.

Excipe rursus.

Desinentia in αι & οι.

Quæ est tertia Regula?

Circumflexus & in ultima & in penultima ancipilongas ostendit, sive ex contractione factæ fue:, sive sua natura longæ: ut, πᾶσα, ἱςᾶσα, ἶφι, , κῦδος.

CAPUT VII.

DE EXEMPLO.

Quid in hac doctrinâ est Exemplum?

Exemplum hîc nihil est aliud, quàm laudata bonoa Poëtarum authoritas, quæ in hoc scribendi gee tanquam norma quædam est adhibenda.

Unde autem & quomodo parantur exempla?

Paranda illa sunt diligenti lectione probatorum horum, Homeri, puta, Hesiodi, Theocriti, Pini & aliorum, qui ad hos proximè accedunt.

Quænam cognoscuntur exemplo sive authoritate?

Quæ vel ex hactenus traditis & posteà tradendis ;ulis cognosci non possunt: vel ab authoribus ali-

ter sunt usurpata per figuram aliquam: vel utroq modo ponuntur: ea exemplo, hoc est, lectione a thorum sunt discenda. Neque enim ulla syllaba v producenda vel corripienda est, nisi ex regulis arti aut alicujus scriptoris probati exemplo quantitas cognita. Etsi enim ancipites sunt, α, ι, υ, tamen p cujusque arbitrio in omnibus produci & corripi n possunt.

Caput VIII.

DE REGULA.

Quid est Regula?

Est observatio consuetudine & usu comprobat raro tamen sine exceptione.

Quotuplices sunt tales hac in doctrina regulæ?

Duplices: aliæ Generales: aliæ Speciales.

Quot sunt regulæ generales?

Quatuordecim.

Da primam.

Omnis syllaba circumflexa, & omnis contracta, longa: ut, ὁ μῦς, τὰ χρυσᾶ, τοῦ ὄφις.

Exceptio.

Vocalis contractione longa, etiam cum consona corripi potest, quando in fine dictionis ponitur, vocali sequente, ut in hoc Epigram.

Οἱ κόρεις ἄχρι κόρου κορέσωντό μου, ἀλλ' ἐκορέσθην
Ἄχρι κόρου, κἀγὼ τοὺς κόρεις ἐκόρεσας.

Κόρεις, in priore, pro κόρεες; in posteriore, pro κόρεας.

Et apud Homerum.

Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε παλαιγενέων κλέα φώτων.
Κλέα pro κλέεα.

Da secundam regulam.

Monosyllaba quædam: ut, γ', τε, κε, μὲν, γὰ, ἢ, τοὶ, τίς, & similia interdum quasi liquida & nullius momenti reputantur: quandoque rursus vi propria tempus præcedentis brevis producunt: aliquando etiam vim invertunt.

Homer. Δεύτερῳ δ' αὖ βοῦν θῆκε μέγαν ἐ πόνα δημῷ.
Hesiod. Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ τάχα σε ζηλώσει κ' ἀεργός.
Theogn. Ὤμοι ἐχὼν ἥβης τε γήραος οὐλομένοιο.

Dic regulam tertiam.

Particulæ tantùm in compositione repertæ, non sequente syllaba, quæ impediat, suas ancipites corripiunt, videlicet, ἀ, ζα, ἀερ, ἐρι, βρυ, δὺς.

Homer. Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶ ἧσιν ἀκόσματε πολλάτε ᾔδη.
Idem. Ῥήγνυτο τοῖς δ' ὅτε δὴ τροίω ἐρίβωλον ἵκοντο.

Recita quartam.

Composita ferè æqualia sunt suis simplicibus: ut, ... ἡ, ἀνδρόγυνος: τιμὴ, ἄτιμος.

NOTA. Non semper huic regulæ fidendum, cùm propter magnam compositorum varietatem non rarò fallat. Tutius ergo fuerit, compositorum quantitatem ex specialibus regulis de ancipitibus petere.

Da quintam regulam.

Verba ex Barytonis facta circumflexa, præsertim hæc vocalem ex diphthongo penultimæ amittunt, corri-

corripiunt ancipitem in penultima relictam: ut πιθ à πείθω, δαῶ à δαίω. Sic & τῶ à τίω, κυρῶ à κύρω φυρῶ à φύρω, &c.

Da sextam.

Thematis anceps initialis brevis est: sæpè tam producitur in Præteritis, occasione augmenti: u ἰάχω, ἴαχον, ἱκάνω, ἵκανον: ἵκομαι, ἱκόμην. Item in ἄσ ἄσασθαι, quibus accedunt, ἄραι, & ἄρας, ab αἴρ quanquam sunt, qui hæc contracta esse dicant ἀέσαι, ἀέσασθαι, ex ἀεῖραι, ἀείρας.

Da Regulam septimam.

Quanta est vocalis in primitivo, tanta transit possessivum: ut, ἰδαῖος prima longa, quia & ἤδη.

NOTA. Ut in cæteris derivativis, ita hîc etiam non usque adeò c est ratio. Quare Speciales regulas de his rectiùs consules.

Recita octavam regulam.

Omnis reduplicatio vel augmentum principale b ve est, nisi positio impediat: ut, τίθημι, δίδωμ πέτυφα.

Dic nonam.

Adverbia temporis sunt similia suis primitivis: u πολλάκις, ἑπτάκις, &c.

Excipe.

Τρία & τριάς. Nam ι breve hîc est: at τρεῖς lo gum.

Da decimam.

Nomen Masculinum aut Fœmininum in imm tabilem seu liquidam desinens, ultimam produc Neutrum corripit.

Ex

Excipe.

Πῦρ & πᾶν Neutra, quæ producuntur. Item alia ædam pauca, de quibus infrà in specialibus regu-, de ultimis syllabis.

Da undecimam.

Nomina finita in όεις Adjectiva, præcedentem vo- em habent correptam, & quartam à fine produ- m, quum tres excedunt syllabas: ut, ὑδατόεις, νόεις, δακρυόεις.

Da duodecimam.

Syllaba quæcunque versum terminans indifferens betur: brevis verò dictionem finiens, simulque dem inchoans, in Heroico producitur, præsertim ocales concurrant.

Hom. Σπεῦσαι γὰρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος ἕκτωρ.

Item. Οἱ δ' μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον, &c.

Vide suprà regulam de Vocalibus.

Dic regulam decimam tertiam.

Quanta est anceps vocalis ultima in recto singulari ominum & Participiorum imparium, tanta ferè ma- t in obliquis, cum incremento in penultima: ut, κὰς, δορκάδος, δορκάδι, α ubique corripitur: rursus ν, πανὸς, πανὶ, πᾶνα producitur ubique.

Excipe.

Finita in υρ, ut μάρτυρ, πῦρ, & ἅλς, quæ licet pro- icantur in rectis, corripiuntur tamen in obliquis: , μάρτυρος, πυρὸς, ἁλὸς.

Da regulam decimam quartam.

Peregrinæ voces quantitatem habent incertam ſive indifferentem: Latinas verò Græcanicis regu ſæpè ſubmiſerunt Poëtæ juniores, ut in Epigra Pallad.

Ἢν ὁ φίλος τι λάβῃ, δόμινε φράτερ, εὐθὺς ἔγραψεν.
Ἢν δ᾽ αὖ μή τι λάβῃ, τὸ φράτερ, εἶπε μόνον.

Hic in δόμινε media eſt brevis, ſicut apud Latinos. At in φράτερ pr contra rationem Latinorum corripitur, ut alias πατήρ.

CAPUT IX.

De Regulis Specialibus.

Quarum ſyllabarum quantitas cognoſcitur regulis ſpecialibus?

Omnium, in quibus eſt aliqua ex vocalibus a pitibus α, ι, υ, & quæ ſub nullam præcedentium gularum cadunt.

Quotuplices igitur ſunt illæ ſpeciales regulæ?

Triplices. Quædam enim antepenultimarum labarum quantitati cognoſcendæ ſerviunt: quæ ad penultimas pertinent: quædam denique ultimar tempora demonſtrant.

Dic regulam primam de antepenultimis Syllabis cum Ancipite α.

A ante vocalem in antepenultimis Syllabis corri tur: ut, ἀάατος, ἀήτης, ἀϊῶ, ἄωτος, σιώπηρος.

Exceptio.

Procedunt verò: ἀέναος, ἄεθλος, ἀΐδιος, ἀϊθελής, ιες, ἀΐσσω, ἀΐκη, ἄϊκες, ἀάατος, ubi α medium oducitur, ἀκράαντος, ἀχαϊκὸς, βοάϊ, βιάζομαι, ἴινος, ἰάομαι, καταΐγδην, λαέρτης, λαοδάμεια. à ὸς composita, λάϊνος, πετράορος, ταΰγετον. Indiffe- ns est, ἀείδω.

Da secundam regulam.

A ante β corripitur: ut, ἄβυδος, ἀλάβαστρον, ἀβρό- ω.

Dic regulam tertiam.

A ante γ corripitur: ut, ἀγαθὸς, λαγωὸς, πάγουρος.

Exceptio.

Producuntur, ἰθαγενὴς, σφραγίζω, κμαγήτης, ναυα- ω, ναυάγιον.

Da quartam.

A ante δ corripitur: ut, ἀδικὸς, γάδειρα, χερμά- ον.

Exceptio.

Producunt ἀδικῶς, ῥάδιος.

Da quintam regulam.

A ante θ corripitur: ut, καθαρὸς, ῥαθάμιγξ.

Exceptio.

Producunt γαθυλὶς, ῥάθυμος.

Quæ est sexta regula?

A ante κ corripitur: ut, ἀκέομαι, ἀκούω.

Exceptio.

Producunt: ἀκέστος, διάκονος, λακέω, μακεδνὸς, συρακόσιος, φαιακία & numeralia finita in ἀκόσιος, ut διακόσιος, τριακόσιος.

Da septimam.

A ante λ corripitur: ut, ἀλήτης, δαιδάλεος, κεφαλῆνες, μαλακὸς, πηδάλιον.

Exceptio.

Producunt φάλαινα, & apud Nicandrum, ἀλοσυ

Da regulam octavam.

A ante μ corripitur: ut, ἄμιλλα, ἀμείβομαι.

Exceptio.

Producunt, Ἀπαμαία, Δαμοίτας, διδάμιπτος, ἄμητος, messis, & ἀμητὸς, æstas. Indifferens est ἀμάω.

Explica regulam nonam.

A ante ν corripitur: ut, ἄνυλος, θάνατος.

Exceptio.

Producunt Δάνουβις fluvius, κρανώνιος, κράνειο κρανίον, μανικὸς, νεανίας, παιανιδὺς. Et ex brevib quædam ratione immutabilis, ἀνεψιὸς.

Quæ est regula decima?

A ante π corripitur: ut, ἀπάτη, δαπανάω.

Exceptio.

Producunt ἀπιδανὸς, ἀπεννίνος, ἄπειρος: pro ἤπειρος, δραπίτης, δραπετίδης, νάπη. Indifferens ἀπόλλω

Dic regulam undecimam.

A ante ρ corripitur: ut, ἄγρος, ἱππάριον, κλάρος, χαράττω.

Exceptio.

Producunt ἀμαρακὸς, ἀράομαι, ἀρήτη, ἄρητος, ἀρητὴρ, ἀρήτειρα, Ἀρλώη, urbs, Καρίων, fluvius, κάρος, μαρύομαι.

Dic duodecimam.

A ante σ corripitur: ut κασίγνητος, ἀσίη.

Exceptio.

Producunt ἄσιος, ἀσιάδης, Ἀσωπὸς, ἐπαράσιμος, ἱερασία, Ἰάσιος, κοράσιον, πασιφαὴ, πασιφαής.

Quæ est regula decima tertia?

A ante τ corripitur: ut, ἀκράτιτον, ἀταρπὸς, κρατέω.

Exceptio.

I. Producunt βατήριον apud Phocylidem: & διδυπάτος apud Orpheum, & θάτερον contractum à τὸ ἕτερον.

II. Itidem producuntur ἄτερος, ab ὁ & ἕτερος, & composita à λᾶς, hoc est, lapis, ut, λατομία, λατύπος.

Quænam est regula decima quarta?

A ante φ corripitur: ut, γλαφυρὸς, σαφυλή.

Exceptio.

Producit ἐπάφυς.

Dic regulam decimam quintam.

A ante χ corripitur: ut Ἀχιλλεὺς, ἀχαιοί.

Exce-

Exceptio.

Producit τράχουρος, piscis.

CAPUT X.

De quantitate ancipitis α, in penultimis syllabis.

Dic primam regulam de quantitate ancipitis α, in penultimis syllabis?

A ante vocalem in penultimis corripitur: ut ἀγλα-άεὶ, κεραὸς, ναυσικάα, ἐλάω, ἱμάω.

Exceptiones.

I. Producunt autem ἀθεραῖς, ἀμφιάραος, ἀχρα-άων, δαὴρ, ἐάων, id est, bonorum, Ἐλαῖς, λαῖς, τ-λεμαῖς, θαῖς, ἰάων, κεράας, λάας, λάϊγξ, ναῖς, πα-φαὴς, apud Orpheum, πρᾶος, πραῢς, ῥάων, χά-χάων.

II. Item, λυκάων, ἑλικάων, ἱκετάων, ποσειδάων, μ-χάων, ὀρτάων, ἀλκμάων, ὀπάων, συνοπάων, πάων, -φάων, διδυμάων, ἀμυθάων, & similia in αων, mutan-ω in ο in obliquis, ut οἱ χάονες, λυκάονες.

III. Præterea Nomina substantiva ὀξύτονα, finita-αὸς: ut λαὸς, ναὸς, παὸς.

IV. Item composita ab ἄω, spiro: ut, ζαὴς, ἀλια-δύσαὴς, & ab ἀΐσσω, ut πολυάιξ.

V. Item verba finita in αω præcedente vocali aut-ut ἐάω, περάω: exceptis, ἐφιάω, ἀμφιάω. Quum v-rò præcedit consonans, corripi tradunt: πεινάω tam

P

oducto α reperitur, & κάω, κλάω. Indifferens est
ϱ, ἄοϱ.

Quæ est secunda regula?

A ante β corripitur in penultimis: ut, ἑκάβη.

Da regulam tertiam.

A ante γ corripitur in penultimis: ut, ἄγω, τϱά-
·.

Exceptio.

Producunt ἀαγὴς, ἄγις, δαγὺς, πϱᾶγμα, σφϱα-
ς, ταγὸς.

Da quartam.

A ante δ corripitur in penultimis: ut, βϱαδὸς,
.άδος.

Exceptio.

Producunt ἄδος, λάδαι, λάδων, ὀϊλάδης, ὀπαδὸς,
ϱάδιξ.

Da quintam regulam.

A ante θ corripitur in penultimis: ut, βαθὺς,
άθος.

Exceptio.

Producunt, κϱᾶθις, & ἆθλον, ex ἄεθλον, per con-
tractionem.

Quæ est regula sexta?

A ante κ in penultimis corripitur: ut, κακὸς, πολ-
.άκις.

Exceptio.

Producunt, ὤκις, fluvius, ἄκων invitus, quia coa-
lescit ex ἀέκων, δᾶκος: ῥάκη verò ι habet subscriptum.

Quæ-

Quænam est septima regula?

A ante λ corripitur in penultimis: ut, μάλα, ἁπ λός.

Exceptiones.

I. Producunt, ἀμαλὴς & ἄλες contractum ex ἀ λεες, δαλὸς, σαρδανάπαλος, σύμφαλος.

II. Item: ὀμφάλη & τελκέφαλος, repugnantib ipsorum Primitivis.

Dic octavam regulam.

A ante μ corripitur in penultimis: ut, θάλαμος πλοκαμίς.

Exceptiones.

I. Producunt ἁμὸς noster, pro ἡμέτερος, δάμ δάμων, Φρασίδαμος.

II. Et nomina Neutra verbalia finita in αμα: u νᾶμα, θυμίαμα.

Da regulam nonam.

A ante ν in penultimis corripitur: ut, ἀνδάνω, κ νὼν, ὀρανός.

Exceptiones.

I. Producunt ἀγάναξ, ἀγαθάνωρ, βιάνωρ, ἔρανος ἶᾶνος, ἱκάνω, κιχάνω, νεάνις, νικάνωρ, Φθάνω.

II. Et Nomina dissyllaba oxytona in ανος: ut, δ νὸς, τρανὸς: & Gentilia in ανος: ut, Βρεττανὸς, Καρμ νὸς, Γερμανὸς: & in ανις: ut βρεττανὶς, καρμανίς.

III. Item finita in ανος supra tres syllabas: ut, ἡρ διανὸς, Ἰταλιανὸς: excepto ὠκεανός.

IV. Indifferentia ἱανὸς, & ἄνω, verbum, pro ἀν expedio.

Q

Quæ est decima regula?

A ante π corripitur in penultimis: ut, ἀπολοδάπὸς, ...κς, πάπης.

Exceptio.

Producunt, ἄπις, Ἄναπος, fluvius, ἰάπυξ, νᾶπυ, ...απος, σώραπις.

Dic regulam undecimam.

A ante ρ in penultimis corripitur: ut, καθαρὸς, σί...ρος, χάρις, κλάρος, urbs.

Exceptiones.

I. Producunt ἆρα, nunquid, βᾶρις, αἴσαρος, flu...s, δίμάραι, θυμαρὶς, καρὶς, piſcis, κατάρα, νά..., fluvius, πάραρος, φαρὶς, κάρα.

II. Et Nomina diſſyllaba Maſculina in αρος: ut, ὁ ...ὸς, λαρὸς.

III. Item Polyſyllaba ὀξύτονα in αρος, habentia ...epenultima longam: ut, μισαρὸς.

IV. Indifferentia ſunt, ἄρης, ἀρὴ, φάρος, pro veſte.

Da duodecimam regulam.

A ante σ corripitur in penultimis: ut, δασὺς, θάσος.

Exceptio.

Producunt, ἀσὶς, ἆσον, θᾶσον, ἴασος, ἰάσων, ...ᾶσις, μάσις, urbs, πράσω, φάσις.

Profer decimam tertiam.

A ante τ corripitur in penultimis: ut, θάνατος, δέ...πος.

Exce-

Exceptiones.

I. Producuntur nomina lapidum & gentilia in ἀτ
ut, ἀχάτης, γαγάτης, νιφάτης, σπαρτιάτης, & in
fœm. gentilia: ut, σπαρτιάτις, μελάτις, πιτιάτις.

II. Item: ἄτος, ἄτη, contracta ex ἀάτος, ἀά
ἀθέατος, ἄερτος, ἀπροσπέρατος, ἀόρατος, κρατ
φράτωρ, δημάτωρ, apud Orpheum, εὐφράτης,
vius, θᾶτλον, θέατρον, θεατὸς, ἰατρὸς, κέρατος,
vius, ὁρατὸς, πράτλω, φράτηρ.

Quæ est regula decima quarta?

A ante φ corripitur in penultimis: ut, γράφω, σκ

Dic regulam decimam quintam.

A ante χ corripitur in penultimis: ut, τάχα, ῥ

Exceptio.

Producunt τραχὺς cum compositis. Indifferens

CAPUT XI.

De α ancipitis quantitate, in ultimis syllabis.

Quot traduntur regulæ de ancipite α, in ultimis syllabis?

Quatuor.

Da primam.

A terminale corripitur: ut, ἡ τράπεζα, μαῖα,
ρα, βαρεῖα, ἱππότα, ξύλα, σῶμα, ἵνα, αἶψα, ic
tacite, Adverbium.

1

Exceptiones.

I. In Nominibus oxytonis & circumflexis, α finale oducitur: ut, χαρὰ, πτηνρὰ, ἀθλῶα.

II. Producitur etiam in paroxytonis in ία & in ι, deductis à verbis in ίω: ut, φιλία, βασιλεία, εσβεία.

III. A finale quoque producitur in Fœmininis Adctivorum, quorum ultima Genitivi Masculinæ terinationis longa est: ut, ὁ δίκαιος, τοῦ δικαίου, ἡ δικαία. xceptis duobus brevibus à δῖος, τοῦ δίου, ἡ δῖα: & à πειρος, πεπείρου, ἡ πέπειρα.

IV. Producitur item finale α, in substantivis fini; in δα, θα: ut, λήδα, σιμαίθα. Item in ρα, non æcedente diphthongo, ut πήρα, quorum quantitem sequuntur φαίδρα, λαύρα, σαύρα, αὔρα & κάρα, œmininum sive Neutrum. Item quæ alteram habent nsonantem cum ρ, ut ἄγρα, πέτρα: præter τάναγρα; σκολόπενδρα.

V. Producunt etiam α finale, quæ habent diphongum in polysyllabis finitis in αια, ut σπλωαία.

VI. Præterea in Articulis fœmininis, dualis nueri, α in fine producitur, ut τὰ μούσα, τὰ ἀκμά. Nam neutris pluralibus corripitur, ut τὰ ξύλα, secundùm nalogiam nominum parium, genere & terminatione lis similium.

VII. Producitur etiam α finale in Vocativis nomium in ας primæ Declinationis, & Dualibus primæ secundæ: ut, ὦ αἰνεία, τὼ ὦ αἰνεία, τὰ ὦ μούσα. Quibus similes sunt Vocativi illi Poëtici, ὦ λαοδάμα, πλυδάμα, & si qui sunt ejusmodi.

VIII. Genitivi singulares Dorici primæ Declin: tionis, producunt α terminale: ut, ἒ αἰνείᾱ.

IX. Accusativi Attici à Nominibus in εὺς produ cunt α finale: ut, ἀτρέα, πηλέα. Quod tamen Ionic in iisdem Accusativis corripitur.

X. Producitur etiam ᾶ, percussionis Adverbium.

Dic regulam secundam.

Αν finita corripiuntur: ut, τὴν τράπεζαν, ὦ αἶα ἔτυψαν, τὸ τύψαν.

Exceptiones.

I. Producuntur Nominativi & Vocativi nominu Masculinorum finitorum in αν: ut, ὁ καὶ ὦ ἀλκμο πᾶν. Sic ὦ πὰν.

II. Producuntur etiam Accusativi singula Nominum parium, primæ Declinationis: ut, αἰνείαν.

III. Item: λίαν, & τὸ πᾶν, omne, cum compo tis producuntur.

Da regulam tertiam.

Αρ finita producuntur: ut, ὁ κάρ, ψάρ.

Exceptiones.

I. Corripiuntur, ὁ μάκαρ, ἡ ὄαρ, δάμαρ.

II. Corripiuntur etiam Conjunctiones hæ duæ & αὐτὰρ.

III. Correpta quoque leguntur Nomina in αρ Ne tra: ut, τὸ νέκταρ, ἄλκαρ, ἦμαρ.

Recita quartam.

Ας finita corripiuntur: ut, κέρας, κρέας, ἀρκὰς, ωτας, τύπ7οντας, ὑμέας, ἀγκὰς.

Exceptiones.

I. Recti singulares Masculini nominum circumxorum & Barytonorum producuntur: ut, θῶμας, ας, αἰνείας, præter μέγας, & λάας.

II. Producuntur etiam nomina in ας derivata à verκεραννύω: ut, κρὰς, μελικρὰς. Cujusmodi sunt etiam ιὰς, ἀνδριὰς.

III. Item omnis Genitivus & Accusativus parisylicus productus legitur: ut, τῆς περιφερείας, τὰς περιιείας, τὰς τραπέζας, τοῦ αἰνείας, quibus adde Accuivum Articuli τὰς.

IV. Producuntur etiam recti Masculini activi rticipiorum: ut, τύψας, ποιήσας, ἵσας.

V. Producta quoque sunt ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, quia it ex contractione: sicuti κρὰς, ἀπὸ τοῦ κραὰς.

CAPUT XII.

e quantitate ancipitis ι, in antepenultimis syllabis.

Quot dantur regulæ de ancipite ι, in antepenultimis syllabis?

Quindecim.

Da primam.

ι ante vocalem in antepenultimis corripitur: ut, αἰκλὸς, διερὸς, ἰότης, ἐλπιδίω.

Exceptiones.

I. Producitur ι in his, ἰάομαι, ἰατρὸς, ἰάσιμος, ἰη-
τὴρ, ἰαπετὸς, ἴασος, ἰάσιος, ἰαμβὸς, ἰονὴ, ἰύζω, ἰυγὴ,
ἰυγμὸς, ἰωχμὸς.

II. Producuntur etiam composita ab ἰὸς, id est venenum: ut, ἰοβόλος, ἰοχέαιρα.

III. Producunt quoque ι ante vocalem, κιάθαμνιώδην, οἴομαι, ὀφιονίδης, πανδιονίδης, παλίωξις, προΐωξις, πιαίνω, πίειρος, πίειρος, φθιώτης, χιονόεις.

IV. Indifferentia sunt, ἀνιάζω, ἀνιάω, ἀνιαρὸς, ἰαίνω, ἱερὸς, ἴημι, ἴεμαι, eo, ἴημι, mitto, ἴεμαι, cupio.

Da secundam regulam.

I ante β corripitur: ut, λιβύη, σιβαρὸς, ἴβυκος.

Exceptio.

Producunt in ἀλίβαντον apud Nicandrum, & τίβερις, aliàs τίβυρ, urbs Italiæ. In vulgatis enim codibus Stephani sic quoque legitur Τίβυρ, dissyllabè per ι.

Quæ est tertia regula?

I ante γ corripitur: ut, ῥίγιον, ῥιγέω, timeo, ῥιγῶ, algeo, σιγάω, ὀρίγανον.

Da quartam.

I ante δ corripitur: ut, γνωμίδιον, ἑρδαίων, κυδιος, σίδηρον.

Exceptio.

Producunt verò ι sequentia: ἀκιδάλιος, ἰδαῖος, ἰδάλιον, ἰδομενεὺς, πιδύω, πιδύεις, σιδόνιος, χελιδόνιον.

Q

Quæ est quinta regula?

I ante ϑ corripitur: ut, κίϑαρις, ψιϑυρίζω, κιϑυνός.

Exceptio.

Producuntur βιϑυνία, ἰϑυύω, ἰϑυύτωρ, σιτωνία, ...τωνός.

Quæ est regula sexta?

I ante κ corripitur: ut, ἱκέτης, σικελός.

Exceptio.

Producitur autem ι in sequentibus: ἀρικίνη, ἱκεσίη, ...π@, ἴκαρ@, ἰκάρι@, κίκαμα, νικάω, νικίας, νίκαν-@, σικανίη, σικιλίη, φοινίκε@, φρικάλε@, φρικώ-... Indifferens est, ἴκελ@.

Dic regulam septimam.

I ante λ corripitur: ut, λιλύβη, φιλέω.

Exceptio.

Producuntur: ἱλεὸς, ἱλόεις, ἱλιασὸς, ἱλαδὸν, ἴλι@, ...ισμὸς, μίλητ@, μελίλωτον, ὁμιλαδὸν, ὁμιλέω, πι-...ω, σιλίωος, πολιτεύω. Indifferens est, ἴλα@, & ἴλα-...η.

Da regulam octavam.

I ante μ in antepenultimis corripiuntur: ut, χίμαρος, ...άϑλη, σιμόεις.

Exceptiones.

I. Producitur verò in βριμάω, βριμιδὸν, δριμύλ@, ...έρα, urbs fluvius, ἵμερ@, ἱμερόεις, ἱμείρω, μιμνῆμαι, ...ίμημα, μιμηλὸς, σιμαίϑα.

 II. Idem

II. Idem etiam ι producunt composita ac derivat à τιμὴ: ut, τίμι@, τίμαι@, τιμαγέτης, φιμώδης.

Quæ est nona regula?

I ante ν corripitur in penultimis: ut, κοτίνεσι, ι νύρομαι, μινύρομαι.

Exceptio.

Producunt γίνομαι, γινώσκω, δίνησις, δινείης, ἐρ νεὸς, θρινακίνη, ἰναχὸς, ἰνωπὸς, ἰνίον, κινέω, κίνυμι, ι νύφι@, fluvius, ἀκροθίνια, τρινακρία, λακίνι@, λ κινιὰς, μινώϊ@, πινύσκω, πίνομαι, δελφῖν@. Indifi rens verò est in ἀγινέω, δινέω.

Quæ est decima regula?

I ante π corripitur in antepenultimis: ut, λιπαρ pinguis.

Exceptio.

Producunt, ἠνίπαπε, λιπαρῶ, supplico, διϊπετ εὐριπίδης & πυριπόλ@, apud Orpheum, ῥιπίζω, παιον, mons.

Dic regulam undecimam.

I ante ν in antepenultimis producitur: ut, σεμίραμ, τιριώθιος.

Dic duodecimam.

I ante σ in antepenultimis corripitur: ut, κλισί πισίδαι.

Exceptio.

Producunt idem βισάλτης, βισαλτία, βρισηὶς, ἴσι δρος, ἰσφαρίζω, ἰσαῖος ἰσάζω, κνίσαλος, μίσαρος, ι σί,

πέω, νίσυρος, πισδικὸς, πισιδὴς, σισύμβρα, σίσυφος, σιπυφίδης, πισιφόνη, φθισίμωρ, χαρίσιος.

Profer decimam tertiam regulam.

I ante τ in antepenultimis breve est: ut, μιτυλόνη, λιτανεύω, ἴταλος.

Exceptio.

Productum est in ἰτέα, πίτυρος, τριτωνὶς, τριτογένεια, τριτογενὴς, ἰτιμονεῦς.

Quæ est regula decima quarta?

I ante φ in antepenultimis syllabis corripitur: ut, ἰφετὸς, νιφόεις.

Exceptio.

Producitur in διφάω, διφήτωρ, ἴφιτος, ἴφιος, ἰφιγένεια, ἰφιδάμας, ἰφίνοος, & alia ab ἶφι, item τριφυλλίς. Indifferens est, πιφαύσκω.

Quæ est decima quinta regula?

I ante χ corripitur: ut, κιχέω.

Exceptio.

Producitur in κιχάνω & κίχρα.

CAPUT XIIII.

De quantitate ι in penultimis syllabis.

Quot sunt regulæ de quantitate ancipitis ι, in syllabis penultimis?

Quindecim.

De primam.

I ante vocalem in penultimis corripitur: ut, κοχλίας, πενία, φιλία, φιλίος, διὸς, in obliquis, θηρίον, γραμμάτιον, κυλίω, ἐσθίω.

Exceptiones.

I. Producunt ι in penultimis hæc sequentia Ionica, ἀνίη, αἰκίη, κονίη, καλιὴ, ὁρμιὴ, quæ aliàs communiter in α quoque desinunt.

II. Producunt etiam ι, θεῖον, ἴυγξ, μυῖον, πῖαρ, πίηρ, sive πίειρ, pingius, πίων, πρίων, κίων.

III. Pleraque etiam Comparativa in ιων: & alio qui positiva finita in ιων, mutantia ω in ο: ut ὁ βελτίων ἀμφίων.

IV. Gentilia item hæc producunt ι, φθίη, φθίος χῖος. Et illa propria, θεῖος, κῖος, κεῖος, πῖος, τῖος φλίας. Item δῖος, divinus, δῖα, divina, ἔνδιος, meridianus, & similia ob sequentes breves.

V. Productum etiam habent ι Nomina dissyllaba oxytona, finita in ιος: ut κριὸς, aries, ἰὸς, venenum præterquam ἴσος, æqualis. Item μεθίω, πρίω, φθίω χρίω.

VI. Indifferens verò habent ι: ἴα, ἰοὶ, ἱεὶς, ἴε, ἴμεν ἴομεν, & similia cum compositis: λίαν, Adverbium. Item ὀίω, τίω, ἤια, εὔδιος, ὑπένδιος, ὠρίων, κρωνίων, & alia quæpiam ejusmodi nomina simplicia finita in ιων.

Quæ est secunda regula?

I ante β in penultimis corripitur: ut λιβὰς.

Exceptio.

Productum habent, ἀκειβὴς, ἐρυσίβη, θλίβω, ἴβις, ἴβη, τίβερ.

Quæ est tertia regula?

I ante γ in penultimis breve est: ut, λιγὺς, ὀλίγος, μίγας.

Exceptio.

Productum est in μίγω, πνῖγος, ῥῖγος, σιγή. Indifferens est πνίγω.

Da quartam.

I ante δ corripitur in penultimis: ut, ἰδὲ, κομιδή.

Exceptio.

Producunt διδῶ, εἰλιδῶν, ἤδη, κνίδη, πίδαξ, πολύιδος, οἴδη, χελιδὼν, χλίδη.

Quæ est quinta regula?

I ante θ in penultimis correptum est: ut, λίθος, πίθος.

Exceptio.

Producunt βρίθω, βρῖθος, βριθὺς, ἔριθος, ἐριθεὺς, ἰθὺς, κριθὴ, λῖθος, proprium nomen apud Homerum. Iliad. lib. β. σιθών.

Quæ est regula sexta?

I ante κ corripitur in penultimis: ut, δίκη, ὀρφανικός.

Exceptio.

Producitur in ἀκικὺς χελῶνος, fluvius, κίκυς, κάϊκος, νίκη, φοινίκη, φρίκη. Indifferens est, μυρίκη.

Quænam est septima regula?

Υ ante β corripitur in penultimis: ut, πικίλ☉.

Exceptio.

Producunt ἄγιλ☉, ἄργιλ☉, ἶλ☉, ἰλὺς, κονίλη νεογιλὸς, ὅμιλ☉, οἰλεὺς, πέδιλον, πῖλ☉, σμίλαξ σμίλη, σμίλ☉, σπῖλ☉, χιλὸς, χίλων, ψιλός. Indifferens est, φίλ☉.

Dic octavam regulam.

Ι ante μ in penultimis corripitur: ut, ἄλκιμ☉ λιμὴν, κεῖμα.

Exceptiones.

I. Producunt, βρίμη, βριμῶ, δριμὺς, κάραμος urbs, κλίμαξ, λιμὸς, μῖμ☉, σιμὸς, τιμὴ, φιμός.

II. Ι etiam in penultimis producunt nomina composita in ιμ☉ finita: ut, ἄτιμ☉, βέλιμ☉, ἴφθιμ☉.

III. Verbalia etiam in ιμα, deducta à verbis penultimam præcedentibus, ι in penultima producunt, ut μήνιμα, χεῖμα. Indifferens est, ἱμάς.

Explica regulam nonam.

Ι ante ν in penultimis corripitur: ut, ἀκλινὴς, ἐρινὸς, πίναξ.

Exceptiones.

I. Producunt primùm in sequentibus dictionibus αἰγίνης, ἀπεινὴς, ἑρμὰς, θριναξ, θριδακινὶς, ἰνὼ, κλίνη, μίνως, ῥινὸς, φινεὺς, χαλινός.

II. Producunt etiam ι, ante ν, nomina Barytona desinentia in ιν☉, & ινον: ut δίν☉, γρῖνος, λαπῖνος ταλαύρινος, κάμινος, σέλινον.

Exceptis καρκίνος, κότινος, κόφινος, κρίνον, λίνον λίνος

ἶνος, νῖνος, πῖνος, & significantibus materiam, βύβλινος, δρύϊνος, κέδρινος.

III. Producunt etiam nomina finita in ινη habentia plus quàm tres syllabas, ut ἀδρασίνη, ἐρυκίνη, ἡρωΐνη, πολυχδίνη. Exceptio εἰλαπίνη.

IV. Nomina etiam trisyllaba primam producentia, productum habent ι, ante ν: ut, ἀξίνη, δωτίνη, ἐλξίνη, ῥητίνη, ὑσμίνη, ὑσμίνη: & dissyllaba duo, ῥίνη, δίνη.

V. Propria quoque nomina, præsertim locorum & urbium: ut, ἀσίνη, αἴγινα, καμάρινα, σαρσίνη, σατίνη.

VI. Item verba desinentia in ίνω sive ίνομαι: ut, κλίνω, κρίνω, πίνω, γίνομαι, σίνομαι.

Quæ est regula decima?

I ante π in penultimis corripitur: ut, λίπος.

Exceptio.

Producunt, χειπὸς, ἐνιπὸς, εὔριπος, ἐκίπω, παρκνοπίπης, ῥιπὴ, ῥιπὸς, ῥίπη, urbs. Iliad. β. σιπὺς, νίπων. Indifferens est, ἐνίπη, ἐρείπω.

Quænam regula undecima?

I ante ρ producitur in penultimis: ut, ἶρος, νιρὸς, ἤριως, ὄσιρις.

Da duodecimam regulam.

I ante σ in penultimis corripitur: ut, ἥμισυ, ἴσως, forte, κλίσις, κρίσις, μίσος, piaculum. σφίσι in Dativo plurali Pronominis tertiæ personæ.

Exceptio.

Producunt Ἀγχίσης, ἀμφισὸς, ἀμνισὸς, βρισὸς, θεμισὼ, ἴσως, æque, μῖσος. odium, νῖσος, πῖσα, urbs: sunt tamen, qui duplicatio σ scribant πίσσα, ἶσις, τὸ πῖσος, ubertas:

tas: Unde πιόνεις, uber: πελμιοὺς. Indifferens est ἴσι æqualis, & ab eo composita pleraque.

Da decimam tertiam regulam.

I ante τ corripitur in penultimis: ut, ἄμφιτα, θεό κριτος, ἴτυς.

Exceptiones.

I. Productum est in sequentibus, ἀκόνιτον, ἴτων urbs, ἴφιτος, κλιτὺς, λῖτος, λῖτο, παλίντιτος, σῖτος, π τὰν, τρίτων, φίτυς, φρίτlω: unde πέφρικα.

II. Productum etiam habent illud ι, nomina fin ta in ιτη, ut ἀφροδίτη, μελίτη.

III. Item desinentia in ιτης & ιlις, ut, ὁ πολίτης, π λίτης, μακαρίτης, ὀνίτης. Exceptis verbalibus, deduct à verbis penultimam Præteriti corripientibus: ut, κρ της, à κέκριται, & composita ab illis, ut, δικαιοκρίτης προκρίτης.

Quænam est regula decima quarta?

I ante χ corripitur in penultimis: ut, στίχω, δόλ χος.

Exceptio.

Producitur, in ἰχώρ.

Dic regulam decimam quintam.

I ante φ corripitur in penultimis: ut, ξίφος, ἔριφος ἄντιφος.

Exceptio.

Producunt χεῖφος, ἶφι, cum deductis, & compo sitis, ut, ἶφις, ἰφθὺς. Idem, σίφος, σέριφος, σίφω Indifferens est νίφω, ningo.

C

CAPUT XIV.

De quantitate ancipitis ι, in ultimis ſyllabis.

Quot ſunt regulæ de quantitate ancipitis ι, in ultimis ſyllabis?

Tres.

Da primam.

Ι terminale corripitur: ut, μέλι, αὔαντι, αὔασι, ωῆφι, τύπτουσι, τίθησι, νῶϊ, σφῶϊ, σφίσι, ὅτι, διότι, ἶσφι, ἀπονητί.

Exceptiones.

I. Producitur in nominibus literarum, quæ ſolent ircumflecti: ut, πῖ, ξῖ, & in ſyllaba κρῖ.

II. Longum itidem eſt in κοὶ, νυνὶ, τουτὶ, ἐκεινί, t ubicunque in fine additur ad demonſtrandum.

Dic ſecundam regulam.

In ιν finita corripiuntur: νὶν, μὶν, σφὶν, Pronomina, t ἧμιν, ὗμιν Poëticè, & ἄμμιν, & ὔμμιν Æolicè. Item ρὶν, πάλιν, ἀνῆφιν, τὴν πόλιν.

Exceptio.

Producunt ἡμῖν, ὑμῖν, & ἀκατάληκτα; ut, ἶν, ῥὶν, ὶν, δελφὶν, ἀκτὶν.

Da regulam tertiam.

In ις terminata corripiuntur: ut, ὁ πάρις, ἡ πόλις, λέξις, βρισηΐς, δὶς, ἀμοιβαδὶς.

Exce-

Exceptiones.

I. Nomina monoſyllaba producuntur: ut, κὶς, ex cepto τὶς.

II. Producuntur etiam dicatalecta: ut, λὶς, ἀν τὶς.

III. Producunt item ι, compoſita paroxytona genus ſuorum ſimplicium variantia: ut ab ἡ κνήμη, ὁ εὐκνήμις, ab ἡ ἀκτὶς, ὁ χρυσάκτις, à κληὶς, ὁ πολυκληὶ Illa verò κληὶς, βαλβὶς, κρηπὶς, κνημὶς, σφραγὶς, ἀψὶ ἀκρὶς, & ſimilia fœminina, videlicet oxytona diſſyllab quæ ſunt propria nec diminutiva, quidam tradunt in recto, ſicut in obliquis producere.

CAPUT XV.

De quantitate ancipitis υ, in antepenultim ſyllabis.

Quot ſunt regulæ de quantitate ancipitis υ, in antepenultimis ſyllabis?

Quindecim.

Da primam.

Υ ante vocalem in antepenultimis corripitur: ut, γ ρυονδὺς, θυώδης, κυανὸς, κυανῶπις, μυοκτόνος, ὕαινα

Exceptio.

Producunt verò αἰσυήτης, Iliad. ἐνυάλιος, κυανοχα της, κυάνεος, μυελὸς, μύουρος, μυοδόχος, μύελος, πύελ πετίη, πλατυάσδω apud Theocritum, ὑετὸς.

D

Dic regulam secundam.

Υ ante β in antepenultimis corripitur: ut, πολύ-
ϐος, κυϐιςάω.

Dic regulam tertiam.

Υ ante γ in antepenultimis corripitur: ut, ὑγιὴς, συ-
ρὸς, ὠγυγίη.

Exceptio.

Producunt γυγαῖος & θυγάτηρ aliquando in obliquis,
γαλέη, πυγίζω.

Quæ est regula quarta?

Υ ante δ in antepenultimis corripitur: ut, κυδοιμός.

Exceptio.

Producunt κυδάλιμος, μυδαλέος, κύδιμος, κυδαίνω,
διόω, πυδάω.

Dic quintam regulam.

Υ ante θ corripitur in antepenultimis: ut, ἐρυθαί-
ι, κύθηρα.

Exceptio.

Producunt ἱερωθιόω, πυθαγόρας, πυθεδὼν, πύθιος,
υθέομαι, & ab eo composita, παραμυθέομαι, παραμύ-
ιον, ψιμμύθιον.

Quæ est sexta?

Υ ante κ in antepenultimis corripitur: ut, πυκινὸς,
νκλῶσαι, γλυκερὸς.

Exce-

Exceptio.

Producunt ἐρυκακέω, ἐρυκανέω, μυκάομαι, μυκηθμὸς φυκιόεις, φυκίον.

Quæ est regula septima?

Υ ante λ in antepenultimis corripitur: ut, φυλάττω ὑλακτέω, ὑλάω, latro.

Exceptio.

Producunt θυλακὶς, θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλεύω, σφονδύλειον, herba, ὑλαῖος, ὑλακόεις, ὑλακόμωρος, ὑλακώδης, φυλείδης, φύλοπις.

Dic octavam regulam.

Υ ante μ corripitur in antepenultimis: ut, κύμινδις πύμαλος.

Exceptiones.

I. Producunt autem illud υ casus plurales pronominis secundæ personæ, & ab eo derivata possessiva ὑμέες, ὑμέων, ὑμέτερος.

II. Productum habent quoque υ ante μ sequentia ἀμυμώνη, θυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθύμημα, θυμώδης θυμῆρες, θυμαίνω, κυμαῖος, κυμαίνω, κρυμώδης, λυμαίνω.

Da regulam nonam.

Υ ante ν corripitur in antepenultimis: ut, δύναμις κυνικὸς, κυνέη.

Exc

Exceptiones.

I. Producunt, βιθυνία, χελώνιος.

II. Item producunt υ interdum composita quædam σιω, vel ξιω, ratione immutabilis: ut, ξυνήιον, ωίημι, σωεχὲς, ξυνόω.

Quæ est decima regula?

Υ ante π corripitur in antepenultimis: ut, κύπελλον, ιπάελοσος.

Exceptio.

Producunt λυπέομαι, τρυπάω, τρύπανον.

Prome regulam undecimam.

Υ ante ρ corripitur in antepenultimis: ut, γυρῖνος, ίρεον, μαρτυρία, ψιθύρισμα.

Exceptiones.

I. Producunt γυρόω, γυρῖνος, κυρώνη, κύριος, κυρῖνος, μύριος, μυρία, μύραινα, πλημμυρέω, πλημμυρία, πυρίτις.

II. Producunt illud υ quoque ante ρ quædam composita à πῦρ: ut, πυραμὶς, πύραμος, πυραίχμης. Alia corripiunt: ut, πυρὰ, πυράκμων, πυράγρα. Alia etiam variant: ut, πυρλώη, πυραωγὴς, quibus annumerentur, συρίζω, σφύραινα, πυρόεις, φυράω.

Quæ est duodecima regula?

Υ ante σ in antepenultimis producitur: ut, χρύσιος, ιυσίνορος, μύσιος, φυσάω.

 Exce-

Exceptiones.

I. Corripitur, ἤλύσιος, θύσανος, ἰχλύσιος, τι σιος.

II. Ex compositis verò à λύω, sive λύσις, qu: dam producuntur: ut, λυσίπονος, λυσιμελὴς, λυ μέριμνος, λυσίζωνος. Alia corripiuntur, ut λυσι μων.

Quæ est regula decima tertia?

Υ ante τ in antepenultimis corripitur: ut, δίφρ ρος, σκυτάλη, φυταλεύω.

Exceptio.

Producunt ἀτρυτώνη, ἀϋτέω, φυτάλμιος, (ταλαί.

Dic regulam decimam quartam.

Υ ante φ in antepenultimis corripitur: ut, τρυ λεια, τυφωεὺς.

Exceptio.

Producunt, εἰλυφάζω, κωλύφιον, τύφομαι.

Da regulam decimam quintam.

Υ ante χ in antepenultimis corripitur: ut, νύχι(ὑποβρύχιος.

Exceptio.

Producit βρυχανάω.

C

CAPUT XVI.

De quantitate ancipitis υ, in penultimis syllabis.

Quot sunt regulæ de quantitate ancipitis υ, in penultimis syllabis?

Quindecim.

Da primam.

Υ ante vocalem in penultimis corripitur: ut, ἀμφιεύων, δίκτυον, κρύος, μεθύω, τανύω.

Exceptiones.

I. Producunt: ἐνυῶ, θυὰς, κύαρ, μύω, μυῶν, ...ύωψ, πῦον, σύβαξ, ὕω.

II. Producunt etiam υ ante vocalem verba in υω, ...nte υ habentia duas consonantes, unamve duplicem ...ut alioqui præcedentem syllabam longam: ut, πλύω, ...ιπνύω, ξύω, ἰδρύω, ἑρπύω, ἀμύω, μαρύομαι, ὠρύεσ...αι. Quanquam horum quædam indifferenter usur...ata reperies, præsertim quæ sequuntur, θύω, λύω, ...ύομαι, δακρύω, κωκύω, δύω, φύω, ἐρύω, ἀρύω, βρύω, ...ινύω, μηνύω.

Quæ est secunda regula?

Υ ante β corripitur in penultimis: ut, ἀλύβη, ...ύβος.

Exceptio.

Producit ὑβός.

Quæ est tertia regula?

Υ ante γ in penultimis corripitur: ut, ζυγὸν, μαρ-μαρυγὴ, φυγή.

Exceptio.

Producunt ἀμαρυγὴ, γύγης, ἰυγὴ, λαιστρύγων, ὀλο-λυγὴ, πυγὴ, τρυγών.

Quæ est regula quarta?

Υ ante δ in penultimis corripitur: ut, κλύδων ἄμυδις.

Exceptio.

Producunt ἄβυδος, βοτρυδὸν, ἐρικυδὴς, κυδὸς, λυ-δὸς, τυδεὺς, φερεκύδης. Indifferens est ὕδωρ.

Quæ est quinta regula?

Υ ante θ in penultimis corripitur: ut, σκύθης, ἐρ-γύθη.

Exceptio.

Producitur in βυθὸς, μῦθος, ζῦθος, πύθω ver-bum, πυθώ nomen.

Dic regulam sextam.

Υ ante κ corripitur in penultimis: ut, γλυκὴς, μυ-κης.

Exceptio.

Producunt βρυκὸς, βρύκω, συκῆ, σῦκον, φυκὶς, φυ-κος. Indifferens est, ἐρύω.

Da regulam septimam.

Υ ante λ in penultimis corripitur: ut, σκύλαξ, πυ-λος, μορμύλος.

Exc

Exceptiones.

I. Producitur υ in ſequentibus, ἄσυλον, ἱερφύλη, ἔνδυλα, σύλ☉, τύλη, φυλὴ, μυλδὺς, ὕλαξ, ὕλη, ὑλαξ, φυλδὺς, φυλῶ, χυλός.

II. Producitur etiam υ ante λ in nominibus ſubſtantivis diſſyllabis in υλον, ut, σκῦλον, φῦλον. Excipe ὕλον.

Da regulam octavam.

Υ ante μ in penultimis corripitur: ut, θύμ☉, πανώνυμ☉, ὑμλῶ. His adduntur verbalia finita in υμα, ut, χύμα, λύμα.

Exceptiones.

I. Producunt tamen θῦμα, κῦμα, & aliquando λῦμα. Item ἀμύμων, acervus: κύμη, στρυμὼν.

II. Producunt etiam illud υ diſſyllaba in υμ☉, & ex ipſis compoſita: ut, χυμὸς, θυμὸς, ῥυμὸς, πρόθυμ☉.

III. Producunt etiam caſus plurales Pronominis ſecundæ perſonæ cum poſſeſſivis ab eo derivatis, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμᾶς & ὑμὶν ſicut ὑμέτερ☉.

IV. Item verborum in μι themata, ac perſonæ ſuperiùs indicatæ. Indifferens eſt νώνυμ☉.

Quæ jam eſt nona regula?

Υ ante ν in penultimis corripitur: ut, δικαιοσύνη, θρωνή, & κύων, in obliquis κυνὸς, κυνὶ.

Exceptiones.

I. Producunt βιθυνὸς, χειμὸς, γοργωνὶς, δίκλωα μαραυδωνὸς, τυνὴ, pro σὺ, tu, ſecundùm Dores, ὠῦι φορκυνὸς.

II. Producunt etiam Nomina in υνος, diſſyllaba φρῦνος, θῦνος, exceptio πλυνὸς, quibus accedunt ἀνδύθυνος, κίδυνος, λάγυνος, κόρκυνος, πάχυνος.

III. Producunt etiam υ diſſyllaba in υνη, ut, μύνη φύνη. Excepto γυνὴ cum compoſitis, ἀνδρόγυνος, & aliis.

IV. Producitur præterea υ in δύω, & in verb polyſyllabis oxytonis in ύνω deſinentibus: ut, μολύνω ὀτρύνω.

V. Producunt etiam υ, ξυνὸς, ἐπίξυνος, & ſimil à ξυνὸ compoſita, de quibus ſuprà dictum eſt.

Da regulam decimam.

Υ ante π corripitur in penultimis: ut, κτύπος ῥύπος.

Exceptio.

Producunt γρυπὸς, λύπη, & τανύπους in hymn Homeri.

Dic regulam undecimam.

Υ ante ρ in penultimis corripitur: ut, λύρα, μύρο πορφύρα.

Exceptiones.

I. Producunt ἄγκυρα, ἁλιμυρὴς, γέφυρα, γυρὴ, γυρι κινύρη, κορκύρα, κύρος, λάφυρα, μελίγυρις, νίσυρος, ὄλυρα ὀνόγ

νόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκῦρος, nsula, σύριγξ, σφύρα, τυρὸς, & τυρῶ.

II. Producunt quoque υ ante ρ in penultimis no- nina oxytona in υρος, habentia antepenultimam po- tione sive naturâ longam, ut ὀιζυρὸς, ἰσχυρὸς.

III. Productum est etiam idem υ in verbis finitis ύρω vel ύρομαι, ut φύρω, σύρω, μύρομαι, κύρομαι.

Da duodecimam regulam.

Υ ante σ producitur in penultimis: ut, φῦσα, χρυ- ὶς, διώνυσος, καμβύσης.

Exceptio.

Corripiunt λύσις, φύσις, χύσις, & ejusmodi ver- alia in υσις.

Da decimam tertiam regulam.

Υ ante α corripitur in penultimis: ut, κλυτὸς, φυτὸν, ίτε.

Exceptiones.

I. Producunt nomina & verbalia in υτης, υτηρ, υτις, verbis in primis penultimam producentibus: ut, ιωυτὴς, μηνυτὴρ: πρεσβύτης, πρεσβῦτις.

II. Producunt præterea, ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἀΰτὴ, κλυτὸς, βηρυτὸς, γωρυτὸς, κωκυτὸς, ῥύτωρ, ῥυτὴ, λύτωρ, ιωύτωρ, & similia ῥυτὸς, σκύτος.

Quæ est regula decima quarta?

Υ ante φ corripitur in penultimis: ut, τρυφὴ, κύφος, rbs, κορυφὴ.

Exceptio.

Producunt ἔνσυφος, κέλυφος, κυφὸς, incurvi, κύφων, σύφω, σῦφος, τῦφος, τεῦφος.

Da decimam quintam regulam.

Υ ante χ corripitur: ut, τύχη, βρύχα, & ὑπόβρυχα, Adverbia.

Exceptiones.

I. Producunt verba finita in ύχω, ut τεύχω, ψύχω, βρύχω. Item, βρυχὴ, ψυχὴ, ἐριβρύχης, σαμψῦχος.
II. Producunt etiam nomina composita ab ὀρύττω, ut, τυμβωρῦχος, τοιχωρῦχος.

CAPUT XVII.

De quantitate ancipitis υ, in ultimis syllabis.

Quot sunt regulæ de quantitate ancipitis υ, in ultimis syllabis?

Quatuor.

Da primam regulam.

Υ finale corripitur: ut, σὺ, δάκρυ.

Exceptiones.

I. Producunt τὺ, tu. Et Adverbia, quæ inarticulatè proferuntur: ut, ῦ ῦ olfacientis. Et γρῦ grunnientis, & similia. Item ἀνλικρὺ.

II. N

II. Nomina quoque literarum: ut μῦ, νῦ, & υ finale in obliquis nominibus, φόρκυς.

III. Producunt etiam υ tertiæ personæ à verbis in υμι: ut, δαίνυ, ἔφυ, ἔδυ, κατέδυ.

Dic secundam regulam.

Υν finita corripitur: ut, τὸ ζεῦγνυν, νυν, Conjunctio completiva, τοίνυν ergo, τ̀ βαρὺν.

Exceptiones.

I. Producitur Adverbium νῦν, nunc. Et dicata lecta: ut, φόρκυς καὶ φόρκυν.

II. Producuntur etiam Accusativi venientes à rectis producentibus: ut, μῦν, ἰλύν.

III. Productæ quoque leguntur primæ personæ in verbis in μι: ut, ἐζεύγνυν, ἔφυν.

Recita regulam tertiam.

Υρ terminata producuntur: ut, τὸ πῦρ.

Da regulam quartam.

Υς finita corripiuntur: ut, ὁ πῆχυς, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, βαθὺς, ὀξὺς.

Exceptiones.

I. Producuntur autem, ἄρκυς, ἀγλὺς, ut & nomina monosyllaba, ut μῦς, σῦς.

II. Item substantiva tàm oxytona, quàm circumflexa, quæ per ος purum declinantur: ut, ἰλὺς, ὀρφὺς, ἰχθὺς.

III. Producuntur etiam diminutiva & dicatalecta, ut διονῦς, φόρκυς.

IV. Participia quoque activa Masculina longa sunt ut, ὁ ζδιγνύς.

CAPUT XVIII.

DE DIALECTIS.

Recita jam regulas de quantitatis varietate ex Dialectis nota.

Quæ est prima regula?

A factum ex η aut ω Dorica dialecto, producitur ut, φάμα pro φήμη, πρᾶτος pro πρῶτος.

Da secundam regulam.

Iones & Poëtæ α longum mutant in η: ut, φιλίη pro φιλία, νεῆνις pro νεᾶνις. Iidem etiam mutare solen η in α breve, sed quam rarum inventu hoc sit, quilibe inter legendum experietur.

Da regulam tertiam.

A producitur in penultima Genitivi Æolici & Dorici in αο & αων: ut, Αἰνείαο, Αἰνειάων, μουσάων.

Da regulam quartam.

A finale producitur in Genitivo Dorico: ut, Αἰνεία Αἰνειᾶν, μουσᾶν.

Quæ est regula quinta?

A corripitur interpositum in quibusdam temporibu Ionicè: ut, τετύφαται, pro τέτυπται, τυπτοίατο, pro τύπτοιντο.

Qu

Quæ est sexta regula?

I Per Paragogen additum Ionicè Verbis & Nominibus, corripitur: ut, αἰνείησι, λόγοισι, ἔλθησι. Atticè verò additum Pronominibus & Adverbiis, producitur: ut, ἐτοσὶ, τουτονὶ, νυνί. In Præpositione ν additum corripitur: ut, ἐνί.

Da septimam regulam.

Participia Ionica à præteritis in α purum, penultimam corripiunt, sicut sua præterita: ut, ab ἕσαα, ...αώς: à δέδια, δεδιώς: à μέμαα, μεμαώς.

Da octavam regulam.

Quoties Præteritum desinens in κα, Ionicè abjicit , penultimam corripit: ut à βέβηκα, βέβαα: ab ἕστακα, ...αα: à δέδοικα, δέδοια: à πέφυκα, πέφυα.

Dic nonam regulam.

Præteritum, quod Attico more duas literas primas hematis initio recipit, penultimam simul corripere olet: ut, ἀλείφω, ἀλήλιφα: ἐλεύθω, ἐλήλυθα: ὀρύττω: ...ώρυχα.

CAPUT XIX.

De licentia Poëtica.

Omnis igitur quantitatis syllabarum varietas præcedentibus explicata est regulis?

Apparet quidem ex hactenus dictis, quæ syllabæ è ommuni usu, certisque ac receptissimis regulis lon...æ, quæ item breves, quæ demum mediæ seu indifferentes

rentes aſſumuntur : Sed de his tamen Poëtæ peculiari quodam jure ſuo atque licentiâ quibuſdam abutuntur.

Quot ergo dantur regulæ de hac licentiâ Poëticâ?

Septem potiſſimùm.

Da primam.

Vocales naturâ breves, interdum nullâ metricâ ratione à Poëtis extenduntur: ut Iliad. ψ.

ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο.

NOTA. Ad quem modum alii quoque verſus ἐπειδὴ inchoant apud Homerum, & à Græcis ἀκέφαλα ἔπη dicuntur, id eſt, verſus detruncati & capite carentes.

Dic regulam ſecundam.

Eâdem licentiâ è diverſo longæ aliquando ſyllabæ corripiuntur, Odyſſ. π.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει ἀλλὰ βουλέσθαι.

Dactylus eſt ἀλλὰ βου.

Dic regulam tertiam.

Præterea producitur poëtica quadam licentia prior ſyllaba in nomine ὄφις: ut, Iliad. μ.

Τρῶες ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Quæ eſt regula quarta?

Quin & unius alicujus dictionis ancipitem, in verſu eodem quandoque & productam & correptam Poëtica licentia legimus: ut, Iliad. ε.

Ἄρες, ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τείχεσι πλῆτα.

Et apud Theocritum.

Πολλάκις, ὦ πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

D

Da quintam regulam.

Variat quoque ſyllabarum quantitas apud Poëtas x occaſione præcedentium & ſequentium ſyllabaum: Item ex deſinentibus, cæſuris, contractionibus & iguris variis. De quibus infrà capite hujus doctrinæ oſtremo ſumus acturi.

Recita ſextam regulam.

Poëtæ prætereà Græci, Lyrici, Comici, Tragici, lictiones frequentiſſimè detruncantes, cum finibus ræcedentium verſuum, & initiis ſequentium partiunur: ut apud Pindarum, Olym. Hym. 3.

εἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἔμπεταί τι λαθέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.

Euripid. Phœniſſ.

Δαμάταρ θεὰ ἁπάντων
Ἄνασσ' ἁπάν-
των δὲ γατρόφος,
Ἐκτήσωιτο, πέμπε πυρφόρους
Θεᾶς ἀμῦναι τᾷ δὲ γᾷ.

Dic regulam ſeptimam.

Quicquid tandem præter quaſdam regulas tanquam generales & ſtatas accidit, irregulare illud & licentioum judicandum eſt.

CAPUT XX.

De Pedibus Poëticis & generibus carminum.

Quid eſt Pes in hac doctrinâ?

Eſt ſyllabarum diſpoſitio, certo numero numero: Scaliger de re Poëtica lib. 2. cap. 2.

Quotuplices ſunt pedes?

Multiplices quidem illi ſunt & varii, juxta varia ac multiplicem ſyllabarum quantitatem, earumq diſpoſitionem. Vulgò tamen in Simplices dividuntu & Compoſitos.

Quot ſunt ſimplices?

Qui aliunde non formantur: ut Jambus, Pyr chius, Spondæus, Trochæus.

Qui dicuntur compoſiti?

Qui ex ſimplicibus inter ſe junctis oriuntur: ut duobus Pyrrichiis naſcitur Proceleuſmaticus. E Trochæo, & Jambo, Choriambus, &c.

Quot igitur numerantur ſimplices.

Simplices in univerſum numerantur duodecim: dividuntur in diſſyllabos & triſyllabos.

Enumera diſſyllabos.

Horum ſunt quatuor:
Pyrrichius υ υ Θεὸς.

Spo

Spondæus -- ζηλῶν.
Jambus υ- θέλων.
Trochæus -υ πολλά.

Recense trisyllabos.

Horum sunt octo.
Trybrachis υυυ θέλετε.
Molossus --- σώζεσθαι.
Amphibrachys υ-υ ἴαχε.
Amphimacer
vel Creticus -υ- τυπτέτων.
Anapæstus υυ- ἐλεῶν.
Dactylus -υυ ἄγγελος.
Bacchius υ-- ἀπόλλων.
Palimbachius --υ ἄνθρωπος.

Quot sunt compositorum.

Sedecim.
Proceleusmaticus υυυυ φιλόσοφος.
Pœon primus -υυυ δαμνάμενος.
Pœon secundus υ-υυ ἐβούλετο.
Pœon tertius υυ-υ λαλέοντα.
Pœon quartus υυυ- ἀναμλφῶν.
Epitritus primus υ--- τριηράρχους.
Epitritus secundus -υ-- μηχανουργοῦ.
Epitritus tertius --υ- δημηγορεῖν.
Epitritus quartus ---υ παπταίνουσα.
Ionicus à majori --υυ μιμνήσκεο.
Ionicus à minori -υυ- πολυτέκνω.
Choriambus -υυ- πανδαμάτωρ.

Anti-

Antispastus	υ - - υ	ἀποςέλλον.
Dyambus	υ - υ -	ὑποβλέπων.
Dytrochæus	- υ - υ	ἐκπεσόντες.
Dispondæus	- - - -	ἁρπαζόντων.

Quid est versus?

Est dispositorum pedum certo numero castiga connexio. Scalig. lib. 2. cap. 5.

Quot sunt versuum genera apud Græcos?

Multa quidem & varia versuum genera olim il in usu fuerunt: sed nos hodiè tàm in Græca, quà Latina Poësi, cæteris ferè omissis, novem hisce p tissimùm generibus utimur: Hexametro Heroic Pentametro Elegiaco, Jambico, Trochaico, Ascl piadeo, Phalæcio, Sapphico, Anacreonteo, Arist phanico.

Describe Hexametrum Heroicum.

Hexametrum Heroicum loca habet sex, pec duos, Spondæum & Dactylum. In quatuor locis pri ribus sine differentia collocantur Spondæus & D ctylus: in quinto solus Dactylus: in sexto Spo dæus: ut,

Παίγνιόν ἐςι τύχης μερόπων βίος, οἰκτρὸς ἀλήτης.

Quintus locus nonnunquam Spondæum recip Estque hoc admodum Græcis usitatum ac receptu ut,

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλȣ Ἀπόλλωνος.

Item:

Οὐ γὰρ ἐγὼ τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων.

Exe

Exempla plura vide apud Homerum, cujus tota
oëſis hoc verſuum genere confecta eſt.

Quale eſt Pentametrum ſive Elegiacum?

Pentametrum ſedes habet quinque, pedes totidem.
prima & ſecunda indifferenter aſſumit Spondæum
Dactylum, remanente ſyllaba longa: in tertia &
arta ſolos Dactylos, quibus unica rurſus ſyllaba regio-
s tertiæ computata, pedem integrum Spondæum
l Trochæum conſtituit: ut,

Θνητὸν ἔφης ἀρετὴ κρείσσονές εἰσι μόρου.

Talis verſus ſi ſubjiciatur Hexametro Heroico, carmen ſit Elegiacum, omnibus prope pulcherrimum & uſitatiſſimum. Vide hoc Epigram-
:

Παίγνιόν ἐστι τύχης μερόπων βίος, οἰκτρὸς ἀλήτης,
Πλούτου καὶ πενίης μεσσόθι, ῥεμβόμενος.
Καὶ τοὺς μὲν κατάγουσα, πάλιν σφαιρηδὸν ἀείρει,
Τοὺς δ' ἀπὸ τῶν νεφελῶν εἰς ἀΐδην κατάγει.

Quæ eſt conſtitutio Jambici?

Magna eſt hujus generis varietas: ut videre eſt apud
aligerum, lib. 2. cap. 8. Sed uſitatiſſima ſunt tria
ec genera in Jambicis: Dimetrum Jambicum, quod
iam *Archilochium* appellatur; Senarium vel Trime-
um Jambicum, quod itidem Archilochium dicitur;
t Jambicum Scazon.

Quale eſt Dimetrum Jambicum?

Purum ſi eſt, conſtat quatuor Jambis: ut,

φυγὴ κακοῖσι καὶ φόβος.

Impurum verò ſive mixtum, alternatim Spon-
eum & Jambum recipit: hunc quidem locis paribus,
eſt, ſecundo & quarto: illum imparibus, primo
tertio: ut,

Φεῦ τῶν βροτείων ὡς τύχαι
Πολλὰς φέρουσι συμφοράς.

Quæ est constitutio Jambici Trimetri seu Senarii?

Iisdem hoc pedibus constat, eandemque admi varietatem, sed sex conficitur regionibus, si per r nopodiam metiaris, unde Senarium: si per dipodia tribus absolvitur, ideoque Trimetrum appellatur.

Exemplum suppeditat hoc Epigramma Palladæ.

Ὅταν συγῇ τις ἄνδρα τὸν θεὸν φιλεῖ,
Οὗτος μεγίστην μωρίαν καλεισάνει,
Φανερῶς γὰρ αὐτοῦ τῷ θεῷ κορύσσεται,
Χόλον μέγιστον ἐκ φθόνου δεδεγμένος.

Primus & ultimus hîc versus puri sunt Jambici Se rii, qui sanè in hoc genere sunt nobilissimi: proxi qui Jambis alternatim admistos habent Spondæos, secundus. Minùs laudandi, qui pedes Jambo & Sp dæo ἰσοχρόνους habent interpositos, Tribrachyn pu Anapæstum & Dactylum: ut in hoc Epigrammate tius, qui à fronte habet Anapæstum.

Quale est Jambicum Scazon?

Hujus inventor esse dicitur Hipponax, qui Se rium Jambicum, addito uno tempore sexto pedi, c dum fecit: ideoque Scazonta hunc versum nomina Unde apparet, eandem huic esse cum præcedente nere constitutionem, nisi quòd in sexta regione Jambo ponatur Spondæus vel Trochæus: ut,

Κακοῖς ἴαμβος ἦν μόρον, θυμὸν χρήστης.

Se

Senarius erit, si pro χρηστοῖς reponas καλοῖς.

Illud tamen hoc in genere observandum, ut in quin- regione Jambus semper ponatur, non Spondæus, ne ıtior atque adhærescens reddatur versus, quod in illis heocriti deprehenditur:

> Ο μουσοποιὸς, ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
> Ει μὲν πονηρὸς, μὴ προσέρχου τῷ τάφῳ.

Describe jam Trochaicum.

Similis modus & ratio Trochaicorum penè est, quæ nbicorum, eademque varietas: de qua videndus ıliger lib. 2. cap. 10. Usitatissimum autem ex his ɔus est Octonarium, quod & Archilochium ap- latur, constans septem locis, cum syllaba super- ı. Si purum sit Trochaicum, solum Trochæum ipit locis omnibus: mixtum Spondæum quoque ad- :tit, sed locis tantùm paribus, secundo, quarto & .to: ut,

> Δυστυχοῦσιν οἱ σοφοὶ πονοῦντες, εὐτυχεῖς κακοί.

Item:

> Πῶς μέλει μοι τοῦ καλοῦ. τὰ καλ' ἔχουσιν οἱ κακοί.

Euripides Phœniss.

> Ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς.

Quale est Asclepiadeum?

Asclepiadeum primo loco recipit Spondæum: se- ɪdo Dactylum, remanente syllaba longa, tertio & ırto Dactylum in hunc modum.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς ταυτὸν ἔχουσ᾽ ἔθος,
Ἐν ταυτᾷ πυέλᾳ τόνδ᾽ ἀγαθὸν λόει,
Τόν τ᾽ ἄχρηστον.

Quale Phalecium?

Phalecium ſeu Hendecaſyllabum loco quinque, des tres habet. Primo loco recipit Spondæum: alt Dactylum: tribus reliquis Trochæum. Tale eſt il Alphæi Mitylenæi, ex primo libro Antolog.

Οὐ στέργω βαθυλήϊους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης,
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, μακρῖνε.
Τὸ ΜΗΔΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ, ἄγαν με τέρπει.

Quale eſt Sapphicum?

Hoc ipſum quoque Hendecaſyllabum dicitur, tos & immutabiles retinet pedes in omnibus quin locis. In primo Trochæum: ſecundo Spondæu tertio Dactylum: extremis duobus Trochæum. S nectitur autem ferè ſemper tribus Sapphicis, Ad cum Dimetrum, quod fit è Dactylo & Spondæ hunc modum:

Φαίνεταί μοι κεῖνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν᾽ ἀνὴρ, ὅστις ἐναντίον τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἁδὺ φωνού-
σας ὑπακούει.
Καί γελώσας ἱμερόεν, τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς ἴδον σε, βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
οὐδὲν ἔθ᾽ ἥκει.

Anacreontei quænam constitutio?

Anacreonteum, quod & Heptasyllabum dicitur oca habet tria, & syllabam unam: pedes usitatos uos, Jambum & Spondæum; quanquam & hujus esolutione interdum succedat Anapæstus. Anacreon d Hirundinem.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
Τί σοι λάλη χελιδών.
Τὰ ταρθά σοῦ τὰ κοῦφα,
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω,
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σοῦ,
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκθερίζω
Τί μευ καλῶν ὀνείρων.
Ὑπορθρίαισι φωναῖς,
Ἀφήρπασας βάθυλλον.

Nonnunquam in primo loco ponitur Anapæstus: ut,

Ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος.
Ῥόδον, ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα, καὶ θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰούλοις.

Quale denique est Aristophanicum?

Aristophanici Anapæstici in Choris Tragicorum requens est usus. Constat autem locis quatuor, peibus tribus, Anapæsto, Dactylo, Spondæo, quos ndifferenter locis omnibus admittit. Euripid. in Medea.

Δεινὰ τυράννων λήματα καὶ πῶς
Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι
Κρεῖσσον ἔμοι γ' οὖν εἰ μὴ μεγάλως,
Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
Τοὔνομα νικᾷ χρῆσθαί τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσι τὰ δ' ὑπερβάλλον,
Τ', οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.

De his novem aliisque generibus carminum, horumque formis, v rietate item & cognatione inter se, qui plura velit cognoscere, Latin Rei Poëticæ scriptores consulat, Micyllum & Fabricium lib. 1. de re m trica. Inprimis vero Jul. Cæsar. Scaliger. lib. 2. Poëtices à cap. 7. ad 10.

CAPUT XXI.

De Scansione & Figuris Poëticis apud Græcos.

Suntne peculiares aliquot regulæ in Scansione Græcorum versuum observandæ?

Sunt omninò.

Cedò illas.

Prima.

Apud Græcos inter scandendum nullæ vocales, ne diphthongi scriptæ, nec litera μ eliditur: ut,

Φράζεο κινδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

Secunda regula.

Metiendi sunt versus, pedésque enumerandi, no pro ratione tonorum, sed quantitate cujusque syllab naturali.

Te

Tertia regula.

Diligenter observanda sunt ea, quæ suprà de voca-
um natura, cæterarumque syllabarum quantitate dicta
ınt: nempè, quòd vocales breves sæpè producantur:
ontrà & longæ corripiantur: Vocalis etiam ante voca-
:m aliquando absorbeatur. Non etiam negligendæ Fi-
uræ & Metaplasmi, quibus Græci Poëtæ literarum
dditionibus, detractionibus, transpositionibus, im-
ıutationibus & conjunctionibus syllabarum tempora &
uantitatem invertunt.

Quot igitur sunt Figuræ, in quibus hæc Poëtarum Græcorum ratio versatur & explicatur?

Quatuordecim: Πρόσθεσις, Ἀφαίρεσις, Ἐπένθεσις, υγκοπὴ, Παραγωγὴ, Ἀποκοπὴ, Μετάθεσις, Ἀντίστιχον, ιαστολὴ, Συστολὴ, Διαίρεσις, Τμῆσις, Συνεκφώνησις, υναλοιφή.

Quid est Prosthesis?

Πρόσθεσις, Appositio, est àdjectio literæ vel syllabæ
ı principium dictionis.

Homer. Iliad. α. ѷſ. 70.

Ὅς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα: pro ὄντα.

Id. Ibid. ѷſ. 530. Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον: pro ἔλιξεν.

Quid est Aphæresis?

Ἀφαίρεσις, Ablatio, est literæ vel syllabæ à principio
ictionis abjectio. Homer. Iliad. α.

Κρέπτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν:
pro ἐκεῖνοι.

Idem:

Ἀνδέ πε ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα.
Εἵατ' ἐνὶ μεγάροις ποτὶ δέγμεναι:
pro δεδεγμέναι.

Quid est Epenthesis?

Ἐπένθεσις, Interpositio, est literæ vel syllabæ, medio dictionis inter primam & ultimam syllabam interjectio.

Homer. Iliad. α.

Ὡς ἔφατ' ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
pro ἔδεισεν.

Ibid. Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληιάδεω Ἀχιλῆος,
pro ᾆδε.

Quid est Syncope?

Συγκοπὴ, Concisio, est literæ vel syllabæ in medio verbi sive dictionis, inter primam & postremam syllabam exstinctio. Appellant etiam hanc quidam ἔλλειψιν & παρέλλειψιν, & ὑφαίρεσιν.

Homer. Iliad. α.

Οἷα δ' ἐὼν σὺν νηυσί τε σῇς καὶ σοῖς ἑτάροισι.
pro ἑταίροις.

Ibid. Ἤδὲ μεγ' ἰάχουσα, ἀπὸ ἑὸ κάββαλεν υἱόν.
pro κατέβαλεν.

Quid est Paragoge?

Παραγωγὴ, Adductio, est literæ vel syllabæ ad finem dictionis adjunctio.

Home

Homer. Iliad. β.

Ὥστε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον:

pro εἶπε.

Idem Iliad. α.

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος:

pro χερσὶ.

Quid est Apocope?

Ἀποκοπὴ, Abscissio, Amputatio, est literæ vel syllabæ à fine vocabuli ablatio.

Homer. Iliad. α.

Πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα:

pro πολλάκις.

Id. Καί τό τ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,

pro δῶμα.

Quid est Metathesis?

Μετάθεσις, Transmutatio, est literarum vel syllabarum in singulis verbis transpositio.

Homer. Iliad. α.

Οἰνοβαρὲς κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο:

pro καρδίην.

Ib. Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων,

pro γονύων.

Quid est Antistœchon?

Ἀντίστιχον, Immutatio vel Demutatio, est literæ pro litera positio. Dicitur etiam μεταβολὴ, & παραλλαγὴ, & ἀλλοιότης.

Homer. Iliad. α. ℣ſ. 88.

Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει.

pro κοίλαις & ναυσὶ.

Quid est διαστολή?

Διαστολή, quæ & ἔκτασις, productio, eſt ſyllabæ naturâ brevis, aut ancipitis extenſio.

Homer. Iliad. α. ℣ſ. 20.

Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τάδ' ἄποινα δέχεσθε.

Idem.

Καί τε σμικρὸν ἐὸν τοί ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.

Quid est συστολή?

Συστολή, Correptio, eſt ſyllabæ naturâ longæ, metri cauſa contractio.

Homer. Iliad. β.

Ἀλλ' ἄγετ' αἴκεν πῶς θωρήξωμεν υἷας Ἀχαιῶν.

Quid est διαίρεσις?

Διαίρεσις, Diviſio, eſt unius ſyllabæ in duas diductio. Hæc interdum διάλυσις, vel διάζευξις vocatur. Homer. Iliad. α. ℣ſ. 30.

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης.

pro Ἄργει.

Ῥηΐδιον γάρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς, καὶ ἄμαξαν.

Heſiod. ἔργων.

Quid est τμῆσις?

Τμῆσις, Sectio, eſt integræ dictionis diviſio aliis interjectis, quæ plerunque fit in compoſitis, ut Homer. Iliad. α. ℣ſ. 436.

Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Quid est συνεκφώνησις?

Συνεκφώνησις, quæ & συναίρεσις, συνίζησις, & ἐπισυναλοιφὴ, Contractio, est duarum syllabarum in unam conglutinatio. Atque hujus quatuor sunt modi atque regulæ.

Da primam regulam.

Si duæ sint vocales breves absque media consonante, possunt redigi in unam longam, non quidem actu, sed potentia atque scansione. Theogn.

Αὔχει μήδ' ἄχεα, μηδὲ φίλους ἀνία.

Homer. Iliad. α. ѵſ. 188.

Ὣς φάτο, Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ.

Quæ est secunda regula?

Ex syllaba brevi ac longa licet constituere unam longam, altera brevi neglecta. Homer.

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

Quæ est tertia regula?

Si longa syllaba copuletur cum brevi, liberum erit eas in unam commiscere, vel non, ut carminis ratio postulârit.

Aria.

Ἠέπιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται οὔλυμπόνδε.

Quæ quarta?

Duæ syllabæ longæ misceri possunt in unam.

Phanoc.

Phanoc.

Νηῶν ἔχει, πασέων ἐστὶν ἀοιδοτάτη.

Quid est συναλοιφή?

Est vocalis ultimæ ante initialem ſequentis dictionis abjectio, quæ per Apoſtrophum ſignatur. In Græco enim verſu, non facienda eſt eliſio, niſi ipſa vocalis abjecta ſit per apoſtrophum: ſin verò ſcribatur, etiam connumeranda eſt in dimenſione, quemadmodum ſupra in regula dictum eſt.

FINIS.

APPENDIX

De Dictionibus

ENCLITICIS, ET SYNENCLITICIS GRÆCORUM,

M. MICHAELIS BOSCHII.

ENcliticæ dictiones apud Græcos repe-riuntur duplices: Monoſyllabæ, quæ unâ tantùm conſtant ſyllaba: & Diſſyllabæ, quæ ex duabus conſtant ſyllabis.

I. Monoſyllaba ſunt ex

1. Articulo pro Nomine indefinito:
 του, τευ, τῳ.
2. Nomine. τις, τι.
3. Pronomine. μου, μευ, μεο, μοι, με.
 σου, σευ, σεο, σοι, σε.
 ἓ, εὗ, ἕο.
 σφω, σφε, σφιν.
4. Adverbio. πως, πω, πη, που.
5. Conjunctione: τε, γε, τοι, που, περ.

νη, κε, κεν, νυ, νυν.
θιν, ῥα, μιν, ψε.

II. Dissyllabæ sunt ex

1. Nomine: τινος, τινι, τινα, τινε.
τινοιν, τινες, τινων, τισι, τινας.
2. Pronomine: σφισι, σφωε, σφεας.
3. Verbo: εἰμι, ἐστι, ἐασι, ἐστὶν.
εἰμὲν, ἐσμὲν, ἐστε, εἰσι.
φημι, φησι, φατον, φαμὲν.
φατε, φασι, φατὴ, φαντὴ.
4. Adverbio: ποτε, ποθι, ποθιν, ποθε.

NOTA. Hæc autem Adverbia, si interrogativè ponuntur in oratione, penacuuntur: ut πότε μέλλεις τοῦτο ποιήσειν; *quando hoc es facturus?*

De Monosyllabarum dictionum Encliticarum naturâ.

Monosyllabarum Encliticarum omnium natura & affectio (πάθος) est, ut in oratione accentum suum aut transponant, aut amittant, aut retineant.

I. Transponunt accentum, & inclinant in ultimam antecedentis dictionis syllabam, eam acuendo, si præcesserit.

1. Προπαροξύτονος, habens acutum in antepenultimâ: ut, ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιός τε καὶ ἀκόλαστος.

2. Παροξύτονος, acutum ferens in penultimâ, sed trochaica, —— υ: ut, ἄνδρά σε οὐκ ἔγνω.

3. Προ-

3. Προπερισπωμένη, habens circumflexum in penultimâ: ut, τοῦτό μοι κινδυνῶδές τε καὶ χαλεπὸν ἡγοῦμαι.

4. Monosyllaba per se ἄτονα, accentu proprio carens: ut, καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἴ σοι μὲν οὕτως ἐπιτέλλω. Isocr.

II. Amittunt penitus accentum, si antecedens dictio fuerit aut

1. Ὀξύτονος, acutitona in ultimâ: ut μέγιστον κακόν τι ἡ διαβολή.

2. Παροξύτονος, penacuta, tùm spondaica ——— ut αἱ τέχναι τοι πηγαὶ καλῶν.

Jambica, υ — ut, τὰ καλὰ λέγειν τε, καὶ ἐπισκοπεῖσθαι.

Pyrrichica, υ υ, ut, ὅταν τι κακὸν λάβῃ τὸ σῶμα.

3. Περισπωμένη, circumflexum habens in ultimâ: ut, πανταχοῦ γε τὸ λυπηρόν.

III. Servant ac retinent accentum

1. Pronomina, quando δεικτικῶς, demonstrativè, aut ἐμφατικῶς, discretivè, ponuntur: ut σὲ μὲν ἀπέδειξε τὸ πένητα, *te ad paupertatem adegit, & non alium.*

2. Adverbia, si interrogativè, ἐρωτηματικῶς, ponuntur: ut, εἰπὲ ποῦ; πότε ἔδωκας; *dic ubi? quando dedisti?*

De Dissyllabarum naturâ.

Dissyllabæ dictiones Encliticæ etiam eandem in

in orationis contextu affectionem habent, ut tonum suum aut transponant, aut amittant, aut retineant.

I. Transponunt accentum, inque ultimam præcedentis reponunt, si fuerit

1. Προπαροξύτονος: ut φιλόσοφόν τινα εἰρηκέναι φησί.

2. Προπερισπωμένη circumflexum gerens in penultimâ: ut, ὁποῖοί τινες οἱ στρατιῶται ὦσι, τοιαῦται καὶ αἱ πολιτεῖαι γίγνονται. Xenophon.

3. Monosyllaba dictio, ἄτονος: ut, εἴ τινες τούτων ὀλιγωροῖεν, &c.

II. Amittunt omnino accentum si præcesserit dictio.

1. Οξύτονος: ut, τἀληθὲς ἰσχυρόν ἐστι, καὶ τοὐναντίον ἀσθενές. Demosth.

2. Περισπωμένη: ut, πᾶς ἐστιν νόμος εὕρημα καὶ δῶρον θεῶν. Idem

III. Retinent accentum, si antecedens dictio fuerit.

1. Παροξύτονος, penacuta, tùm Spondaica —— ut, πάντων τῶν ἄλλων ζώων ἐστὶ ῥᾷον, ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, Xenoph.

Trochaica, —— υ: ut, ἄνδρα φημὶ καλὸν κἀγαθόν.

Jambica, υ —— ut, ἐν τοῖς νόμοις ἐστὶν ἡ σωτηρία πόλεως.

Pyrrichica, ᵕ ᵕ, ut, ὁ λόγος ἐστὶν εἴδωλον ἔργων. Solon.

2. Προπερισπωμένη, ex ultimâ poſitione longâ: ut, Παῦλος ὁ ἀπόστολος ἀληθῶς τοῦ χριστοῦ κήρυξ ἐστί.

CANON DE SYNENCLITICIS.

Quoties plures dictiones Encliticæ immediatè ſe invicem in oratione ſequuntur, ſemper ex una poſt alteram transfertur acutus in ſyllabam antecedentem, exceptâ ultima: ut, cùm dico, ἄνθρωπός τίς ποτέ μοί φησί σε οἰκείως χρῆσθαι τῷ φιλίππῳ, &c. παρὰ σοί ἐστιν ἐκεῖνος, *in tua poteſtate eſt ille.* Lucian.

De Verbo ἐστὶ.

Verbum ἐστὶ accentum in prima ſortitur, quando ponitur

1. Ab initio orationis aut ſententiæ: ut, ἔστι μὲν ὁμοίως αἰσχρὸν. Iſocr.

2. Immediatè poſt has particulas:

οὐκ	ὡς	καὶ,
εἰ	ἀλλ'	τοῦτ'

ἔστι δύνατον, &c.

 De

De Atonis, hoc est, tono carentibus.

Atonà sive sine accentu sunt hæc:

ὁ, ἡ, nisi sequatur δ' per apostrophum
εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, εἰ, οὐ, οὐκ, οὐχ.
nisi postponatur dictio Enclitica:

ὁ: ὅδ' ἀκούσας τοὺς λέγοντας, &c.
ἡ: ἥδ' ἀγαθὴ τύχη σπάνιόν τι.
εἰς: εἴς τὴν ῥώμην, εἴς τε τοῦ Διὸς ἀνελθών.
ἐν: ἔν τε σιωπᾷν καὶ ἐλπίσαι.
ἐκ: ἔκ τε τῆς ἀπειρεξίας πράγματι.
καὶ ἐξ ἡδονῆς τὸ δυστυχεῖν.
εἰ: εἴ με ἀγαπῶν διατελεῖς.
οὐ: οὔ τις ἄνευ θεῶν ἀρετὰν λάβε. Simon.
ἀλλὰ γὰρ οὔ ποτε πρὸς ἡμᾶς ἦλθεν, &c.
οὐκ: οὔκ ἐστι πόνων ἀνάπαυσις. Eurip.

F I N I S.

INDEX GRÆCO-LATINUS

Præcipuorum Vocabulorum, quæ hoc Opusculo Grammatico continentur.

ἀνθρ

εἰ-

ἐρπί-

ἡδὺς,

θύνω

λιθώ-

Ὁ, ἡ

O.

P.

Σ.

φο-

Ψάλλω

FINIS.

V. 6.

